

Andrējs Ceruks

Jēkaba vēstule
(Pārdomu pieraksti)

Novaodessas 2. baptistu draudzes svētdienas skolas vadība 1994. gadā bija nolēmusi vienu gada ceturksni mācīt lekcijas pieaugušo klasēs no Jēkaba vēstules. Mani aicināja palīgā sagatavot šīs lekcijas. To darīju un man šī mazāk pazīstamā vēstule iepatīkās. Pēc lekciju sagatavošanas turpināju šo vēstuli vēl sīkāk pārdomāt un pārdomas pierakstīju.

Nezinu cik un kas šos pierakstus lasīs, bet katram, kas to darīs, novēlu Dieva svētību, tādu pat, kāda bija man.

Satura rādītājs

Virsraksti	Teksts	Lappuse
1. Autors un vēstule	1. nod. 1.	
2. Pārbaude	1. nod. 2 – 4	
3. Gudrība	1. nod. 5 – 8	
4. Padomi nabadzīgiem un bagātiem	1. nod. 9 – 11	
5. Dzīvības vaiņags	1. nod. 12	
6. Kārdināšana un taisnošanās	1. nod. 13 – 16	
7. Gaismas Tēva dāvanas	1. nod. 17 – 18	
8. Ir jābūt čaklam un kūtram	1. nod. 19 – 20	
9. Iedēstītais vārds	1. nod. 21	
10. Ticība un darbi	1. nod. 22 – 25	
11. Kalpošana Dievam	1. nod. 26 – 27	
12. Ticība un labestība	2. nod. 1	
13. Brīdinājums	2. nod. 2 – 4	
14. Bagātnieki un nabagi	2. nod. 5 – 7	
15. Ķēnišķīgais likums	2. nod. 8	
16. Svabadības likums	2. nod. 9 – 13	
17. Dzīva un nedzīva ticība	2. nod. 14 – 17	
18. Ticība un darbi	2. nod. 18 – 20	
19. Ticība top pilnīga caur darbiem	2. nod. 21 – 26	
20. Savāds padoms	3. nod. 1	
21. Uz pilnību	3. nod. 2	
22. Mēles vara	3. nod. 3 – 5/a	
23. Uguns	3. nod. 5/b – 6	
24. Valdīt mēli	3. nod. 7 – 8	
25. Slava un lāsts	3. nod. 9 – 10	
26. Lai tā nenotiek	3. nod. 11 – 12	

27. Jābūt gudram	3. nod. 13 – 14
28. Ļauna gudrība	3. nod. 15 – 16
29. Īstā gudrība	3. nod. 17 – 18
30. Konflikta cēlonis	4. nod. 1 – 3
31. Neuzticība un uzticība	4. nod. 4 – 5
32. Lepnība un pazemība	4. nod. 6
33. Ar Dievu pret velnu	4. nod. 7
34. Tuvu Dievam	4. nod. 8 – 10
35. Populārs grēks	4. nod. 11 – 12
36. Nedroši plāni	4. nod. 13 – 16
37. Viegls grēks	4. nod. 17
38. Iznīcīga bagātība	5. nod. 1 – 3
39. Cietsiržu un mantraušu sods	5. nod. 4 – 6
40. Pacietīgi gaidītāji	5. nod. 7 – 8
41. Pacietības alga	5. nod. 9 – 11
42. Padoms nezvērēt	5. nod. 12
43. Padoms cietējiem un priecīgiem	5. nod. 13
44. Palīdzība neveseliem	5. nod. 14 – 15
45. Lūgšanas spēks	5. nod. 16 – 18
46. Pienākums glābt	5. nod. 19 - 20

1. Vēstules autors

1. nodaļā 1. 1. „Jēkabs, Dieva un Kunga Jēzus Kristus kalps sūta sveicienu divpadsmit ciltīm, kas dzīvo izkaisītas.”

Jēkaba vēstule nav tik iecienīta kā citu apustuļu vēstules. Pāvila, Jāņa un Pētera vēstules tiek vairāk lasītas un par tām ir daudz komentāru un apcerējumu. Tomēr Jēkaba vēstulē ir daudz praktisku padomu ikdienas dzīvei. Novēlu lasītājiem, lai ikviens atrastu sev vērtas domas un ierosmi, lasot šīs vēstules apceri.

Vispirms padomāsim par vēstules autoru. Kas bija šis Jēkabs, vēstules rakstītājs? Par to ir dažādas domas, jo Jaunās Derības rakstos ir vairākas personas ar šo vārdu. Kurš no tiem bija šīs vēstules rakstītājs?

Vispazīstamākais ir Jēkabs, Cebedeja dēls, Jāņa brālis. Ir grūti viņu atzīt par šīs vēstules autoru. Notika tā, ka šo Jēkabu, Jāņa brāli, ķēniņš Erods Agripa 1. apm. 44. gadā pēc Kristus lika nogalināt. Asinsliecnieka nāve pārtrauca viņa darbību un viņam bija novēlēts darboties īsu laiku. Ap. D. 12, 1 – 2. Jāievēro, ka šī vēstule ir rakstīta „divpadsmit ciltīm, kas dzīvo izkaisītas.” Jēkaba, Cebedeja dēla darbības laikā Kristus evaņģēlijs vēl nebija tālu izplatīts.

Viena Jēkaba vārds ir Ap. D. 1. 13, sakarā ar sapulci Jeruzalemē, kur starp citiem sapulces dalībniekiem bija apustulis Jūda, (ne Iskariots), Jēkaba dēls. Bet par šo Jūdas tēvu neko tuvāk nezinām. Viņa vārds vēl ir arī Lūk. 6. 16. Tas ir viss.

Trešais bija Jēkabs, Alfeja dēls, viens no Jēzus 12 mācekļiem. Mat. 10. 3. Ir iespējams, ka viņa māte Marija, Jēzus mātes Marijas radiniece, bija kopā ar citām sievietēm pie Jēzus

krusta Golgātā un viņas dēls Jēkabs ir saukts par Jēkabu jaunāko. Mark. 15. 40. Romas Baznīca viņu uzskata par šīs vēstules autoru, jo saskaņā ar šīs baznīcas dogmām, Jēzus mātei Marijai nav bijis vairāk bērnu un Jēzum nav bijuši ne brāļi, ne māšas, tikai radnieki – brālēni. Bet nekādu tuvāku, vēsturisku ziņu par Jēkabu Jaunāko nav. Pierādījumu, ka viņš būtu šīs vēstules autors, trūkst.

Ceturtais Jēkabs bija mūsu Kunga brālis, kurš minēts kopā ar citiem Jēzus mātes Marijas dēliem. Mat. 13. 55. Varam domāt, ka viņš tāpat kā citi brāļi iesākumā Jēzum nepiekrita. Mark. 3. 21. Pāvils raksta 1. Kor. 15. 7, ka Jēzus pēc augšāmcelšanās parādījies Jēkabam, tad visiem apustuļiem. Galatiešiem Pāvils raksta, ka Jeruzalemē viņš satīcis Jēkabu, tā Kunga brāli. Gal. 1. 19. Apustuļu darbu grāmatā lasām, ka šis Jēkabs Jeruzalemes draudzē bija izcilus vietā. Ap. D. 12. 17 un 15. 13 – 29. Ir tradicionāls uzskats, ka viņš esot bijis Jeruzalemes draudzes bīskaps un savā dzīvē cieši ievērojis Dieva likumus, kuri doti Vecā Derībā, bet reizē ar to, arī ievērodams Jēzus universālo misiju, atzīdams pagānu ticīgo atbrīvošanu no bauslībā dotiem vecaju likumiem. Ir ticis saukts par Jēkabu Taisno.

Viņš mira asinsliecnieka nāvē, ar akmeņiem nomētāts, jūdu augstā priestera Anona laikā, 61. gadā pēc Kristus. Ticams, ka viņš bija vēstules autors, jo vissenākās tradīcijas viņu uzskatīja par Jēzus brāli. Teorijas par viņu kā Jēzus radnieku radās daudz vēlāk.

Savas vēstules 1. pantā viņš raksta, ka ir Dieva un Jēzus Kristus kalps. Citu tituli viņš nepiemin. Lietotais vārds: „kalps”, norāda uz viņa pazemību un reizē ar to, uzticīgu pienākumu izpildītāju. Kā lasīsim viņa vēstuli? Ar visu cieņu un uzmanību! Ievērosim vienu lietu: Jēkabs, tā Kunga brālis, ir audzis vienā ģimenē ar Cilvēka Dēlu, Jēzu. Katrā ziņā, tā Jēkabam bija sevišķi augsta privilēģija, vienmēr vērot savu vecāko Brāli! Kaut gan ģimenēs ne vienmēr mēdz mācīties no brāļa, tomēr vēlāk dzīvē daudz ko atceras. Ja Jēzus savā bērnībā un jaunībā nedarīja brīnumus, tad tomēr viņa dzīve bija labs paraugs. Jādomā, ka vēlāk tā Kunga brālis, Jēkabs, katrā ziņā daudz ko atminēja un tādā prātā dzīvoja, darbojās un rakstīja. Ja mēs, lasot viņa vēstuli, šo apstākli paturam prātā, tad tas daudz ko dod. Šī vēstule ir pilna ar daudz padomiem un aizrādījumiem tieši ikdienas dzīvei. Daudzus no tiem var salīdzināt ar to, kas teikts Jēzus kalna runā, Mat. 5. 6. un 7. nodaļā. Kādus padomus mēs dotu, ja bērnībā un jaunībā būtu auguši un dzīvojuši kopā ar Jēzu, Nācarieti? Šis Jēkaba dzīves posms tā Kunga brālim piešķir laba padomdevēja autoritāti ticīgiem ļaudīm šodien!

2. Pārbaude.

1.nod. 2 – 4. „Turiet, mani brāļi, to par lielu prieku, ka jūs kītat dažādās kārdināšanās. Zinādami, ka jūsu ticības pārbaudīšana sagādā izturību. Bet izturība lai parādās darbā līdz galam, ka jūs būtu pilnīgi caurcaurim, un jums nebūtu nekāda trūkuma.”

Jēkabs ieteic turēt par lielu prieku to, ka ticīgie piedzīvo dažādas kārdināšanas. Kārdināšanas baida un uztrauc ticīgos. Kārdināšanu brīžos ticīgais var sākt domāt, ka ir kaut ko noziedzies un Dievs jau soda. Tā nav. Oriģināltekstā lietotais vārds „peiramos” nozīmē pārbaudi. Pārbaude nav sods un iznīcināšana. Pārbaudi lieto, lai pārbaudāmais priekšmets vai persona tiktu atzīti par labiem, derīgiem un teicamiem.

Vismodernāko, lepnāko automobiļu modeļi pirms ražošanas vairumā un pārdošanas tiek pamatīgi pārbaudīti. Fabrikām ir laukumi, ceļi, bedraini un bīstami. Pirmos modeļus tur

triec un lauž, lai pārbaudītu attiecīgo mašīnas daļu izturību. To dara, lai jaunās mašīnas būtu izturīgas un stipras. Tas pats notiek citās dzīves nozarēs. Skolās ir eksāmeni, darba vietās konkursi. Dienišķā un garīgā dzīvē notiek tas pats, lai izaugtu nevainojamas kristīgas personības.

Ticīgo cilvēku dzīve pasaulē nav viegla. Dieva vārds stāsta par cīņām, ciešanām un visādiem pārbaudījumiem. Tos Dievs pieļauj, lai veidotu sev pilnīgus ļaudis. Vēstules saņēmēju, svešumā izkaisīto ticīgo cilvēku dzīve bija visādu grūtību pilna. Kristiānisms ielauzās elku pielūdzēju pasaulē.

Ticīgos tāpat kā citus, kārdināja mantas, viegļas iedzīvošanās un bagātības iekāre. Viņus tāpat kā mūs šodien, kārdināja izpriecās un pagāniskas sabiedrības ieražas. Ticīgie bija savādnieki, viesi un svešinieki virs zemes. Viņus izsmēja un vajāja. Pats mūsu Kungs Jēzus Kristus to visu piedzīvoja. Pārbaude bija grūta un nežēlīga. Bet tā parādīja pārbaudīto kristiešu izturību un augstvērtīgo dzīvi. Vai mēs spētu turēt šādus pārbaudījumus ar lielu prieku? Pārbaudījumi mums šodien varbūt ir vieglāki nekā 12 ciltīm svešumā, Jēkaba laikā. Šodien gan tiem, kuri ir strādājuši vergu nometnēs, pārbaude ir bijusi ļoti grūta, bet viņu alga ir daudz lielāka nekā tiem, kam dzīve ir bijusi viegla un ērta.

Pie pārbaudes pieder slimības un miesīgas ciešanas. Dievbijīgie un Kristus sekotāji slimo un cieš tāpat kā neticīgie. Nav pamata domāt, ka ticīgie neslimotu. Dievs atļāva Iļabam ciest, jo zināja, ka Iļabs visas pārbaudes izturēs un sātans tiks apkaunots. Mēs neesam izņēmums, kaut gan miesas ciešanas ne vienmēr ir sātana darbs. Mēs esam padoti zemes dzīves apstākļiem un likumiem tāpat kā visi cilvēki. Bet ir iespējams Dievu pagodināt Viņa spēkā arī slimībā, ciešanās un pat nāvē. Turēsim par mūsu uzdevumu pagodināt Dievu. Tad mantosim dievišķu prieku.

Kārdināšanas un pārbaude nenāk tikai grūtībās, ciešanās un viscaur negatīvā veidā. Kārdināšanas nāk arī ļoti patīkamā, skaistā un iekārojamā veidā un tās ir ļoti bīstamas. Jau pašā cilvēces sākumā, Ēdenes dārzā, Ieva, čūskas pamudināta, sāka skatīties uz aizliegto augli. Auglis bija acīm tīkams un iekārojams. Ar to iesākās grēkā krišana un turpinās līdz mūsu dienām. Nav iespējams pateikt, kāda veida kārdināšana ir bīstamāka – ciešanu vai skaistuma un baudas. Katrā ziņā pārbaude skaistā un pievilcīgā izskatā ir bīstama. Simsāns iekāroja skaisto filistiešu meiteni Delilu. Viņa nožēlojamo galu visi zinām. Ķēniņš Dāvids iekāroja sava kaimiņa skaisto sievu un Dievs viņu sodīja. Gudrais Salamans iekāroja sveštautu skaistās sievietes un tās viņa sirdi pievērsa svešiem dieviem. Šodien daudz jaunekļiem un jaunavām skaistums kļūst par slazda valgu. Vispār pasaule, bagātība un izpriecās vilina ne vien neticīgus, bet arī Dieva ļaudis. Kā šādu pārbaudi izturam?

Viltīga pārbaude var būt pat laba un stipra veselība. Kas varētu teikt, ka tā ir slikta? Ir ļaudis, kuri nodzīvo ilgu mūžu un pat ne galvas sāpes nepazīst. Bet jājautā, kā stiprais panes nestipro un veselais palīdz slimam? Var notikt tā, ka stiprais brālis uz vājo skatās „no augšas uz leju”, ar nicināšanu. Ar ko stiprais kalpo Dieva valstības darbam? Tas pats attiecas uz labu materiālo stāvokli un bagātību. Varbūt tā ir iegūta grūtā darbā un ir pūliņu auglis. Bet tā nedod tiesību visu pieskaitīt savam nopelnam. Ne velti ir dzirdēts, ka kāds ticīgais ir labi panesis grūtus apstākļus, bet nav panesis bagātību. Ir kļuvis par atkritēju. Ir jābaidās no krišanas veselības vai slimības, nabadzības vai bagātības kārdināšanām. Pat garīgā nozīmē augsti sasniegumi ir bīstami. Garīgas nabadzības apziņa ir labāka.

Ticības pārbaude uzvarētāju dara izturīgāku. Tāds ir norūdīts cīņā un darbā. To viegli vērot laicīgā darbā. Ticīgais ir centīgs, gadīgs un uzticams. Tādu ciena pat bezdievji, kaut gan

to labprāt neatzīst. Viņi redz kristieti kā paraugu, jo pat viņu sirds apziņa neklusē. Pārbaudītie kristieši ir garīgā darbā čakli, izturīgi un nenogurstoši, palīdz draudzei un evaņģelizācijai ar savu garīgo un mantas devumu. Tāda dzīve tuvina pilnībai, kura taps gaiši redzama, kad Kristus nāks savā godībā un valstībā.

3. Gudrība.

„Bet ja kādam no jums trūkst gudrības, tas lai to lūdz no Dieva, kas visiem dod devīgi un nepārmezdams, un viņam taps dots. Bet lai viņš lūdz ticībā, nemaz nešaubīdamies, jo, kas šaubās, līdzinās vēja dzītam un mētātam jūras vilnim. Jo tāds cilvēks, vīrs ar dalītu dvēseli, nepastāvīgs visos savos ceļos, lai nedomā, ka viņš no tā Kunga ko saņems.” 1. nod. 5 – 8.

Latviešu valodā ir trīs interesanti vārdi, ar kuriem izteic spriedumu par citām personām un saka: „Tas ir negudrs, gudrs vai pārgudrs.” Zinām, ko šie vārdi nozīmē.

Ir gudrība, talants, kādu Dievs daudziem ir devis laicīgas dzīves un mantas vairošanai. Par kādu jūdu tirgotāju, kuram piederējuši tirdzniecības kuģi, tautā bijis tāds spriedums, ka, ja šis vīrs mestu ūdenī koka gabalu, viņš to izvilktu kā zeltu. Šāda gudrība ir arī dažiem godīgiem un ticīgiem ļaudīm, kuri bez blēdības prot vairo mantu. Tā ir Dieva dāvana, par kuru jānodod atbildība Dievam, un kuru nedrīkst pamest nelietotu. Ir gudrība, kuru šīs pasaules kungs, sātans, dod grēka un pazušanas dzīvei. Tāda gudrība pa skaistu ceļu cilvēku aizved prom no Dieva un dzīvības ceļa.

Gudrība, par kuru raksta Jēkabs, ir sakarā ar iepriekš teikto par kārdināšanām un pārbaudījumiem. Ticīgais jautā: kā es varu izšķirt, vai pārbaudi ir pieļāvis Dievs, jeb vai tā ir sātana plāns ar ko mani samaitāt? Te patiesi ir nepieciešama dievišķa gudrība, lai saprastu par ko jācīnās un kāds ir ceļš, kas ved uz uzvaru un pilnību. Jāsaprot, ka nevar paļauties uz savām zināšanām vien, un pat ne vienmēr jāklausa citu, labu cilvēku padomiem, kaut gan tie daudzreiz ir ļoti derīgi. Daudzreiz nepalīdz intelektuāla un teorētiska zināšana. Pat Bībeles padoms dažreiz ir grūti izprotams. Ir nepieciešama dievišķa gudrība, kura nāk no augšas, no Gaismas Tēva. Tā atklāj un dara skaidru Dieva gribu un nodomu. Tādēļ Jēkabs ieteic lūgt gudrību no Dieva.

Jēkabs apliecina, ka Dievs dod devīgi, nepārmet mūsu nezināšanu un vājību. Svētā gudrība nav miesīgi iedzimta, pasaulē to nevar atrast. Skaistu piemēru par gudrības mantošanu atrodam Vecā Derībā, stāstā par ķēniņa Salamana jaunību un viņa lūgšanu. 1. Ķēn. 3. 5 – 15. Jaunais ķēniņš atzīst savu nedrošību un piedzīvojumu trūkumu. Lūdz gudrību. Dievam šī lūgšana patika un Dievs pāri par gudrību vēl deva viņam citas dāvanas. Gan jāpiezīmē, ka šim ķēniņam vecumā gudrības pietrūka. Vecums ne vienmēr ir gudrības garantija, kaut gan piedzīvojumi un pieredze var daudz ko dot. Kad Dievu lūdzam, Viņš jau iepriekš zina visas mūsu vājības, kārdinājumus un dzīves situāciju, itin visu. Mums ir jātic, ka Dievs dod devīgi. Par to nevar būt nekādu šaubu.

Tieši te Jēkabs dod labu padomu. Viņš raksta, ka tad, kad lūdzējs lūdz šaubīdamies, viņš neko nedabūs. (8. p.) Šaubu pilns lūdzējs ir kā vēja dzīts un mētāts jūras vilnis. Viņa dvēsele ir kā laiviņa jūras viļņos. Brīžam tā ir pacelta augstu jūsmu un prieka viļņos. Tad atkal grimst zem vienaldzībā, neapmierinātībā un pat izmisumā. Tā var zaudēt cerību nākotnei un pat Dieva mīlestībai. Mēs visi, cits vairāk, cits mazāk, tiekam pārbaudīti. Augstajā jūsmu vilnī

pacelti domājam, ka esam aizsnieguši debesis. Nomesti dziļumā iekrītam mazticībā. Cilvēka daba tāda ir, vienam izturīgāka, citam vājāka. Bet visiem un visos apstākļos ir jāmeklē un jālūdz dievišķā gudrība.

Ticības dzīve ir nedroša un lūgšana bez panākumiem, ja vairāk vērojam nelabvēlīgus apstākļus un mazāk Dieva labvēlību, mums dod to, ko lūdzam. Kādā apgabalā iestājās sausums. Ticīgie nolēma lūgt lietu no Dieva. Lūdza vairāk kā nedēļu. Nelija. Tad kāds diakons teica: „Es jau zināju, ka ar šo vēju lietus nelīs.” Cilvēka gudrība šai gadījumā parādīja mazticību. Vējš bija spēcīgāks par ticību. Dieva vārda padoms ir lūgt ticībā, nemaz nešaubīdamies, lasām 6. pantā.

Dieva vārds, Svētie Raksti ir brīnišķīgi. Tajos lasām aprakstītas dažādas pārbaudes, cīņas, zaudējumus. Nekas nav apslēpts. Bet Dieva vārdā lasām par lūgšanu paklausīšanu un visgrūtākos brīžos Viņa vadību un palīdzību. Tas attiecas arī uz gudrības dāvanu. Ir labi zināt, cik maz gudrības mums ir. Bet vislabākais ko varam darīt, ir lūgt, lai tā tiktu dota. Iznākumā ir prieks, uzvara kārdināšanās un dzīves likstās. Dievs dod gudrību, labprāt dod.

4. Padomi nabadzīgiem un bagātiem.

„Bet lai zemais brālis lepojas ar savu augstumu, bet bagātais ar savu zemumu, jo kā zāles zieds viņš iznīks. Jo saule uzlec ar savu svelmi un izkaltē zāli, un viņas zieds nokrīt, un tās vaiga skaistums iet bojā. Tāpat bagātnieks novītīs savās gaitās.” 1. nod. 9 – 11.

Zemes dzīvē vienmēr ir bijuši un būs nabadzīgi un bagāti ļaudis. Ir kungi un kalpi. Senāk bija vergi un vēl tagad vietām ir... Kungus cienīja un godāja, kalpus drīzāk nicināja. Šodien ar maz izņēmumiem ir tāpat. Senāk bija augsti dzimuši un zemas kārtas ļaudis. Tagad starpību rada mantas un izglītības, vai vienkāršu ikdienas ļaužu stāvoklis. Tā kā ticīgo saimē vēl šodien nav daudz no augstas kārtas, nedz „gudro”, tad ticīgiem ļaudīm der ievērot šos Jēkaba padomus. Par to ir rakstījis arī ap. Pāvils. 1. Kor. 26 – 31.

Cilvēces vēsturē vislielākās pārmaiņas ir atnesis Kristus. Savu īsto mācekļu saimē Viņš ir izdzēsis tautu, kārtu un dzimumu starpības. Kristū visiem ir jābūt vienādiem. Viņš atnāca izglābt un darīt par svētlaimes mantiniekiem visus. Lūgšanā, kuru Viņš mācīja, ir vārdi, kuri maina cilvēku un pat tautu likteņus. Mēs šodien lūdzam: „Mūsu Tēvs debesīs...” Visi cilvēki var būt Viņa bērni. Bez izņēmuma.

Jau Jēkaba laikā starp ticīgiem Kristus mācekļiem varēja novērot, ka zemās kārtas brāļi dažkārt jutās neērti, un to vajadzēja novērst. Draudzēs gan jau pat zemas kārtas brāļi bija goda amatos – diakoni un Dieva vārda vēstneši.

Tomēr var nojaust, ka viņiem dažreiz uzmācās kāda mazvērtības izjūta, redzot citus bagātus un augstdzimušus. Tāpēc Jēkabs šos brāļus dara uzmanīgus uz vienu, sevišķi vērā liekamu patiesību. Viņi var lepoties ar to, ka caur Kristu ir iecelti augstā kārtā. (9. p.) Viņi ir ieguvuši augstu titulu caur to, ka ir no jauna dzimuši, kļuvuši par Dieva bērniem un Kristus līdzmantiniekiem. Viņiem tiek glabāts nevīstošs mantojums debesīs. (1. Pēt. 1. 3 – 7) Viņiem pieder tāda manta, kuru kodes un rūsa nemaitā un zagļi nenozog. Šis ir iemesls zemas kārtas brāļim nenoskumt, bet viņš var ticībā lepoties ar savu augsto stāvokli godībā. Īstā bagātība ir tā, kura ir mūžīga. Un vēl: Ja Jēkabs pats bija Jēzus brālis, tad viņš vislabāk izjuta un ieteica šādu lepošanos. Jēkabs, brālis Jēzum no Nācaretes!...

Turīgiem, bagātiem brāļiem ieteic pazemību. Svētie Raksti arī citur ieteic jaunu šīs zemes vērtību izpratni. Bagātais lai nepaļaujas uz bagātību, jo maldīga ir tāda doma, ka bagātnieku dzīve ir drošāka nekā tiem, kam zemes mantu ir maz. Šī patiesība ir jāliek vērā tieši mūsu, modernos laikos, vēl vairāk nekā senatnē. Lielpilsētās bagātnieku rajonu mājas cenšas nodrošināt ar augstiem mūriem, dzelzs sētām, elektronisku trauksmju ierīcēm, nikniem suņiem, u.t.t. Ar visu to, vai nu pašu bagātnieku vai viņu bērnu nolaupa, pieprasa izpiršanas maksu, un pat nogalina. Dzīve kļūst arvien bīstamāka. Nē, bagātība nespēj nopirkt visu, pat ne šinī dzīvē un vēl mazāk tur, kur „katris pļauj ko sēj”.

Laicīgā manta ir nīcīga, tā nespēj dot ilgu mūžu. Dzīvība ir kā zāles zieds, kurš saules svelmē novīst un nokrīt. Brazīlijā ir viena kaktusu šķirne, kurai ir iedots vārds: „Nakts Karaliene”. Tā zied reti un parasti tikai vienu nakti. Zieds ir balts, kupls un ļoti skaists. Bet, kad saule uzlec, zieds saraujas un novīst. Dažreiz vēl otrā naktī kaut cik atjaunojas, bet tad tā ir pēdējā reize. Tieši tāpēc, ka zieds ir trekns, delikāts un krāšņs, toties jo neglītāks ir novīstot. Nē, cilvēks nevar būt drošs ne pats par sevi, ne par savu mantu, ja viņš liek cerību uz laicīgo bagātību!

Nabadzīgais tiek kārdināts savā īpatnējā veidā un bagātais savā. Bet šeit tā vienam kā otram ir dievišķīgs padoms. Dievs palīdz zemajam brālim caur to, ka viņš ir kļuvis par Dieva bērnu un ar to iecelts augstā stāvoklī. Laicīgi augstas un bagātas kārtas brālim dod apziņu, ka debesu mantojums ir vienīgā un īstā bagātība.

5. Dzīvības vaiņags.

„Svētīga tas vīrs, kas pastāv kārdināšanā, jo norūdījumu sasniedzis, tas saņems dzīvības vaiņagu, ko Viņš ir apsolījis tiem, kas Viņu mīl.” 1. nod. 12.

Kārdināšana pati par sevi nav nelaime vien. Pārbaude nenozīmē iznīcināšanu. Iznākumā var būt norūdījums, stiprs raksturs, tīra dvēsele un dzīve, laba sirdsapziņa. Šis teksts mums saka, ka vīrs, kas kārdināšanā pastāv, ir svētīgs. Būt svētīgam nozīmē būt laimīgam. Ir nožēlojams tāds cilvēks, kurš dzīvo neapmierināts, nelaimīgs, sūdzēdamies par Dievu un cilvēkiem, par grūtībām un cīņām. Kārdinājumi gan klātesošā brīdī nav patīkami, bet tie nav paliekoši. Zeltu tīrot to netur ilgāk par vajadzīgo laiku, to neglabā ugunī. Uguns laiks ir īss, salīdzinot ar vēlāko goda vietu. Tieši šis ir mūsu teksta saturs. Te ir runa par norūdījumu, kura iznākums ir pilnība un dzīvības vaiņags.

Mūsu dienās vārds: vaiņags, neko daudz neizteic. Vaiņagu lieto reti. Karāļiem un karalienēm ir ar dārgakmeņiem greznots vaiņags, diadēma. To uzliek svinīgos gadījumos, ne ikdienā. Senlaikos pēc sporta sacīkstēm uzvarētājiem uzlika lauru vaiņagu. Šodien godina citādi, bet Dieva vārdā ir lietota senlaiku izteiksme.

Vai mūžībā, debesīs uzvarētāji staigās ar vaiņagiem galvā? Moderno laiku cilvēkam tas liekas mazliet dīvaini. Par debesu dzīvi, kārtību un to, kas ir grezns un tīkams, mēs maz ko zinām. Vienu gan nojaušam: debesu dzīve nebūs kaut kas vienmuļīgs, sastindzis, neglīts. Debesis ir skaistuma, prieka un dzīvības pilnas. Par to kādu nojautu sniedz Atklāsmes grāmatas pēdējās nodaļas. Svētos Rakstos par vaiņagiem ir vairākas reizes kaut kas teikts. Ir vaiņagi ar dažādiem nosaukumiem. Par tiem padomāsim.

1. Slavas vaiņags. 1. Tes. 2. 19. Pāvils raksta, ka Jēzus Kristus atnākšanas dienā

Tesalonikas ticīgie ļaudis būs viņa un citu garīgo darbinieku prieks un slavas vaiņags. Apustuļa izpratnē visslavenākais darbs ir citus vest pie Kristus, tos uzmodināt un mācīt dzīvot cienīgi, lai viņi būtu nevainojami Kristus atnākšanas dienā. Vārds „vaiņags”, varbūt ir līdzībā lietots, bet garīgs darbs pelna slavas vaiņagu.

2. Taisnības vaiņags. 2. Tim. 4. 7-8. Pāvils apraksta dažas lietas, kuras viņš ir darījis un cer iemantot taisnības vaiņagu. Pirmkārt, viņam ir apziņa, ka ir pareizi cīnījies labo cīņu. Citur Raksti māca, ka, ja kāds nav pareizi cīnījies, tas nedabūs vaiņagu. Ir jācīnās ne ar miesīgiem, bet ar garīgiem ieročiem. Cīņai jābūt nevis pret miesu un asinīm, bet pret ļaunumu. Otrkārt, Pāvils ir tecējis pareizā virzienā – evaņģelizēdams un kalpodams Kristum un draudzēm. Tāds ir bijis viņa tecēšanas ceļš. Treškārt, viņš ir turējis ticību Kristum, vienīgam taisnības gādātājam, bez paštaisnības un pašlaušanās uz saviem nopelniem. Ceturtkārt, viņš ir mīlējis Kristus atklāsmi un bijis tai paklausīgs. Atmaksa ir taisnības vaiņags ne tikvien viņam, bet visiem, kas ir mīlējuši Kristus parādīšanos.

3. Godības vaiņags. Simbols sadraudzībai ar Kristu. 1. Pēt. 5. 4. Šī vaiņaga iegūšanai ir vajadzīga uzticīga darbinieka parauga dzīve draudzē un garīgā darbā. Dzīve bez egoisma un sevis slavināšanas. Šādi kalpi nav bijuši Kristus draudzē kā valdnieki ar rupju varu, bet gan ar priekšzīmi. Tiem ir apsolīts godības vaiņags.

4. Dzīvības vaiņags. Jēk. 1. 12, Atkl. 2. 10. Šis vaiņags ir nemirstība un neiznīcība. Caur piederību Kristum ir uzvarēta nāve. „Kristus ir mana dzīvība”, šī apziņa jau tagad nozīmē nemirstību. Mūsu vaiņags jau šinī dzīvē ir Kristus. Nešķirama sadraudzība ar viņu, kas jāpatur uzticībā līdz nāvei. Kristus jau šinī dzīvē mums ir devis pats sevi mūsu pestīšanai. Mēs dodam sevi Viņam, mūsu dzīvībai. Visā pilnībā un krāšņumā šī vienība ar Kristu atklāsies mūžīgā debesu dzīvē.

Dieva lielais nodoms, ar ticīgo ļaužu pārbaudi kārdināšanās, ciešanās un dažādās grūtībās, ir darīt mūs cienīgus savai godībai. Viss var būt, ka mūžīgā godībā būs redzamas goda zīmes un vaiņagi. Vai tos nēsās vienmēr, vai tikai sevišķos gadījumos, tam jāpaliek ārpus mūsu gudrošanas un saprašanas, visvairāk bez iepriekšējas lepošanās un iedomības. Viss ir jāatstāj Debesu Tēva ziņā. Mums atliek cīņa, darbs, laba sirdsapziņa, skaidra dzīve, mīlestība un uzticība augstajam aicinājumam. Svētīgi esam, ja to darām.

6. Kārdināšana un taisnošanās.

„Neviens kārdināšanā lai nesaka: Dievs mani kārdina, jo ļaunām kārdināšanām Dievs nav pieejams, un pats viņš neviena nekārdina. Bet katru kārdina viņa paša kārība, to vilinādama un valdzinādama. Pēc tam kārība, kad tā ieņēmusies, dzemdē grēku, bet grēks, padarīts, dzemdē nāvi. Nemaldaities, mani mīļie brāļi!” 1. nod. 13 – 16.

Esam domājuši par kārdināšanu kā pārbaudi. Tagad par kārdināšanu citā izpratnē. Pārbaudes nolūks ir šķīstīt, tīrīt, darīt augstvērtīgu personu. Kārdināšanas nolūks ir gāzt postā un nāvē. Dievs pārbauda ar nolūku, lai iznākums būtu teicams. Bet ļaunā nolūkā kārdina sātans, pasaule un paša cilvēka miesas kārums, acu kārums un dzīves lepnība. 1. Jāņa v. 2. 16.

Jēkabs saka, ka ļaunām kārdināšanām Dievs nav pieejams. Atcerēsimies Dieva Dēlu Jēzu. Jēzus tika kārdināts un kārdinātājs bija sātans. Mat. 4. 1 – 11. Bet Jēzus sātana

kārdināšanām nebija pieejams. Kārdināšanas ļaunums bija labi maskēts un izlikās labs, bet Jēzus to pazina un uzvarēja. Citā gadījumā, kad viņa mācekļi deva padomu izvairīties no ciešanām, Jēzus cieti pateica: „Atkāpies, sātān!” . Sātāns izlieto arī cilvēkus, lai kārdinātu uz ļaunu. Atcerēsimies to un lūgšim dievišķu skaidrību izšķirt, kas ir pārbaude un kas ir ļauns kārdinājums.

Ļaunas kārdināšanas ir, to visi zinām. Ļauno kārdināšanu iznākumā ir posts un pat nāve. Mūsu tekstā lasām par ļauno kārdināšanu sākumu, attīstību, samaitāšanu un gala iznākumu, nāvi. 15. p. Kā kuro reizi tas notiek, ne vienmēr ir viegli to ieraudzīt.

Mēs lasām, ka kārdināšanas iesākums ir pašā cilvēkā. Cilvēka sirdsprāts ir ļauns no mazotnes. Daudziem ir nožēlojams un bīstams senču un iedzimtās dabas mantojums. Par to pat lielais apustulis Pāvils ir gandrīz izmisumā. Rakstot vēstuli romiešiem, viņš par sevi saka, ka pats nesaprot, ko dara. Viņš grib darīt labu, bet padara ļaunu. Ar prieku piekrit Dieva likumam, bet savos locekļos jūt citu – grēka likumu. Viņš sevi nosauc par nožēlojamu cilvēku. Tomēr viņš pateicas Dievam, ka caur Jēzu Kristu ir glābšana un uzvara. Rom. 7. 15 – 25. Tā ir vēl šodien, ticības cīņa ir grūta.

Jēkabs raksta par šo pašu problēmu. Kārdināšanas iesākums un tālākā gaita ir pašā cilvēkā. Tieksme uz ļaunu nav vienmēr briesmīgā izskatā. Tā var būt jauka un valdzinoša. Līdzīgi Jēkabam apustulis Jānis gaiši sauc vārdā kārdināšanu sākumu. Tas ir miesas kārums, acu kārums un dzīves lepnība. 1. Jāņa v. 2. 16. Katru kārdina viņa paša kārība, to vilinādama un valdzinādama. Kārībai ir skaists un pievilcīgs izskats, citādi tā neko nepanāktu...

Iesākumā kārdināšana nav atbaidoša. Bet, ja ar to jau no paša sākuma necināties, tad tā aug lielāka un jo vēlāk sākam cīņu, jo tā ir grūtāka. Var iekrist grēkā un tad draud nāve. Dievs liek cīnīties katram pašam ar sevi un savām iekārēm. Šī cīņa ir grūta, bet ļaunās tieksmes ir jāapkaro tiklīdz tās pamanām. Šai cīņai Dievs dod garīgu gaismu, brīdinājumu, savu vārdu un padomu.

Šinī tekstā (16. p.) tiekam brīdināti, lai nepieviļamies un nepadodamies nekādai maldīgai tieksmei, kāda piemīt katram cilvēkam. Tā ir tieksme, attaisnot sevi un savu pārkāpumu. „Es nebiju vainīgs” – šī taisnošanās pastāv jau kopš cilvēces sākuma laikiem. Taisnošanās nav laba. Tā neko nepalīdz un vēl vairāk: tā apvaino Dievu un līdzcivēkus. Atcerēsimies pirmo cilvēku krišanu grēkā un taisnošanos pēc krišanas. Kad Dievs jautā Ādamam par aizliegtā augļa ēšanu, Ādams taisnodamies saka: „Sieva, ko Tu man devi, lai viņa būtu ar mani, tā man deva no tā koka un es ēdu...” . Ādams vaino sievu un reizē ar to pašu Dievu. Ja Dievs nebūtu viņam devis sievu, viņš nebūtu grēkojis... Tieši tā šodien daudzi vaino Dievu un jautā, kāpēc Dievs viņus tādus ir radījis. Vaino savus vecākus, radus, kaimiņus un ticīgo draudzi. Taisnojas un apsūdz tāpat kā Ādams. Ieva vainoja čūsku, bet arī tāda taisnošanās nepalīdzēja, kaut gan šķietama cilvēciska taisnība bija. Iznākumā tika sodīti visi: Ādams, Ieva un čūska.

Pareizais ceļš ir atzīšanās, nožēla un piedošanas lūgšana. Atzīties ir grūti un piedošanas lūgšana pazemo mūsu lepno dabu. Šai sakarībā ir vietā atzīmēt ap. Jāņa pieminēto dzīves lepnību. Tā nav tikai augsta stāvokļa un sabiedrībā godājamās vietas iekāre. Daudz bīstamāka ir garīga lepnība, kura ir daudz posta nesusi tam, kurš augstprātīgi, garīgā nozīmē sevi tur lielāku par brāļiem un pat draudzi. Tā ir Joti postījusi Dieva darbu. Pazemoties, atzīties, atvainoties, lūgt piedošanu no Dieva un cilvēkiem, ir vienīgais pareizais ceļš uz pestīšanu un svētlaimi. Iesim pa to, jo Dievs ir labs!

7. Gaismas Tēva dāvana.

„Katrs labs devums un katra pilnīga dāvana nāk no augšienes zemē, no gaismas Tēva, pie kura nav ne pārmaiņas, ne pārgrozības ēnas. No brīvas gribas Viņš mūs ir dzemdinājis ar patiesības vārdu, lai mēs būtu savā ziņā Viņa radījumu pirmaji.” 1. nod. 17 – 18.

Ir kāda maldīga doma, kura mūs var pievilt, un tā ir tāda, ka ticīgais cer pats ar savu spēku un cīņu sagādāt labas garīgas dāvanas. Otra ir tikpat maldīga, cerēt, ka citi cilvēki tādas var mums iedāvināt. Jēkabs ieteic, lai par katras labas dāvanas devēju atzīstam gaismas Tēvu, kurš dod ne no zemes, bet no augšienes ikvienu labu dāvanu. Ir labi domāt par to, kas ir augšā un ne uz to, kas ir virs zemes. Kol. 3. 1 – 2.

Mēs dzīvojam no tā, ko Dievs mums dod. Fiziskā dzīvība un veselība ir gaismas Tēva dāvanas. Jēzus par to ir vairakkārt runājis. Tēvs gādā par putniem gaisā, puķēm laukā un visi mūsu galvas mati ir skaitīti. Mūsu dzīves laiks stāv Tēva ziņā un katra jauna diena ir Viņa dāvana.

Kāds mazs zēns stāstīja svētdienas skolas skolotājam sekošo: „Dievs mani radīja ļoti maziņu. Bet lielāks es pats izaugu!”. Bērnam ir bērna prāts, bet ticīgam cilvēkam ir jādodomā citādi. Jēzus sacīja: „Bez manis jūs nenieka nespējat darīt.” J. ev. 15. 5. Mēs varam un mums vajag rūpēties par miesīgo veselību, bet dziedināšana un atjaunošana nāk no Dieva. Dažs sacīs, ka daudz neticīgiem cilvēkiem ir ļoti laba veselība, kādas pat ticīgiem nav. Bet tā ir vilšanās. Pienāks laiks, kad gaismas Tēvs ikvienam jautās: „Ko tu esi darījis ar labajām dāvanām, kuras esi no Manis saņēmis?” Dāvanu saņēmējs ir atbildīgs par dāvanu lietošanu. Atbildīgs par dzīves laiku, veselību, mantu, itin visu. Dieva bērna atbildība ir ļoti liela. Par pestīšanu, jaunpiedzimšanu, Dieva vārdu un gara dāvanām, kas nav no šīs pasaules, bet no augšienes, no mūžības. Aicinājums cīnīties labo ticības cīņu, staigāt gaismas ceļu, kalpot Dievam un cilvēkiem. Tas viss prasa daudz gudrības, mīlestības un izturības. Mēs necik nespējam visas garīgās vajadzības apzināt un pareizā laikā visu veikt. Ticam, ka gaismas Tēvs ir nomodā par mums un attiecīgā brīdī visu dod no augšienes. Mūsu neizdevības un vilšanās daudzreiz ir mūsu pašu vaina. Neesam skatījušies uz augšu, bet kaut kur sāņus. Esam gaidījuši palīdzību no cilvēkiem, varbūt labiem un spējīgiem, bet tas ir bijis par maz. Mīli brāļus, cieni Dieva kalpus un Viņa draudzi, bet par visu vairāk gaismas Tēvu! No Viņa nāk katrs labs devums un pilnīga dāvana.

Pie debesu Tēva nav ne pārmaiņas, ne pārgrozības ēnas. Tas nozīmē, ka Dievs ir nomodā par savu bērnu dzīves gala mērķi – debesu godību. Tas, kas mums dažkārt izliekas kā Dieva bezrūpība par mūsu labklājību, nav nejaušība. Viņš savu nodomu, lai mēs būtu Viņa radījumu pirmaji, nekad nemaina. Viņš saviem bērniem ir nolēmis dot brīnišķīgu, mūžīgu dzīvi. Ja jau šai saulē cilvēks ir radības vaiņags, brīnišķīgi radīts un Radītājam līdzīgi veidots, tad daudz varenāku mantojumu Viņš sagatavo mūžībā. Viņā nav nekādas pārgrozības, raksta Jēkabs. Viss mainās, tikai Dieva nodoms un kārtība nemainās. Ir lasīts par kādu modernu, visprecīzāko pulksteni. Pēc pāris gadiem, salīdzinot ar saules sistēmas kustību, pulkstenis par vairākām sekundēm bija kļūdījies. Bet debesu Tēva nodomā un darbā nav ne kļūdu, ne pārmaiņu. Uzticēsimies Viņam!

Jautāsim sev, vai mēs, kas apzināmies, ka esam radīti nākamai, augstākai dzīvei un saņemam daudz materiālas un garīgas dāvanas, par to esam pateicīgi savam gaismas Tēvam?

Lielākā daļa ļaužu par to nemaz nedomā. Sakāmvārds teic, ka nepateicība ir pasaukes alga. Bet Dievs jau senos laikos ir teicis: „Kas upurē pateicību, tas mani tur godā un tas ir tas ceļš kā es tam rādīšu Dieva pestīšanu.” Ps. 50. 23. Tiešām, starp pateicības un nepateicības sekām ir liela starpība. Nemaldīsimies! Pateicība paaugstina, nepateicība ir rupja un neglīta. Pateicīgais iegūst, nepateicīgais zaudē. Pateicīgais lai augsti vērtē ne vien dāvanu, bet jo vairāk devēju!

Ja Jēkabs būtu pie mums, viņš katrā ziņā ar prieku un sajūsma dziedātu skaisto dziesmu kopā ar mums:

Skaiti katru Dieva svētību, vārdā nosaukdams ik vienīgu!
Skaiti katru Dieva svētību, un tu būsi pārsteigts,
ko Dievs darījis!

Mēs esam daudz bagātāki nekā domājam. Skatīsimies uz augšu, uz gaismas Tēvu, lielo Devēju. Neaizmirsīsim labi apskatīties šeit pat, zemes dzīvē, visu to, ko Tēvs mums ir devis. Un būsim pateicīgi lielo dāvanu lietotāji!

8. Ir jābūt čaklam un kūtram.

„Zinait, mani mīlie brāļi: lai ikviens cilvēks ir čakls klausīties, kūtrs runāt, kūtrs dusmoties. Jo cilvēka dusmas nesagādā Dieva taisnību.” 1. nod. 19 – 20.

Vai tas, ka cilvēkam ir jābūt gan čaklam, gan kūtram ir pretruna? Nebūt nē! Dievs mums ir devis divas spējas: dzirdēt un runāt. Abas ir labas un vajadzīgas, bet ar visām Dieva dāvanām ir tā, ka tās ir jālieto pareizi. Patiešām, būt kurlam un mēmam arī garīgā ziņā ir tāds pats nožēlojams stāvoklis kāds ir miesīgi kurlmēmam cilvēkam. Kā Dieva cilvēkam jādara, šeit mums ir laba pamācība.

Mūsu teksts skubina, lai esam čakli klausīties un dzirdam daudz. Atklāsmes grāmatā ir vairakkārt sacīts: „Kam ir ausis, tas lai dzird, ko Gars saka draudzēm.” Ļaudis negrib dzirdēt pestīšanas evaņģēliju. Samērā ar ļaužu skaitu maz ir to, kas iet dievam un pat ne visiem draudzes locekļiem ir prieks to darīt. Bet ir daži ticīgie, kuri domā, ka viņi jau visu zina. Par jaunākiem notikumiem pasaulē, jā, tā ir cita lieta! Interese ir liela par to, ko runā un dara kaimiņi, paziņas un pat sveši ļaudis. „Vai zini ko?” Tā iesākas runas un pārrunas, diemžēl ne uz labu, bet ļaunu. To klausīties būtu labi būt kūtram. Labi zinām, kas notiek ar bērniem, kuri varbūt tikai vienu reizi uz ielas vai kaut kur citur, dzird kādu sliktu vārdu vai teikumu. Tas tā pielīp, ka paliek atmiņā vai visu mūžu. Labo un dievišķo ir jāklausās ilgi un daudz, lai ar to piesātinātu sirdi un prātu. Esam aicināti klausīties Dieva vārdu un Dieva Gara balsi mūsu sirdīs. Jāatmet slinkums, ir jābūt čakliem klausīties!

Ir jādzird un nav jāaizmirst. Senlaiku gudrie bija novērojuši un teica, ka esot dažādi klausītāji. Vieni esot tādi, kuri esot čakli dzirdēt un čakli aizmirst. Šodien ir daudz Dieva vārda klausītāji, kuriem dzirdētais vārds „ieiet pa vienu ausi iekšā un pa otru laukā”. Nerunāsim par pasauli. Mūsu draudzēs svētdienās notiek daudz sanāksmju. Svētdienas skola, rīta dievkalpojums, pēcpusdienā kāda Bībeles studija, vakarā atkal studijas un vakara dievkalpojums. Vai nav lieliski? Bet nezin, cik daudz būtu tādu klausītāju, kuri vakarā varētu kaut cik pateikt, ko ir dzirdējuši... Savā mūžā dzirdam daudz, bet daudz arī zaudējam un maz paturam. Dieva vārdam vajadzētu būt kā varenam stādam, kas iedēstīts mūsu sirdīs

neiznīkst, bet aug liels un pārvalda mūsu dzīvi saskaņā ar Dieva gribu un nodomu.

Par to domājot, jautāsim sev, vai cenšamies būt tādi, kuri ir čakli dzirdēt un slinki aizmirst. Cik labi būtu, ja to spētu! Varētu pat teikt, ka tad mums būtu tāds svēts slinkums. Tāds, kas tik patīkams, ka negribam no Dieva vārda atraisīties, bet to pārdomāt dienās un naktīs. Tam pretstatā ir Jauns slinkums, tāds, ka cilvēks kaut ko sliktu un maldīgu dzirdējis, to vairs neaizmirst. Ļaunais iesakņojas arvien dziļāk un to cilvēks vairs negrib un nespēj izravēt. Ļauno čakli izravēsim un būsīm kūtri aizmirst labo.

Jā, ticīgam cilvēkam jābūt arī kūtram. Ir čakli runātāji, kuri nav spējīgi klausīties. Ar tādiem ir grūti sarunāties. Tiklīdz sarunu biedrs ir sācis kaut ko teikt, viņi šaujas vidū ar savu gudrību. Sabiedrībā dažreiz ir neciešami. Prātīgi cilvēki gan ar to kaut kā samierinās, bet labu tas nedara. Ļoti slikti ir tad, ja klausoties svētrunu dievnamā, cilvēks sāk „runāt sevi”. Klusu, protams. Viņš vērpj pats savu domu pavedienu un pazaudē to, ko var dzirdēt no sludinātā vārda. Vēlāk, kas zina, var atstāstīt citiem nevis to ko būtu dzirdējis, bet to, ko pats izdomājis. Par to, ko dzirdam un runājam par citiem ļaudīm, Jēkaba vēstulē lasīsim vēlāk. Šeit paliksim pārdomādami par to, kā klausāties Dieva vēsti. Būsīm čakli to dzirdēt, kūtri aizmirst, bet paturēt sirdī dzirdēto vārdu.

Jābūt kūtram dusmoties. Iemeslu dusmoties netrūkst. Viss, ko šodien lasām laikrakstos un klausāties ziņas par notikumiem pasaulē, rada pat ticīgā cilvēkā sašutumu, riebumu un dusmas. Tā nevajadzētu būt, bet ir grūti palikt neskartam dzirdot un pat redzot netaisnību, nekaunīgu krāpšanu un varas darbus. Cilvēki vien esam un gribam redzēt tiesu, atmaksu un sodu. Bet taisnas tiesas neredzam. Pasaule ir naidīga Dieva pavēlēm, nicina pestīšanas vēsti, grimst netikumībā un bezdievīgā dzīvē. Nespējam būt vienalīdzīgi, bet mūsu dusmas nav Dieva taisnība. Taisnība un tiesa pieder vienīgi Dievam.

Par dusmošanās neprātu ķēniņš Dāvids dod gaišu atziņu. 73. psalmā viņš atzīstas, ka viņam bija dusmas par bezdievjiem un lielīgiem, redzot, ka viņiem labi klājas. (Lasiet šo psalmu!) Tāpat mūsu sirdīs mostas šādas jūtas un jautājumi. Tie rada rūgtumu un nemieru. Domājot par šo problēmu, Dāvids atrod, ka dusmojoties viņš būtu līdzīgs neprātīgam kustonim. (22. p.) Bet jau pirms tam, 17. pantā viņš ir atradis atrisinājumu. Viņš ir iedziļinājies Dieva noslēpumos un redz, kas notiek ar ļaunajiem vēlāk – tie aiziet postā, Dieva taisnā tiesa ir neizbēgama.

Vairāk par visu, atcerēsimies Jēzus jautājumu mācekļiem, kad viņi bija gatavi lūgt, lai uguns kristu no debesīm un sadedzinātu samariešu ciemu. Jēzus jautājums ir: „Vai jūs nezināt, kādam garam jūs piederat?” Lūk. 9. 54 – 56. Mūsu Kunga gars ir pestīšanas gars. Ievērosim to, ka mēs piederam pestīšanas garam!

9. Iedēstītais vārds.

„Tāpēc nolikdami visu netīrību un lielo ļaunprātību, lēnprātībā saņemiet iedēstīto vārdu, kas var izglābt jūsu dvēseles.” 1. nod. 21.

Apustulis ieteic gādāt par tīrību. Jānoliek visa netīrība, ar ko mūsu iekšējais cilvēks aplīp pat negribot. Zinām, ka gādāt par miesīgā organisma, par dzīvokļu un visas dzīves iekārtas tīrību ir diezgan grūti un dod daudz darba. Gaisa un ūdens piesārņošana rada lielas rūpes likumdevējiem un valdības iestādēm. Attīrīšana nav viegla un lēta. Ļaudis, kuri dzīvo

naftas rafinēšanas fabrikas tuvumā, ar vislabāko gribu un rūpēm nespēj novērst melno un lipīgo putekļu iekļūšanu pat vislabākos dzīvokļos. Dārzu stādus klāj melna putekļu kārtā.

Modernā dzīve dvēseles skaidrībai nav labvēlīga. Mēs dzīvojam garīgi netīrā atmosfērā. Dienu un nakti TV, laikraksti, žurnāli, ļaužu sarunas un visāda propaganda ir piesātināta ar garīgu netīrību un ļaunprātību.

Kas pirms daudz gadiem ir strādājis pie labības kuļmašīnas, atcerēsies, ka vakarā mazgājoties bija grūti izmazgāt acis, ausis un degunu. Galvā dunēja mašīnas troksnis. Tāpat vēl šodien ir daudziem pēc darba dienas rūpniecības uzņēmumos. Šai ziņā visi saprot, ka ir jāgādā par tīrību. Apustulis mums raksta par dvēseles tīrību. Grēcīgās un samaitātās dzīves putekļi ir uzbāzīgi un paturēt skaidru dvēseli ir grūti. Bet tīrīšana ir noteikti jā dara, jo citādi mūsu ausis vairs nedzirdēs Labā Gana balsi. „Kam ir ausis, tas lai dzird”, saka Dieva vārds.

Jā noliek lielā ļaunprātība. Ja netīrībā varam vainot ārējo pasauli, tad ļaunprātība dažreiz ir mūsu pašu vaina. To atzīt ir grūti un cīņa ar to ir vēl grūtāka. Pēc ūdensplūdu sodības Dievs teica, ka cilvēka sirdsprāts ir ļauns no mazām dienām. 1. Moz. 8. 21. Zīdaini neviens nav mācījis nikni kliegt, spārdīties un dusmoties. Bet viņš to dara. Vēlāk notiek tā kā sakāmvārds teic: „Aug āzītis, aug radziņi”. Protams, mēs tiekam audzināti un mācīti. Bet, lai noliktu savu ļaunprātību, jau ir grūti to ieraudzīt un vēl grūtāk ir to nolikt. Ikdienas dzīve maz pie tā palīdz. Mēs dzīvojam ļaunās dienās. Dievs aicina, lai cīnāmies nolikt visu ļaunprātību. Paldies Dievam, ka cīņa nav veltīga. Uzvaras ir, jo Dievs tās dāvina.

Vislielākā uzmanība ir jāpievērš „iedēstītam vārdam”. Tā nav, ka mūsu sirdsprātam un apziņai būtu tikai negatīvās spējas. Pirmie cilvēki ēda no laba un ļauna atzīšanas koka. Mums ir spēja atzīt un izšķirt ne tikai ļaunu vien, bet arī labu. Pat tādi ļaudis, kuri nelasa un neklausās Dieva vārdu, zina un jūt, kas ir labs un kas ir ļauns. Bezdievis zina, kas ir labs un kas ļauns. Protams, apziņu par ļaunprātību un netīrību var nomākt un samaitāt. Apustulis Pāvils raksta par cilvēkiem, kuru sirdsapziņa ir ar kauna zīmi apzīmēta. 1. Tim. 4. 2. Nekaunīga sirdsapziņa par ko vajadzētu kaunēties. No tādas jāatgriežas. Bībele stāsta par cilvēkiem, kurus modināta sirdsapziņa ir vedusi uz atgriešanos un Dievam patīkamu dzīvi.

Jēkaba lietotais izteiciens „iedēstītais vārds” atgādina Jēzus līdzību par sējēju. Jēzus ir sējējs. Šodien Viņam ir kalpi, Dieva vārda, evaņģēlija sējēji. Viņi iet pa visu pasauli, sludina un māca turēt visu, ko Jēzus ir pavēlējis. Visi šo vārdu neuzņem. Citi to dzird, bet aizmirst. Daži kopj Īsu laiciņu. Bet ir arī tādi, kuri, ar Jēkaba vārdiem sakot, visā lēnprātībā saņem iedēstīto vārdu. Viņi šo vārdu pacietīgi kopj, lai tas augtu un nenonīktu. Šī lēnprātīgā un pacietīgā darba iznākums ir garīga bagātība.

Svarīgs aizrādījums šinī tekstā ir par lēnprātību. Cilvēkiem ir tieksme pie Dieva vārda kaut ko pielikt vai atņemt. To dara saskaņā ar pašpatiku, iedomību, lepnību, u.t.t. Bet visā lēnprātībā ir jāpārbauda, kas tam Kungam labi patīk. Ir jāņem vērā, ka daudz viltus pravieši ir pasaulē. Mums jāzina tas, ka ne visi, kas nāk it kā tā Kunga vārdā ir patiesi un cienīgi. Ir brīnumdari, slavas vēja iznesti virs zemes, kuri paši ir tukši plāpas, necienīgi ļaudis. Nav jāskrien līdzī kuram katram mācību vējam. Iedēstītais vārds ir cienīgs, ka to kopjam rūpīgi un pacietīgi, visā lēnprātībā, apdomībā.

Jēkabs aizrāda, ka tiem, kuri kopj sevī iedēstīto vārdu, ir labs gala iznākums. Viņš saka, ka šis vārds var izglābt dvēseles. Dvēseles pestīšana gan ir caur Kristus krusta nāvi, bet tā ir saistīta ar vārdu, kuram jādod paliekama vieta mūsu dvēselē. Tas nozīmē, ka šeit zemes dzīvē mūsu dvēseles caur vārdu tiek pasargātas no maldiem, krišanas kārdināšanā un daudz citām nelaimēm. Pats Jēzus sevī nesa vārdu, ar kuru tad, kad sātans Viņu kārdināja, Viņam

bija gatava atbilde: Stāv rakstīts! Jēzus ir mūsu Meistars. Viņa paraugam ir sekojuši apustuļi un visi īstie kristieši. Mūsu laiks ir kārdinājumu un samaitāšanas laiks, tāpēc mums ir jākopj iedēstītais vārds. Lai šis debesu dēsts iesakņojas mūsu sirdī, prātā un apziņā. Tad īstā brīdī Dieva Gars mums to atgādina un glābj no krišanas. Iedēstītais vārds ir dzīvības vārds, it kā ēna no paša Kristus, kurš ir mūsu patiesā dzīvība.

10. Ticība un darbi.

„Bet esiet vārda darītāji un ne tikai klausītāji, paši sevi maldinādami. Jo, ja kāds ir vārda klausītājs un ne darītājs, tas līdzinās vīram, kas savu dzimto (miesīgo, 1965. g. tulk.) seju aplūko spogulī. Jo viņš sevi aplūko un aiziet un tūlīt aizmirst, kāds viņš bija. Bet kas, ieskatīšies un paliks pilnīgajā svabadības likumā, nebūdam aizmāršīgs klausītājs, bet darba darītājs, tas būs svētīgs savā darbībā”. 1. nod. 22 - 25.

Salīdzinot ar citām Jaunās Derības vēstulēm, Jēkaba vēstule nav sevišķi iecienīta. Pagātnē ir bijušas diskusijas par to, vai to maz vajadzētu Jaunā Derībā ievietot. Iemesls bija tas, ka citās, sevišķi Pāvila vēstulēs, ir uzsvērts tas, ka neviens netiek taisnots caur bauslības darbiem, bet gan caur ticību. Jēkabs it kā būtu teicis pretējo. Varētu teikt, ka nesaskaņa būtu par to, kas ir pareizi: ticība vai darbi. Un otrādi, darbi vai ticība? Mēs varam teikt sekošo: ticība un darbi. Tad nesaskaņu vairs nav.

Jau iepriekš runājām par iedēstītā vārda nozīmi. Šeit turpinām un atrodam, ka Dieva vārdu, ja to klausās un neaizmirst, tad tas ved pie ticības un darbiem. Tāpēc piemērs ar spoguļi. Spoguļi var sevi aplūkot. Pavirši skatoties var domāt, ka viss ir labi. Tomēr, pat ja redzam, ka viss nav labi, varam izdarīt kļūdu – tūlīt aizmirst to, ko esam redzējuši. Tā cilvēki dara ar Dieva vārdu, ar savas dvēseles stāvokli un dzīvi. Jēkaba domu gaitai sekodami varam vērot pareizo ceļu. Dzirdētais vārds rada ticību un ticība ved uz darbību.

dieva vārds ir dots, lai klausītājs to neaizmirstu, bet pārdomātu un paturētu sirdī. Tad Dieva vārds dara savu darbu: apgaismo gara acis un rāda dzīvības ceļu. Vārds rada ticību un glābj no maldiem. Daudz ļaudis to ir piedzīvojuši un atraduši ilgi meklēto dvēseles mieru ar Dievu. Dažiem tas ir bijis viens vienīgs Dieva vārda teikums ar nedaudz vārdiem. „No ticības taisnais dzīvos”, ir viens piemērs no tiem. Vārdā ir neaprstāms spēks, kurš, savienots ar ticību, kustina pasauli. Tā notika, kad apustuļi, apsūdzēti pie augstās tiesas, pateica, ka Dievam ir jāklausa vairāk nekā cilvēkiem. Ap. d. 5. 29. Dieva pavēle radīja ticību, kuru nespēja izdzēst ne uguns sārti, nedz iznīcināt zvēru zobi. Ticība pārveido dzīvi pasaulē, bet tas notiek tad, kad ticība ir savienota ar darbiem. Tādēļ sakām: ticība ved uz darbiem un nevis uz tukšu izrunāšanos un slinkumu.

Ticība un Dieva vārds pasargā no nevērtas dzīves. Mēs no tādas esam brīdināti. Kristietis, kas mīl Dievu un Pestītāju, arvien sev jautā: Kas man jādara?

Kalps, kuru izsūtīja viesus aicināt kāzās, ziņoja savam kungam: „Kungs, ir darīts kā tu pavēlēji, bet vēl ir telpas”. Kungs viņam lika iet vēlreiz un turpināt darbu. Labs kalps neizvairās no darba, bet prasa to. „Kungs, ko tu gribi, lai es daru?” Tā jautāja Zauls Damaskas ceļā un vēlāk, kļuvis par apustuļi, čakli strādāja visu mūžu. Viņš strādāja tāpēc, ka ticēja. Kristieša darbs nav piespiesta likuma, bauslības darbs. Tas ir brīvprātīgas mīlestības darbs. Tam pie Dieva ir daudz lielāka vērtība nekā piespiestam darbam.

25. pantā lasām par svabadības likumu, kurā vajag pazemīgi ieskatīties. Ļaudīm tad, kad runā par likumu, ir tieksme tūlīt domāt par aizliegumiem. Likumos tādi ir. Sinaja kalna likumos tādu ir daudz un par tiem varam teikt, ka tur ir negatīvā daļa. Tev nebūs citus dievus turēt, tev nebūs tēlus taisīt, tev nebūs Dieva sava Kunga vārdu nelietīgi valkāt. Tev nebūs zagt, nokaut, laulību pārkāpt, nepatiesu liecību dot un iekārot. Jaunā Derībā viss ir pateikts pozitīvi: „Tev būs...” Mat. 22. 35 – 40. Jēzus deklarēja: Tev būs Dievu savu Kungu mīlēt no visas sirds, dvēseles un no visa sava prāta. Šis ir pirmais un augstākais bauslis. Otrs tam līdzīgs ir: Tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu. Šinīs abos baušļos ir saņemta kopā visa bauslība un pravieši. Tātad, augstākais likums ir mīlestības un reizē arī svabadības likums.

Mīlestība ir nepiespiesta, brīvprātīga un svabada. Dienišķā dzīvē gadās dzirdēt par kāda vīra nodomu precēties ar iecerētu jaunavu. Vīrs uzrunā šo jaunavu un jautā, vai tā gribētu kļūt par viņa dzīvesbiedri. Nereti uzrunātā atbild: „Jūs gan esat godīgs un labs cilvēks, bet es jūs nemīlu!” Mīlestība ir brīvprātīga un tā nosaka, ko darīs vai nedarīs. Mīlēt Dievu un tuvāku, strādāt un kalpot, garīgā dzīvē visu noteic un valda mīlestības likums.

Nekas cits, nekāda vara nespēj cilvēka sirdi skart tik dziļi kā mīlestība. Nekas tā nespēj palīdzēt pieķerties Dievam un Viņa aicinājumam kā mīlestība. Tas pats ir ar paklausību un aicinājumu ar darbiem kalpot Dievam. Ticība Dieva vārdam ir jāapliecina ar darbiem. Mums nav ko gudrot un prātot par ticību vien vai darbiem vien. Ticība un darbi nerunā viens otram pretī. Abiem jāiet kopā. Lai mūsu dzīvē ir ticība un darbi!

11. Kalpošana Dievam.

„Ja kāds šķietas Dievam kalpojam un nesavalda savu mēli, bet maldina savu sirdi, tā kalpošana ir velta. Tīra un neapgānīta kalpošana Dieva Tēva priekšā ir šī: pieskatīt bāriņus un atraitnes viņu bēdās, sevi no pasaules pasargāt neapgānītu.” 1. nod. 26 – 27.

Mēle – spēja runāt, ir Dieva dāvana. Ar to varam Dievu godināt un Viņam kalpot. Šī kalpošana notiek dažādi. Laba ir tā, kad liecinām citiem par Dieva žēlastību un pestīšanu caur Kristu. Ir rakstīts, ka ar sirds ticību ir panākama pestīšana un ar mutes liecību mūžīga dzīvošana. Rom. 10. 10. Tomēr cilvēks var maldīties runājot vien un pat kļūt par piedauzību. Kāds mācītājs atstāstīja nelāga piedzīvojumu. Viņa draudzē bijusi ticīga sieva, kurai bijusi tieksme vienmēr stāstīt par Bībeli un citus skubināt, lai atgriežas no grēkiem. Gadījies, ka viņas vienīgais dēls izdarījis kādu noziegumu un bijis cietumā. Māte viņu apmeklējusi un pēc tam visiem stāstījusi, ka Dievs viņai brīnišķīgi palīdzējis. Viņai bijusi izdevība cietuma ierēdņiem stāstīt par pestīšanu un viņus skubināt, lai atgriežas no grēkiem. Mācītājs sacīja: „Man bija liels kauns...” Nav svarīgi, cik svēti spēj runāt. Ir nepieciešami vajadzīgs, lai runātājs ir patiesi godīga persona, kas savā ikdienas dzīvē godina Dievu. Ja tā nav, tad mēles kalpošana ir velta.

Ir jāsavalda mēle smējēju klātbūtnē. Jēzus mācīja, lai nedod svētumu suņiem un nemet pērles cūkām priekšā. Mat. 7. 6. Dieva godu nevar vairo ar neapdomīgu rīcību. Jālūdž no Dieva gudrība, lai zinātu, kad klusēt un kad nepieciešamu ir jārunā. Jāpārbauda katram sava sirds, lai to nemaldinātu, bet lai sirds, mēle un dzīve kopīgi kalpotu un godinātu Dievu.

Dievu godinām kopīgi ar citiem draudzē, dievamā. No Vecās Derības rakstiem zinām, ka tā notika greznā templī un tā pats Dievs bija noteicis. Pirmkristiešiem greznu

baznīcu nebija; par dievkalpojumu vietām kalpoja mājas un pat apakšzemes katakombas. Laiku gaitā vēlāk cēla krāšņus dievnamus un katedrāles. Kalpoja garīdznieki greznos tērpos un izpildīja izsmalcinātas ceremonijas. Žēl, ka ne vienmēr un ne visi, kas tur bija dalībnieki, darīja to, kas patika Dievam. Tā var notikt vēl šodien, ne vien greznos dievnamos, bet arī vienkāršās sanāksmju vietās. Ir labi, ja ir glītas un cienīgas dievkalpojumu telpas, ir labi, ja ir apdāvināti un mācīti Dieva vārda sludinātāji. Ir labi, ja dievkalpojumi norit ar Dieva klātnības izjūtu, pienācīgu cieņu un svētbijību. Bet arī tā varam maldīties. Ja sirds nav skaidra, nepalīdz pat asaras, Dievu lūdzot par ticības biedriem, neveseliem un tautu. Mēs jūtam dažreiz it kā zelta rasu, kas ielīst dvēselē caur labu mūziku, kora dziesmām un kopīgo dziedāšanu. Bet arī tie ir īslaicīgi brīži un vēl nav dzīves dievkalpojums ikdienā. Ja skaistiem brīžiem neseko taisna dzīve un mēles nesavaldīšana, tad maldinām savu sirdi, kura vēl varbūt nav tīra un neapgānīta. Tāda jāizlūdz.

Jēkabam ir vēlēšanās rādīt labu ceļu. Viņš iesaka pieskatīt bāriņus un atraitnes viņu bēdās un sevi no pasaules pasargāt neapgānītu. 27. p. Palīdzēt cietējiem, ir tīra un neapgānīta kalpošana Dieva Tēva priekšā. Vienkārša un praktiska Dieva godināšana. Šī īstā dievkalpošana izpaužas darbos, kuriem nav nepieciešami tempļi un ceremonijas. Ir vajadzīga līdzjūtības un mīlestības pilna sirds, čaklas un devīgas rokas. Nav jāaizmirst tas, ko Jēzus mācīja, lai, dāvanas dodami, neliekam to izbazūnēt publiski un meklēt cilvēku slavu. Jēzus teica, ka tādiem devējiem jau ir sava alga, bet ne pie Dieva. Mat. 6. 2. Kad Viņš stāstīja par pēdējo tiesu, tad mācīja, ka Viņš sevi pielīdzinās vismazākiem brāļiem un to, ko šiem mazajiem taisnie ir darījuši, būs darījuši Viņam. Kalpojuši un to pat ir aizmirsuši. Mat. 25. 31 – 46.

Ir nepieciešama uzmanība kalpošanā Dievam ar mēli un labiem darbiem. Patiesa Dieva godināšana un kalpošana ir tīra no patmīlības un godkāribas. Tā var būt ļoti vienkārša un pat jau aizmirsta. „Kad mēs to esam darījuši?” – jautās taisnie. Tad Kēniņš atbildēs: „To jūs man esat darījuši.” Viņš neaizmirst un atmin tīru un neaptraipītu godināšanu. Izdevības mums ir un kalposim tā kā esam mācīti!

12. Ticība un labestība.

„Mani brāji, lai mūsu godības Kunga Jēzus Kristus ticība jums nesaistās ar cilvēku stāvokļa uzlūkošanu.” 2. nod. 1.

Jēkabs raksta par ticību godības Kungam Jēzum Kristum un brīdina, lai šī ticība nesaistās ar cilvēku stāvokļa uzlūkošanu. Tas nozīmē to, ka, lai mūsu ticību nepavada slikts sabiedrotais, kas var postīt mūsu ticību. Bet vai būtu kaut kas tāds, kas varētu ticībai palīdzēt? Tekstā par to nekas nav teikts, bet izskan tas, ka ticība var būt ar kaut ko saistīta. Vai ir kas labs, kas var ticībai palīdzēt?

Virs zemes un ar Dieva ziņu visi cilvēki nav vienādi. Ir talantīgi, intelektuāli apdāvināti, kuri viegli iegūst zināšanas, ir vidēji apdāvināti un tādi, kam ir „grūtas galvas”. Mājās, skolā un vēlāk sabiedrībā redzam lielu starpību. Apdāvinātiem pieder simpātijas. Tas tā pie cilvēkiem, bet ar to vēl nevaram spriest, pie kuriem Dievam ir labāks prāts. Ap. Pāvils raksta 1. Kor. 1. 26 – 29 kaut ko tādu, ko ir grūti aptvert ar cilvēcīgas gudrības palīdzību. Dievs ir acinājis un izredzējis to, kas zems un ģeķīgs pasaulē, lai neviens nevarētu lielīties.

Tāda ir Dieva gudrība un ziņa.

Visi nav vienādi mantas ziņā. Ir bagāti un nabagi. Par to Jēkabs vēl raksta vēlāk. Ir tādi, kuri ieņem augstus amatus valsts iestādēs, tiesās, rūpniecības uzņēmumos u.t.t. Ir tādi, kas var pavēlēt un tādi, kam jāklausa. Arī garīgā dzīvē, draudzēs un garīgās organizācijās visiem nav vienāds stāvoklis. Tas nenozīmē to, ka garīdznieki sava amata dēļ būtu pārāki par ticības biedriem un par tiem valdītu. Viņiem ir darba vadītāju un kārtotāju uzdevums. Bet ir liela starpība tieši starp draudzes locekļiem. Mēs dažreiz spriežam nepareizi, teikdami, ka viens ir augsti garīgs, cits miesīgs un pasaulīgs. Vienīgi Dievs spriež pareizi. Nevienādo sarakstu varētu turpināt vēl, bet vienīgi Dievs savā mīlestībā un godības aicinājumā var īsto spriedumu dot. Ievērosim, ka pat ģimenes dzīvē tēvs un māte savam bērnam ar miesīgu vai garīgu defektu parāda daudz vairāk mīlestības nekā veseliem un žirgtiem. Dievs mīl visus.

Kā lai mēs darām? Un ko lai pie mūsu ticības pievienojam klāt? Latviešu valodā ir skaisti vārdi: labestība, labsirdība, labvēlība. Mums jāsaprot, ka svētīgs ir tāds cilvēks, kuru ticība ir savienota ar labestību. Mūsu Kungs bija un ir labvēlības pilns pret visiem. Labvēlība pati izteic, ka tā citam novēl labu. Varbūt vārds „labestība” ir kaut kas pārāks, tā ne vien tuvākam novēl labu, bet darā visu, lai tiešām palīdzētu. Labvēlīgās jūtas izpaužas darbā par labu tiem, kuru vajadzības redz un zina. Tieši tādēļ mūsu ticībai ir jābūt saistītai ar labestību, neskatoties uz to, vai persona, kam vajadzīga palīdzība, mums ir simpātiska vai nē

Abas – mūsu simpātija vai antipātija var būt taisnas vai netaisnas un maldīgas. Pat bērni dažreiz ir nežēlīgi. Skolā bija maza auguma zēns, kuprītis. Citi viņu šad un tas nerroja. Bija kādi, kas viņu aizstāvēja. Viņš čakli mācījās un vēlāk kā profesors universitātē lasīja studentiem lekcijas. Lieki teikt, ka veselo, glīto augumu zēnu izturēšanās bija nekrietna. Cienīt skaistu, veselu ķermeni vien, nav nekāda gudrība, drīzāk ģeķība. Varbūt daža mūsu ticības biedra atziņas un kļūmīgs solis viņa dzīvē mums nepatīk un esam gatavi par viņu teikt nicinošu spriedumu. Bet ja ticam Dieva mīlestībai un Viņa labestībai, tad lai uzvaram savu netiksmi un nepazemojam savu brāli. Zināms, visur ir kādi blakus apstākļi, bet kam ir daudz dots un uzticēts, no tā vairāk sagaida.

Dievs ir mīlestība un Viņa mīlestībai nav robežu. Viņa mīlestība un labestība ir neapverama un mums ir jābūt Viņa bērniem. Varbūt tieši te ir vietā aizrādīt uz mūsu Kunga brāli Jēkabu. Ja viņš daudz gadus diendienā varēja vērot savu vecāko brāli Jēzu, tad vēlāk kā apgaismotam un daudz pieredzējušam darbiniekam, viņam bija iespējams dot savas vēstules lasītājiem vērtus, ikdienas dzīvei nepieciešamus padomus. No evaņģēlija stāstiem zinām, ka godības Kungs Jēzus Kristus savas darbības gados virs zemes, neuzlūkoja cilvēka vaigu un augstu stāvokli. Un mums ir jādara tāpat, ar labestību.

Katrā ziņā, mēs, citus redzēdami, vērojam un zinām, kāds ir redzētā cilvēka stāvoklis. Bet mēs redzam tikai ārējo. Ir labi, ja dzīves ceļu nestaigājam ar aizmiegtām acīm, esam labi cilvēku novērotāji un pazinēji. Tas vajadzīgs laicīgā un garīgā dzīvē. Bet svarīga ir mūsu iekšējā nostāja. Ir skaidrs, ka netaisnam cilvēkam nav jāseko un jāpiedalās tīšu grēcinieku biedrībā. Bet arī tiem Dievs var likt atgriezties, piedzīvot sirdsprāta maiņu un sākt jaunu dzīvi. Par to ir jālūdz un, kad ir izdevība, jāsaprot kādu derīgu vārdu. Mūsu apceres teksts gan runā par ticības biedriem, ar kuriem ir jākopj patiesa brālība. Tā ir redzama tur, kur kāds ir vājš un cits stiprs. Laicīgā dzīvē šo brālību var gaiši redzēt. Kad kāds no brāļiem saslimst vai zaudē darbu nu peļņu, tad nav nekā skaistāka par to, kad veseli un labi situētie brāļi nes vājā nastas. Neviens nezina rītdienu un var notikt, ka vēlāk tiem, kam bija labi klājies, ir nepieciešama bijušā vājā brāļa palīdzība. Tas, ko šodien redzam, nākotnē var būt pavisam

citādi. Mēs ticam Dieva mīlestībai, kura mūsos grib ieaudzināt labestību. Aktīvu, dienišķā un ticības dzīvē redzamu. Lai visus vieno sadraudzībā saistīta ticība un labestība.

13. Brīdinājums.

„Jo, ja jūsu sapulcē ienāktu zeltpirkstains vīrs greznā tērpā, bet ienāktu arī nabags netīrā tērpā, bet jūs uzlūkotu to, kas valkā grezno tērpu un sacītu: „Tu nosēdies labi ērti šē”, bet nabagam sacītu „Tu stāvi vai sēdies tur pie mana kāju pamesla”, vai jūs nebūtu nākuši nesaskaņā paši ar sevi un nebūtu izrādījušies par ļaunprātīgiem (ļaudomīgiem, 1965. g. tulk.) spriedējiem?” 2. nod. 2 – 4.

Ar ļoti īpatnēju piemēru Jēkabs brīdina kristiešus no bagātnieku un nabagu šķirošanas. Viņš rāda dievkalpojumā iespējamu, savādu notikumu. Ienāk sapulcē zeltpirkstains vīrs greznā tērpā. Jaunās Derības latviešu tulkojumā ir lietots reti lietots vārds: zeltpirkstains. Vecajā tulkojumā bija: vīrs ar zelta gredzenu pirkstā. Brazīlija ir viena katoļu baznīcas izdota Bībele 10 sējumos, ļoti grezna un nosaukta par visskaistāko Bībeli pasaulē. Tajā ievietotas ļoti daudzu, slavenu gleznu reprodukcijas, krāsainas un uz vislabākā papīra. Pie katras grāmatas nodaļas ir daži komentāri. Par zeltpirkstaino vīru sapulcē paskaidrojums ir šāds: Tai laikā bagāti, ievērojami augstmaņi nēsājuši daudz zelta gredzenu uz visiem pirkstiem, izņemot uz vidējā. Jo vairāk gredzenu, jo ievērojamāka persona. Kristiešiem esot ieteikts valkāt tikai vienu, uz mazā pirkstiņa, ar zivs vai enkura iegravējumu. Varbūt latviešu tulkotāji tādēļ ir lietojuši vārdu: zeltpirkstains. Katrā ziņā, minētais vīrs tad bija arī greznā tērpā. Jēkabs neko neiebilst pret gredzeniem un greznām drēbēm. Tās viņš arī neslavē, bet raksta brīdinājumu draudzes ļaudīm, lai nenotiktu ļaunprātīgs spriedums.

Starp dievnama apmeklētājiem patiesi dažreiz ir liels kontrasts. Šodien mēs teiktu, ka ir lepni gērbušies, ir nolaidīgi un varbūt pat netīrās drēbēs. Pēdējie varbūt ir pa dubļainu lauku ceļu nākuši un tie ir uzslavējami. Saprotam, ka trūcīgi gērbies cilvēks vēl nenozīmē, ka viņš ir netīrs. Varbūt mūsu tekstā ir domāts vietu ierādītājs, kurš vienu sēdina goda vietā un otru neērtā vai pat uz grīdas. Jēkabs nemāca, ka bagātais būtu jāpazemo vai jānīcina un nabagam jāmeklē goda vieta. Nav arī jādomā, ka vienīgi vietu ierādītājs ir par visu atbildīgs. Katrs draudzes loceklis lai pārbauda savas domas un sirds labvēlību vai nelabvēlību. Draudzes dvēselē lai nav nesaskaņas, bet lai Kristus gars valda visās sirdīs, bez kārtu šķirošanas, mīlestībā uz visiem.

Jāievēro tas, ka Kristus atnāca pasaulē lai noārdītu tautību, rasu un sabiedrības kārtu starpsienas. Ef. 2. 14. Kristus ir nācis noārdīt ienaida starpsienu. Jūdu un pagānu ticīgiem ir jābūt vienotiem Kristū. Vergiem un viņu kungiem vairs nav jādzīvo vecos ieradumos. Kungs un vergs ir brāļi. Vīrieši un sievietes ir brāļi un māsas. Sievietes stāvoklis un tiesības ir mainījušies. Kristus ir sievietes Emancipators. Šī jaunā dzīves ziņa un izpratne uzreiz neiesakņojās. Nebija viegli atmest senās tradīcijas. Kristus ir darījis visu, lai ticīgie saprastu, ka visi ir viena Tēva bērni. Kristus paveica vairāk par visiem prātniekiem, skolotājiem un politiķiem. Ticīgiem ļaudīm ir jādzīvo saskaņā ar Kristus, sava Kunga nodomu un jauno kārtību.

Lai draudzē ieaugtu Jaunās Derības tikums – neuzlūkot cilvēka vaigu, vēl šodien tas ne visur un ne vienmēr var iesakņoties un valdīt. Mums ir kāda iedzimta, vecās dabas

tieksme, kura neveicina draudzes vienību un pat rada šķelšanos. Šodien starpība starp materiāli turīgu un trūcīgu brāļi varbūt nav tik spilgti redzama. Bet, ka turam par lielu godu to, ka starp mums ir augsti mācīti ļaudis ar tituliem un grādiem, katrā ziņā rada iekšēju lepnumu. Draudzes darbu kārtošana var notikt, ka nemācīta, bet daudz piedzīvojuša brāļa padoms netiek ievērots, kaut gan tas varbūt ir labāks un Dievam patīkamāks. Dažreiz turam par lielu godu, ja mūsu svētkos ierodas kāds cilvēks, kam ir augsts amats valsts vadībā. Tas var radīt nevajadzīgu sajūsmu, varbūt slavināšanu. Nu ko, varbūt drīzi būs vēlēšanas?...

Mūsu laikā ir arī kāda cita, diezgan grūta problēma, kuru mēdz saukt par paaudžu konfliktu. Draudzēs ir gados jauni un veci locekļi. Vecās Derības raksti nobeidzas ar zīmīgu pantu, kurā skan Dieva vēlēšanās. Lasām Maleachijas 3. 24, sekošo: „Viņam (Elijam) būs jāpiegriež tēvu sirdis pie bērniem un bērnu sirdis pie tēviem, lai Man nebūtu jānāk un jāapkrauj visa zeme ar savu lāstu smagumu”. Ja mēs esam Jaunās Derības ļaudis, tad nedrīkstam sekot pasaulei ar paaudžu konfliktiem. Visiem, tēviem un bērniem ir katram savā vietā atbildība par sadraudzību un vienību. Senās Dieva tautas vēsturē ir brīdinošs notikums. Nomira ķēniņš Zālamans. Viņa dēlam Rehabeāmam bija gados jauni padomnieki. Zālamanam bija vecāki vīri. Jaunais Rehabeāms prasa abām padomnieku grupām padomus. Jauno padomnieku padoms šķiet gudrāks un ķēniņš seko tam. Iznākumu zinām: lielākā daļa tautas atkrīt un ķēniņš zaudē daļu no tautas un valsts. Kā būtu bijis, ja abas padomes būtu sanākušas kopā un vienojušās?

Nav labi, ja mūsu laika draudzēs sākam bez apdoma līdzī skriet jauno laiku darba metodēm, jo iznākumā dievkalpojums var kļūt par izrādi un dievnams par teātri. Tāpat dažas seno laiku tradīcijas var ieaijāt dvēseles apmierinājuma snaudā, idealizēt seno laiku sapņus un slavināt pārdzīvoto pagātņi. Arī veciem ticīgiem savukārt ir jāmostas un arī jāmainās. Ja viena daļa skrien līdzī jauno laiku un importēto teoriju vējiem, kuri neved tuvāk Kristus un otra draudzes daļa šķiet aizsniegusi pilnību, tad iznākumā ir bēdas un zaudējumi. Jauni vēji atnes zaudējumus, kurus vairs nevar izlabot, un vecā snauda var ieaijāt miegā, no kura var arī nekad vairs neatmosties.

Brīdinot no ļaunprātīga sprieduma, lasītais vārds norāda, ka iznākums var būt iekšējs konflikts, nesaskaņa katram savā paša dvēselē. Var rasties nesaskaņa draudzē. Lai tā nenotiktu, tad saskaņa ar Kristus prātu katram pašam sevī un draudzē ir jāglabā un vienmēr jāatjauno. Ļaunprātīgs spriedums var viegli rasties pavisam jaukā un garīgā izskatā. Būsim labprātīgi spriedēji, saskaņā ar mūsu Kunga Jēzus atstāto priekšzīmi.

14. Bagātnieki un nabagi.

„Klausaities, mani mīļotie brāļi, vai Dievs tos, kas pasaulei ir nabagi, nav izredzējis par bagātniekiem ticībā un tās valsts mantiniekiem, ko Viņš ir apsolījis tiem, kas Viņu mīl? Bet jūs esat nabagu likuši negodā. Vai bagātie par jums neuzkundzējas? Vai viņi jūs nerauj tiesās? Vai ne viņi ir tie, kas zaimo cienīgo, pār jums saukto vārdu?” 2. nod. 5 – 7.

Var domāt, ka pirmkristiešu draudzēs nebija lielu grūtību, attiecībās starp bagātiem un nabagiem. Ticams, ka tie nebija draudzes brāļi, kuri uzkundzējās un rāva tiesās nabadzīgos brāļus. Apustulis Jēkabs tomēr jau bija manījis šīs problēmas dīgļus. Vēlāk tiešām kristiešu savstarpējās attiecībās tādas problēmas radās un tādas ir vēl mūsu dienās. Tās var atrisināt

vienīgi Kristus mīlestībā vienoti ļaudis.

Neizbēgami, virs zemes ir bijuši, ir un būs bagātnieku un nabagi. Ir bagātnieki, kuru mantai nav slikta pagātne. Bagātību var mantot no godīgiem vecākiem, var sakrāt ar godīgu un čaklu darbu, dažiem tā ir Dieva dāvana, kuru ir grūti izskaidrot. Cilvēka pūles it kā pārvēršas zeltā. Bet daudzu bagātnieku manta ir netaisni iegūta un pat ar asinīm aptraipīta. Ar nabadzību ir tāpat. Daudzi savu mantu ir izputinājuši, līdzīgi pazudušam dēlam. Citus ir piemeklējusi nelaime, slimības un citi ir netaisni apkrāpti un izsūkti. Vienādības nav ne pasaulē, ne Kristus draudzē. Bija laiks, kad pasaulē ieskanēja brīnišķīgs sauklis: „Brīvība, brālība, vienlīdzība!” Vienlīdzības vārdā ir pārdzīvotas asiņainas revolūcijas, valdības maiņas, politiskas un ekonomiskas cīņas, bet vienlīdzība nav bijusi un nebūs. Vienlīdzības ausmu var saskatīt vienīgi mūžības cerībā. Kad Kristus mīlestība apdveš Viņa sekotājus, tad spējam kaut cik tuvojies cits citam un kopīgi nastas nest.

Jēzus nenicināja bagātņiekus un neslavēja nabadzīgos, izņemot garā nabagus. Nolaidīgo kalpu, kurš sava kunga mantu nevairoja, Viņš nopēla. Ticam, ka Viņš pats bija bijis čakls namdaris. Par bagātņiekēm Viņš ar dziļu nožēlu sacīja, ka tiem ir grūti ieiet Dieva valstībā. Tas spilgti izpaudās sastopot bagāto jaunekli. Bija arī kāds cits bagāts vīrs, Jāzepe no Arimatijas, kuram bija drosme iet pie Pilāta un izlūgt krustā sistā mirušo miesu, to cienīgi apkopt un guldīt savā paša jaunā, glītā kapā. Šodien Jēzus grib redzēt savu draudzi vienotu svētā sadraudzībā un mīlestībā.

Ir gan patiesi žēl, ka baznīcas vēsture nevar apliecināt kristīgo vienlīdzību. Bagātņiekēm ir bijušas privilēģijas dzīvojot un mirstot. Baznīcās greznas goda vietas, kapsētās tāpat un aizlūgumi pēc nāves. Varam pat teikt, ka baznīcas tautā ir radījušas iespaidu, ka bagātņiekam ieiet debesīs ir vieglāk nekā nabagam.

Bet tas, ko Jēkabs raksta, liek domāt citādi. No teksta nojaušam, cik lielu un augstu stāvokli Dievs dāvina nabagam. Tas saprotams arī garīgi un garā nabagam. Nav jāaizmirst Jēzus vārdi: „Svētīgi garā nabagi, jo tiem pieder debesu valstība.” Mat. 5. 3. To pašu mēs lasām šeit, 5. pantā: „Vai Dievs tos, kas pasaulei ir nabagi, nav izredzējis par bagātņiekēm ticībā un tā valsts mantņiekēm, ko Viņš ir apsolījis tiem, kas Viņu mīl.” Parasti ticīgo saimē vairākums ir mazturīgi. Bet laicīgi bagātie nav izslēgti no Dieva valstības, jo viņi var būt garā nabagi tā, kā Jēzus ir mācījis. Tad starpības vairs nav. Visi var būt bagāti ticībā.

Viena sevišķi vērā liekama patiesība ir tā, ka eksistē garīgu dāvanu bagātība. Dievs dod dāvanas caur Svēto Garu tiem, kuri piedzimst no jauna. Ir tādi, kam dāvanu ir daudz un Dievs viņus ieceļ draudzei par stiprinājumu un celsmi. Ef. 4. 11 -12. Starp tiem var būt mantas ziņā nabadzīgi Kristus mācekļi, jo lielākā daļa apustuļu bija vienkāršas un zemas kārtas cilvēki. Bet viņi bija bagāti ar debesu valstības mantām. Jo vairāk viņi tās deva citiem, jo bagātāki kļuva paši. No viņu atstātām bagātībām vēl šodien mēs bagātinām savu garīgo cilvēku. Caur šiem, no pasaules bagātņieku nīstiem, tiesātiem un zaimotiem, Dievs pagodina savu vārdu. 7. pantā lasām, ka īstenībā zaimi krīt uz „cienīgo, par jums saukto vārdu”. Mūsu teksta galvenais ieteikums ir tas, ka ir neatlaidīgi jāpatur prātā lielais mantojums, kuru Dieva izredzētie, garā nabagi, ir saņēmuši.

Nav jādomā, ka Dievs negribētu lietot arī turīgus un augsti mācītus ļaudis. Ir apbrīnojami, garīgi bagāti un augsti mācīti Dieva kalpi, kuri prot garā nabagus darīt bagātus. Starp daudz citiem mūsu gadsimtā dzīvoja ievērojamais Dieva kalps Dr. Džordžs Truets (*George Truett*), bijušais Baptistu Vispasaules Savienības prezidents. Viņš viesojās un sludināja arī Latvijā. Pieder pie slavenākiem un iemīlētiem Dieva vārda sludinātājiem. Citēju

no atmiņas to, ko viņš par sevi stāstīja: Kad viņš bijis teoloģijas students, pazinis tuvējā parkā kādu pavecu, vienkāršu vīru. Viņam ar šo parka strādnieku patīcis sarunāties. Svētdienās parkā sludinājuši universitātes studenti. Vecais vīrs uzmanīgi klausījies un priecājies, bet arvien žēlojies, ka jaunie sludinātāji gan esot augsti mācīti, bet viņam esot grūti saprast sludināto vārdu, jo esot vienkāršs, nemācīts vīriņš. Kādā pirmdienā vecais vīrs bijis ļoti laimīgs. Sajūsmā stāstījis, ka laikam jaunie studenti esot bijuši aizņemti citur un viņu vietā sludinājis kāds vecs vīrs, kurš droši esot tikpat nemācīts kā viņš. Viņam esot bijis viegli visu saprast, un tas bijis tik labi... Jaunais Truets ieinteresējies par to, kas gan būtu bijis šis vecais, nemācītais mācītājs. Uzzinājis, ka tas bijis universitātes rektors. Truets apņēmies un Dievam solījis sludināt tā, lai visi saprastu. Kam ir bijusi izdevība viņu dzirdēt un lasīt viņa svētrunas, var apbrīnot tik ļoti skaidro un reizē vareno Dieva vārdu. Pie viņa bija piepildījies tas, ko Jēzus attiecināja uz sevi, proti, sludināt prieka vēsti nabagiem. Jēzus, bagāts būdams, mūsu dēļ kļuva nabags, lai mēs kļūtu bagāti. To var darīt visi ticībā bagātnieki, gan ar laicīgu, gan garīgu bagātību.

15. Ķēnišķīgais likums.

„Ja vien jūs pildāt ķēnišķīgo likumu pēc rakstiem: „Tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu,” tad jūs darāt labi.” 2. nod. 8.

Tie, kas pilda ķēnišķīgo likumu, dara labi. Ķēnišķīgais likums ir mīlestības likums. Mūsu attiecībās ar Dievu pār visiem likumiem augstākais ir: mīlēt Dievu no visas sirds, dvēseles, prāta un spēka. Attiecībās ar cilvēkiem ir: mīlēt tuvāku kā sevi pašu. Šie abi likumi iet vienmēr kopā, jo nevar mīlēt Dievu un nemīlēt tuvāku. Tāpat arī nepietiek, ja mīl tuvāku un nemīl Dievu. Ķēnišķīgā likuma pamatu un saturu var izteikt vienā vārdā: „Mīli!” Cilvēka dabai šis likums ne vienmēr ir patīkams, jo tas prasa cīņu, uzvarēt sevi pašu.

Ķēnišķīgais likums ir pārāks par visiem citiem likumiem. Citi likumi ir aizliegumi, kuri cilvēku kā sēta iežogo no visām pusēm ar stingriem rīkojumiem: „Tev nebūs!” Tev nebūs zagļi, nokaut, laulību pārkāpt, iekārot, u.t.t. Šie aizliegumi ir tādi, kurus pat dievlieki var atzīt par derīgiem un teikt: „Es piekrītu!” Aizliegumi ir saprotami, jo tie dod kaut cik dzīvību drošību un mieru. Bet tie ir jāapstiprina ar attiecīgiem soda likumiem. Soda draudi pārkāpējus dara kaut cik paklausīgus, bet arī ne visus, ne visur, ne vienmēr. Aizliegumi ir nepilnīgi, jo ar tiem var panākt to pašu, ko zvēru dīdītāji cirkā. Bet visa pasaule nav cirks un cilvēki nav kustoņi. Cilvēks ir augsti radīta būtne. Tāpēc cilvēkam ir dots pozitīvais, pilnīgais, augstākais un ķēnišķīgais likums: „Mīli!” kas mīl, tam bargu likumu nevajag, viņš nezags, nenokaus, neiekāros. Tas ir aristokrāts. Dieva bērns.

Patiesa mīlestība ir neizskaidrojama. Tai nevajag cilvēka dabai patīkamu iemeslu. Nevajag, lai citi būtu skaisti, ideāli, bagāti un draudzīgi, kuri mums papriekš dara kaut ko labu, lai tad mēs viņiem atmaksātu ar mīlestību. Dievs mūs dažreiz ieliek tādā situācijā, kurā mums ir grūta izvēle. Mūsu tuvākais ne vienmēr ir pirmklasīgs, ideāls cilvēks. Varbūt nav ticīgais, nav izpalīdzīgs un patīkams kaimiņš, nav darbīgs draudzes loceklis. Dievs mūsu audzināšanai pieliek tuvu klāt kādu, kas mīlestību un citus dievīgus tikumus nepazīst un mīlestību nepelna. Kāda ticīga draudzes locekle savam mācītājam pastāstījusi, ka viņa lūgusi Dievu, lai Dievs viņai dotu īstu mīlestību. Dievs esot atbildējis lūgšanu un viņai atsūtījis tik

neveiklu kalponi, kāda viņai nekad neesot bijusi. Ir labi, ja to var atzīt un pārvarēt visu nepatīkamo, mīlēt.

Dievs zina, ka mums ir grūti un reizēm liekas neiespējami pildīt ķēnišķīgo likumu. Bet Viņš gādā par visu, un reizē ar likumu dod dāvanu, kas palīdz likumu pildīt. Svētos Rakstos ir viens nepārspējams mīlestības dāvanas apraksts. Tas ir 1. Kor. 13. nodaļā. Dievišķā mīlestība ir nesalīdzināmi pārāka par visu ko mēs, cilvēki, ar vislabāko gribu spējam aptvert un pildīt. Pāvils saprot, ka mīlestība ir Svētā Gara dāvana. Ir citas dāvanas, bet šī ir par visām lielāka un labāka. Citām dāvanām ir savs laiks un tās izbeidzas. Mīlestības dāvana ir mūžīga. Tā ir šeit, virs zemes un būs debesīs. Šīs dāvanas spēkā ir iespējams pildīt ķēnišķīgo likumu. Svētie Raksti saka, ka pēc dabas esam dusmības bērni. Ef. 2. 3. No dusmības bērniem ir jāpārdzimst par mīlestības bērniem. Ir jādzēnas un jālūdz pēc vislabākajām dāvanām, no kurām lielākā ir mīlestība. 1. Kor. 12. 31 un 13. nod. 13. p. Ja Dievs no saviem bērniem gaida ķēnišķīgā likuma pildīšanu, tad viņš jau iepriekš ir gādājis, lai to pildīt būtu iespējams. Žēl, ka vēl ļoti maz to saprotam, kārojam un lūdzam.

Mīlestība ar visu to, ko pie sava tuvāka redzam negatīvu un netīkamu, mūs nekavē mīlēt. Mīlestība aplāj visu, cer visu un panes visu. Mīlestības spēks ir totāls spēks. Kāds mācītājs draugu pulciņā no saviem ilggadīgiem piedzīvojumiem pastāstīja vienu. Viņš teica, ka laulību gadījumos skaisti ģērbtas un uzpostas līgavas visas ir skaistas. Bet vienreiz gadījies tā, ka neraugoties uz glīto tērpu, līgavas seja bijusi neredzēti neglīta. Turpretim līgavainis skaists vīrietis. Mācītājs atzinās, ka viņam toreiz gandrīz nebijusi drosmē šo pāri salaulāt. Pēc diezgan daudz gadiem, citā dzīves vietā viņš sastapis laulāto pāri. Jau bijis dzirdējis, ka viņi dzīvojot labi. Vīram viņš izdevīgā brīdī jautājis, ko viņš sakot par savu sieviņu. Vīrs sacījis: „Es viņu nemainītu pret visskaistāko sievieti pasaulē.” Tā notiek tur, kur valda ķēnišķīgais likums un Dieva dāvana, mīlestība. Kur tās nav, tur nepalīdz nekādi labumi pasaulē.

Dievs ir mīlestība un pilnīgas mīlestības paraugs. Jēzus stāstīja par lielo mielastu, uz kuru daudzi nāks no rītiem un vakariem, no ziemeļiem un dienvidiem. Pie galda sēdēs patriarhi un sava laika miljonāri: Ābrahāms. Īzaks un Jēkabs. Bet būs arī tādi, kas ir gulējuši sētmalā. Nebūs rasu, tautu un valodu starpības. Nebūs mantas stāvokļa starpības. Būs pat ļaunie un labie. Mat. 8. 11 un 22. 10. Bet tie visi būs tie, kas ir paklausījuši ķēniņa ielūgumam. Dievs ielūdz visus. Svētīgi ir tie, kuri, iedami uz mielastu, apvelk visskaistākās drēbes – mīlestību.

16. Svabadības likums

„Bet, ja jūs cilvēka vaigu (stāvokli, 1965. g. tulk.) uzlūkojat, jūs darāt grēku un bauslībā jūs norāda par pārkāpējiem. Jo, kas visu bauslību pildītu, bet grēkotu pret vienu bausli, tas ir noziedzies pret visiem. Jo kas ir sacījis: „Tev nebūs laulību pārkāpt”, ir teicis arī: „Tev nebūs nokaut”. Ja nu tu nepārkāp laulību, bet nokauji, tad tu esi kļuvis bauslības pārkāpējs. Tā runājiet un tā dariet kā tādi, ko tiesās svabadības likums, jo tiesa ir bez žēlastības tam, kas neparāda žēlastību. Žēlastība nebēdā par tiesu!” 2.nod. 9 – 13.

Tuvu ķēnišķīgajam mīlestības likumam ir svabadības likums. Abi šie likumi ir cieši saistīti. Mums ir divas pretējas tieksmes: simpātija un antipātija. Tās abas mīt visideālāko cilvēku sirdīs. Mums ir dažādi iemesli, ar kuriem vienu vai otru attaisnojam. Bet saskaņā ar

Bībeles mācību, ne viena ne otra nedrīkst mūs attālināt no sekošanas Kristum. Attiecībās ar līdzcilvēkiem ir jāseko Kristum. Jēkabs brīdina no tā, ko viņš nosauc par cilvēka stāvokļa uzlūkošanu. Mūsu acis nav aizsietas un mēs redzam citus cilvēkus. Reizē ar to mums sirdīs dzimst vai nu labvēlība, līdzcietība un mīlestība, vai otrādi: mēs redzam negatīvo un savā sirdī kļūstam par tiesnešiem un nosodītājiem. Varbūt zinām, ka nedarām pareizi, bet nespējam kļūt svabadī no nepareizas izturēšanās. Tad var notikt, ka, pretojoties svabadības likumam, tiksīm tiesāti. 12. un 13. p.

Atzīsimies, ka mums ir tieksme mērīt, svērt un tiesāt. Bet paši esam ceļā uz Tiesu. Gan jāsaņem, ka godīga ticīgā „tiesa” nav tāda, kura ir gatava kādu pazudināt un sūtīt uz eļļu. Bet ar nelabvēlību saviem kaimiņiem, piederīgiem un draudzes brāļiem varam nodarīt netaisnību, pārestību. Tas traucē garīgai sadraudzībai, sadarbībai un draudzes labklājībai. Dažreiz pat labi paslēpta antipātija nodara daudz ļauna Dieva draudzei. Rada šķelšanos. Dzimst partijas, grupas, kuras nespēj brīvi kopā lūgt un strādāt. Tas Dievam nepatīk.

Tiesāšanas gars ir bīstams gars. Tas dara jaunu paša tiesātāja labākajām jūtām un skaidrai sirdsapziņai. Jēkabs raksta par bauslības vienību. Bauslības devējs ir Dievs. Viņš ir devis visus likumus, par laulības pārkāpšanu, nokaušanu un citiem. Kas pilda visus, bet noziedzas pret vienu, ir pārkāpis visus. Tas notiek ar cilvēkiem, kuri uzlūko citus ar nelabvēlību un kļūst par netaisniem spriedējiem. Netaisniem tāpēc, ka pārkāpj mīlestības likumu un uzņemas tiesneša lomu. Paši zaudē dvēseles mieru un prieka vairs nav. Jēzus teica, ka svētīgi ir žēlsirdīgie, jo tie dabūs žēlastību. Mat. 5. 7. Bet kas notiks ar cietsirdīgiem tiesātājiem. Kas grib atbildi, lai lasa Jēzus līdzību, rakstītu Mat. 18. 21 – 35. Šai līdzībai lielu skaidrojumu nevajag.

Mēs dažreiz dziedam skaistu dziesmu: Kaut mēs zinātu, ko minam, bezdomīgi staigājot... Dziesmas pēdējais pants sevišķi nozīmīgs:

Kaut mēs zinātu, ka mīļie, kas mums tagad tuvu stāv;
spiežot roku, teic: ardievu, rītu vairs starp mums to nav -
Tad mēs teiktu siltus vārdus, vārdus, ko tie neaizmirst,
Vārdus, kas kā mīļas saites vēl aiz kapa neizirst...

Jā, tad mēs nebūtu zem tiesas, bet gan zem svabadības likuma.

Viens raksturīgs notikums Jēzus dzīvē bija viesošānās farizeja Sīmaņa namā. Lūk. 7. 36 – 50. Salīdzinot ar citiem farizejiem, Sīmanis bija lāga vīrs. Viņš ielūdza Jēzu savā namā. Jūdiem bija uzskats, ka kopā ēst nozīmē labprātību, pat draudzību. Notika kaut kas negaidīts. Viena sieva, grēciniece, ienāca, raudāja un svaidīja Jēzus kājas. Sīmanis sevī sprieda, ka Jēzus nevar būt pravietis, jo atļauj sevi aizskart. Sīmanis nebija svabads no tiesāšanas gara. Jēzum bija cits, žēlastības un piedošanas gars. Viņš atsvabināja un darīja brīvu grēcinieces apziņu no grēka soda. Jāatzīst, ka sarunā ar Jēzu, Sīmanis, prātīgs būdams, sprieda, ka parādnieks, kuram lielāks parāds bija atlaists, aizdevēju un piedevēju mīlēja vairāk. Lielākais parādnieks bija laimīgāks par mazo parādnieku. Katrā ziņā, Sīmanis nebija tik laimīgs kā nabaga grēciniece, kas dzirdēja brīnišķīgo žēlastības spriedumu: „Tev tavi grēki ir piedoti!” Jēzus žēlastība un piedošana viņu bija nolikusi zem svabadības likuma. Atpestītā grēciniece izjuta to, ko Jēkabs šeit saka: „Žēlastība nebēdā par tiesu!” 13. p. Ja Jēzus apžēlo un dara brīvu, tad par cilvēku tiesu nav jābēdā. Arī mēs esam aicināti būt piedevēji. Mūsu tekstā ir rakstīts: „Tad nu runājiet un dariet kā tādi, ko tiesās svabadības likums!”

Mēs nevaram aizsniegt pilnību, ja savā dvēselē, darbā un dzīvē gribam būt vientuļi svētie. Izolēti patmīļi, egoisti, kuri atraujas un šķiras no citiem. Mēs esam saistīti ar brāļiem

un draudzi. Mēs esam parādnieki neticīgiem un svešiniekiem. Uz pilnību ved kopīgi prieki un bēdas. Šo ceļu ejot ļoti jācenšas klausīt Jēzus padomam: Piedodiet, tad jums taps piedots. Zinām, ka tas nav viegli. Jau agri bērnībā kārojām un lūdzām piedošānu no vecākiem. Bet kad bija jāpiedod brālītim vai māsiņai, tad bija citādi. Jau mācējām diktēt savus noteikumus. Pieaugušiem, ticīgiem un tādiem, kuriem Dievs ir piedēvis, vēl arvien ir jāizcīna iekšēja cīņa, lai piedotu citiem. Mūsu dabai, lepnai un nepiedevīgai, piedošana šķiet kauna lieta. Ir gadījumi, kad mums ir taisnība. Jāatvainojas būtu citiem. Bet, ka tas notiks, cerību nav. Atrisinājums ir Jēzus vārdos: kas pats pazemojas, tiks paaugstināts. Ievērosim labi: kas pats, citu nepiespiests, brīvprātīgi, vientiesīgi, svabadības likuma vārdā pazemojas, klusē, tam pieder Dieva svētība. Paaugstināšanu tūlīt, un varbūt pat visā dzīves laikā nepiedzīvos, bet Dieva svētība tevi pavadīs un tas ir pats galvenais. Jēzus nāca, dzīvoja un deva savu dzīvību vadīts no svabadības likuma. Ja mēs Viņam sekojam piedošānā, upurēdami savas intereses, tad mūsu nepilnības zūd un mēs tuvojamies pilnībai.

17. Dzīva un nedzīva ticība.

„Ko tas palīdz, mani brāļi, ja kāds teic, tam esot ticība, bet tam nav darbu? Vai ticība viņu var izglābt? Ja brālis vai māsa ir kaili un tiem trūkst dienišķas barības, bet kāds no jums viņiem teiktu: „Ejiet ar mieru, sildieties un baudiet barību”, bet nedotu viņiem to, kas miesai vajadzīgs, ko tas palīdz? Tāpat arī ticība, ja tai nav darbu, tā ir pati par sevi nedzīva.” 2. nod. 14 – 17.

Lasot šos vārdus var rasties doma, ka Jēkabs ticību vērtē zemu un darbus augsti. Daži atrod, ka šie vārdi ir pretrunā ar to, ko citi apustuļi, sevišķi Pāvils, ir rakstījuši par ticību. Ja domājam tikai par atsevišķām rakstu vietām, tad var atrast, ka nesaskaņa ir. Rom. 3. 28; Gal. 2. 16, u.c. Tur rakstīts tieši tā, ka cilvēks netop taisnots caur bauslības darbiem, bet, kas seko ticībā Kristum. Mums jāliek vērā visu, ko Dieva vārds māca, ne tikai atsevišķas rakstu vietas. Nesaskaņu nav. Jānis Kristītājs sludināja un mācīja, lai nes pienācīgus atgriešanās augļus. Jēzus mācīja, lai ticīgo gaisma spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga labos darbus un godā Tēvu, kas ir debesīs. Mat. 5. 16. Tā ir mācījuši visi apustuļi. Visu kopā saņemot, nesaskaņu nav.

Mēs saprotam, ka ticība var būt prāta un teorijas ticība vien. Ar prātu cilvēks saprot Dieva vārdu, atgriešanos un pestīšanu caur Jēzu Kristu. Viņš dzird sludināto vārdu, lasa rakstīto vārdu un piekrīt, ka viss tas ir pareizi.

Evaņģelizācijas sapulcēs aicināts, viņš iznāk priekšā, kopīgi ar citiem lūgt un ar to apliecināt, ka pieņem Jēzu par Pestītāju. Bet tas ir viss. Jautāts par turpmāko dzīvi, viņš atrod, ka jau visu ir padarījis, un ko vēl no viņa varētu prasīt? Viņa ticības apliecināšana vārdos saskan ar evaņģēlija mācību vārdos. Bet pietrūkst tas, ko Pāvils raksta 1. Kor. 4. 20 – Dieva valstība nestāv vārdos, bet spēkā. Darbu spēkā.

Ir ļoti labi un nepieciešami, ka cilvēks pareizi saprot Dieva vārdu, doktrīnu, to apliecina un nepieņem maldu mācības. Bet ticībai jāparādās darbos un dzīvē. Īsta ticība nav sliņķu un skopuļu ticība. Ticība nes upurus. Domājot par Pāvila un Jēkaba varbūtējām nesaskaņām, saprotam, ka Pāvils raksta par iesākumu – pestīšanu ticībā un Jēkabs par pestītā cilvēka turpmāko dzīvi un pienākumiem. Bet arī Pāvila rakstos netrūkst skubinājumu un brīdinājumu no tukšas dzīves ir jāpāriet uz darbību.

Mūsu apceres 15. – 17. pantos ir labi un nepārprotami parādīta ticības darbu vajadzība. Brālis vai māsa ir izsalkuši. Ticīgais brālis dod labu padomu – sasildīties un ēst. Bet kur to lai dara? Padomdevējs saka: „Eita ar mieru!” Uz kurieni tad lai iet sildīties un ēst? Brālis nekā nedod. Palīdzības nav. Kas šī tāda ir par ticību? Kāds ticīgs vīrs stāstīja par dzejoli, kuru bija lasījis bērnībā. Dzejoļa virsraksts bija „Filantrops”. Saturs tāds, ka filantrops pa savas mājas logu redz nabaga bērnu, skrandainu puisēnu sētmalā. Viņš jautā, ko puisēns tur dara. Tas atbild, ka ir izsalcis un ēd zāli. Filantrops dod padomu: sētmalas zāle ir cieta un sausa, lai zēns iet aiz viņa mājas, kur atradīs daudz mīkstāku un treknāku zāli grāvī. Stāstītājs atzinās, ka vārdu „filantrops”, viņš sapratis kā zobgaļa un nelieša apzīmējumu, varbūt lamu vārdu... Tikai vēlāk viņa tēvs izskaidrojās, ka filantrops nozīmē labdari, cilvēku mīļotāju. Nenoliedzami, pasaulē notiek tā kā stāstīts dzejolī. Nosodāmi ir tas, ja kaut kas tamlīdzīgs gadās starp ticīgiem. Brīdinājums nav nekāda tukša izrunāšanās un rakstīšana. Jēkabs raksta nopietni.

Šodien vērojam kādu citu parādību plašākā apjomā. Ir tautas, kuras lepojas ar to, ka ir kristīgas tautas. Kristīgām tautām baznīcas ir gadu simtiem ieteikušas darīt labus darbus. Gādāt par bāreņiem, veciem ļaudīm, trūkcietējiem. Tas ir labi un ļaužu vairums tam piekrīt. Ir padarītas teicamas lietas, ir laba likumdošana, un ar valsts naudu ir palīdzēts daudziem. Bet ir arī daudz tādu, kam trūkst goda prāta un sirdsapziņas. Laikraksti ir pilni ar skandālu un blēdību ziņojumiem. Ierēdņi un labdarības organizāciju vadītāji daudreiz domā vairāk par savām interesēm nekā par tiem, kuriem ir jāpalīdz. Ir tādi, kuri paliek bagāti uz nabadzīgo rēķina. Priekš bagātiem ir savi likumi, nabagiem citi. Jēkabs raksta ticīgiem ļaudīm par goda prātu, ticību un labu sirdsapziņu. Tas ir jāparāda darbos.

Īstu, dzīvu ticību un darbus lai rāda tie, kuri sevi tur par jauniem radījumiem Kristū. Lai viss vecais pāiet un dzīvojam jaunu dzīvi. Jaunā radījuma ticība ir dzīva un darbīga. Tā neaizbaidinās ne ar ko, patiku vai nepatiku, izdevumiem un zaudējumiem, tā upurē arī laicīgas vērtības un negaida atmaksas. Ir patīkami, ja palīdzības saņēmējs ir pateicīgs, bet tas nav galvenais. Nāk tiesa. Mūžības Ķēniņš aicinās savā valstībā tos, kas ir ēdinājuši, dzirdinājuši, uzņēmuši, apģērbuši un apmeklējuši. Nebūs aizmirsta ticība, kuru darbi būs apliecinājuši.

18. Ticība un darbi.

„Bet gan kāds teiks: „Tev ir ticība, un man ir darbi.” Parādi man savu ticību bez darbiem, un es tev parādīšu ticību no saviem darbiem. Tu tici, ka ir viens Dievs, tu dari labi; arī ļaunie gari tic un dreb. Bet vai tu gribi zināt, tukšais cilvēks, ka ticība bez darbiem ir nedzīva?” 2. nod. 18 – 20.

Jēkabs bija novērojis dažas negatīvas parādības pie sava laika ticīgiem. Tādēļ viņš savā vēstulē lieto dažas ilustrācijas un sakarā ar tām pat skarbus vārdus. Kad ticīgi ļaudis ieņem sirdī maldīgas domas, tad arī dzīvē sāk iet maldu ceļus. Ir jādara viss, lai nepareizus uzskatus izravētu. Tā darīja Jēzus un Viņa mācekļi. Mūsu tekstā ir aizrādījums, ka teorētiska ticība vien iztukšo cilvēku un beidzot arī pati ticība paliek nedzīva. Īstenība ir tāda, ka ticība bez darbiem padara cilvēku nederīgu Dieva valstībai. Abām lietām – ticībai un darbiem, ir jāiet nešķirami kopā. Atcerēsimies to, ko Jēzus ir mācījis.

Nobeidzot Kalna Runu, Jēzus stāsta līdzību par diviem nama cēlējiem. Viens ceļ uz smiltīm, otrs uz klints. Viena ēka iet bojā, otra pastāv plūdus un vētrā. Mat. 7. 24 – 27. Ļoti skaidri Jēzus saka, ka ir jādzird Viņa mācība un jādara. Dzirdēt un apliecināt, ka runātais vārds patīk, ir labi, bet tas nav viss. Ir jātic un jādara. Kas dzird un dara ir gudrs, kas dzird un nedara, ir tukšs cilvēks. Kad uz smiltīm, tikai teorētisku ticību celtais nams ir sabrucis un aizskalots prom, nama cēlējs stāv viens, ar tukšām rokām. Būtu dziļi racis un cēlis uz klints, nebūtu tukšā.

Vēl nopietnāks brīdinājums ir rakstīts Jēzus vārdos Mat. 21 – 23. „Ne ikkatrs, kas uz mani saka: Kungs! Kungs! ieies debesu valstībā, bet tas, kas dara mana debesu Tēva prātu.” Ticība jāparāda darbos. Bet arī pie šiem vārdiem nevaram pieiet vienpusīgi. Nākošā, 22. pantā, noraidītie taisnojas ar varenēm darbiem. Bet 23. pantā Jēzus viņus nepazīst un nosauc par ļauna darītājiem. Darbi tak bija labi... Kāpēc viņus noraida? Vareno darbu darītāji nav bijuši sirdsskaidri ļaudis, bet pilni ar paštaisnību un lepnumu. Savu ticību nav dibinājuši uz patiesu atgriešanos, grēku nozēlu un ticējuši pašī sev, ne Jēzum Kristum. Ja ticība būtu bijusi dibināta uz Jēzu Kristu, tad arī darbi būtu bijuši vērtīgi. Paštaisnība neiet kopā ne ar īstu ticību, ne ar labiem darbiem. Ticībai jābūt pazemīgai, dibinātai uz Jēzu Kristu un pavadītai ar labiem darbiem.

Mācītājs J. Kurcītis reiz stāstīja par saviem piedzīvojumiem Sibīrijā, kur viņš bija ticis izsūtīts uz Krievijas cara valdības pavēli. Sācies revolūcijas laiks un mainījušās valdības. Trūcis pārtikas produktu. Blakus viņam dzīvojis lielnieku partijas iecelts pārtikas komisārs, ateists. Labsirdīgs cilvēks, kurš cik spēdams palīdzējis visiem, arī mācītājam Kurcītim. Viņš teicis: „Es varu būt labs un tāds esmu, es došu citiem cik varu, bet tava Dieva man nevajag.” Bet agri vai vēl, cilvēks stāv Dieva priekšā un var notikt, ka Dievs saka: Es tevi nepazīstu! Savukārt tiem, kas teic, ka tic Dievam, ir jāargās, lai nekļūtu tukši, bez darbiem. Bet darbiem ir jābūt pamatotiem dzīvā ticībā un nevis paštaisnībā.

Par tiem, kas lepojas tikai ar ticību, Jēkabs ironiski saka: Tu tici, ka ir viens Dievs un dari labi; arī ļaunie gari tic un dreb. Visur, kur Jēzus gāja un sastapa ļauno garu apsēstos, šie gari jau iztālēm brēca no bailēm un apliecināja, ka Jēzus ir Visaugstākā Dēls. Mark. 5. 1 – 17. Ļauni gari tic, dreb un lūdz, bet netop pestīti. Cilvēks kļūst glābts caur ticību, bet būt bagāts ar labiem darbiem, kuri liecina par viņa ticību. Ļaunie gari var ticēt, bet viņu darbi ir ļauni. Visi Svētie Raksti ieteic ticību un darbus. Arī Pāvils. Tit. 1. 16, 3. 8. Nav Jēkabs vien, kurš tā māca.

Mūsu laika ticīgo cilvēku problēmas nav mazākas. Ir ļaudis, kam ļoti interesē doktrīnas, lai varētu pareizi ticēt, nenokļūst maldīgās domās un neceļos. Tas ir labi. Bet var viegli nonākt tiktāl, ka tos, kas domā citādi, vairs neuzskata par ticīgiem un brāļiem. Šādu virzienu varētu nosaukt par ideālistu ceļu, bet tam visumā nav Svēto rakstu pamata. Mēdz teikt, ka ideālisti viegli kļūstot par sliņķiem un ciniķiem. Ticības dzīvi nevar ietvert dzelžainu dogmu un doktrīnu izolētā geto. Tur var iztikt bez mīlestības. Dzīvai ticībai jāiet roku rokā ar mīlestību un jāparādās darbos. Dievam patīkamus darbus var darīt tikai tie, kuri savu ticību saista ar darbīgu mīlestību.

Par ticīgiem ļaudīm pasaule spriež no tā, kādus redz ticīgo darbus. Vai nedarbus. Te ir vietā Jēkaba vārdi: es tev parādīšu ticību no saviem darbiem. 18. p. Veikls neticīgais var ticīgā cilvēka mutes liecību viegli apstrīdēt un pat padarīt smieklīgu. Pasaules ļaudis šai ziņā ir lieli meistari. Ar viņiem sacensties vārdos ir grūti un lieki. Citādi ir tad, kad var redzēt ticīgā cilvēka labos darbus. Ja šie darbi nav savienoti ar augstprātību un liekulību, tad neticīgam

argumentu pietrūkst. Senie pagāni, redzēdami pirmkristiešu darbus, teica: „Redz, kā viņi cits citu mīl!” Jēzus teica saviem pretiniekiem: „Ticiet man, ka es esmu Tēvā un Tēvs ir manī, bet ja nē, tad vismaz šo darbu dēļ ticiet!” J. ev. 14. 11. Jēzus ar saviem darbiem rādīja savu ticību Tēvam.

Jēkaba vārdos atrodam neapstrīdamu patiesību: ir dzīva ticība un ir nedzīva. Dzīva ticība ir dzinēj spēks, darīt Dievam patīkamus darbus. Ticība ir iekšēja enerģija, kas Dieva cilvēkam neļauj palikt bezdarbībā. Mēs piekūstam, bet Dievs dod atpūtu. Jēzus nogura un dažreiz aizgāja vientulībā, nakts klusumā, atpūsties. Tad ar jaunu spēku gāja darīt Tēva prātu un kalpot cilvēkiem. Nogurumu mēs jūtam arvien, bet, ticības spēkā atjaunoti, ejam atkal pie darba. Dievs grib, lai esam augļi nesēji.

19. Ticība top pilnīga caur darbiem.

„Ābrahāms, mūsu tēvs, - vai ne no darbiem viņš tapa taisnots, ziedodams Īzaku, savu dēlu, uz altāra? Tu redzi, ka ticība ir līdzī darbojusies viņa darbiem, un tā darbos ticība ir tikusi pilnīga. Un ir piepildīti raksti, kas saka: „Ābrahāms ticēja Dievam, un tas viņam tika pielīdzināts par taisnību,” un viņš tika nosaukts Dieva draugs. Redziet, ka no darbiem cilvēks top taisnots un ne no ticības vien. Līdzīgi arī Rahaba, netikle, vai ne no darbiem viņa tika taisnota sūtņus uzņemdamā un pa citu ceļu izlaizdamā? Līdzīgi, kā miesa bez gara ir nedzīva, tāpat arī nedzīva ir ticība bez darbiem.” 2. nod. 2. 21 – 26.

Jēkabs māca par ticības un darbu vienību. Tā jāievēro arī šodien. Ja to nedarām, tad varam nonākt nepilnīgā, tukšā un maldīgā stāvoklī. No Bībeles stāstiem, kuros aprakstīta ticīgu cilvēku dzīve, no Kristus un apustuļu mācības vērojam to, kā dzīva ticība izpaužas darbos. Par to kā piemērus Jēkabs piemin divas personas – Ābrahāmu un Rahabu.

Ābrahāms ir augsti cienīta persona. Viņu godā jūdi, muhamedāņi un kristieši. Visi lepojas ar Ābrahāmu. Mūsu tekstā lasām par Ābrahāma taisnošanu. Dievs viņu taisnoja un viņš tika nosaukts par Dieva draugu. Par Ābrahāma lielāko ticības darbu liecina viņa gatavība ziedot savu mīļo dēlu uz altāra. Tas tiešām ir lielākais ticības darbs, kādu varam iedomāties. Nav jāaizmirst arī citi Ābrahāma darbi. Augstsirdība. Kad pienācis brīdis izvēlēties, kuru apgabalu ganāmpulkiem lietos viņš un kuru lats, viņš savam brāļa dēlam dod priekšroku. „Ja tu gribi iet pa kreisi, es iešu pa labi, bet, ja tu gribi iet pa labi, es iešu pa kreisi.” 1. Moz. 13. Latam nebija divreiz jāsaka – viņš izvēlējās labāko un tēvocim atstāja liesāko. Tādu augstsirdību pat pie Jaunās Derības ļaudīm ne vienmēr sastopam. Labi pazīstam zobgalīgo teicienu: Katrs pats sev tuvākais. Kas ir mūsu tuvākais, kā mēs darām?

Dievs savam kalpam Ābrahāmam neslēpa savu nodomu iznīcināt Sodomu un Gomoru. Ābrahāms domā par savu brāļa dēlu Latu un ilgi lūdz, lai Dievs Sodomu neizposta. Viņa lūgšanai lielu panākumu nav, tikai nedaudz personas tiek izglābtas. Bet Ābrahāms bija darījis to, ko šodien maz kristieši dara – aizlūdz par netaisniem un nelietīgiem ļaudīm. Ābrahāma sirdī nomanām mīlestības un pestīšanas ilgu zīmi.

Nenoliedzami, Ābrahāma grūtākais pārbaudījums bija Dieva prasība upurēt savu mīļo dēlu. Šodien mums tāda prasība ir nesaprotama. Bet Ābrahāma dzīves laikā apkārtējās tautās tāda izdarība nebija sveša lieta. Ļaudis upurēja elkiem savus bērnus. Pagāni upurē tos saviem elkiem. Ābrahām, ja tu savu Dievu mīli, ko tu darīsi? Mēs nespējam iedomāties, ko

Ābrahāms izjuta, kad viņā dēls Īzaks ceļā uz Morijas kalnu tēvam jautāja: „Kur ir upurējamais jērs?” Ābrahāma atbilde Īzakam ir neskaidra, bet tēva sirdī ir ticība, ka Dievs spēj mirušos uzmodināt. Ebr. 11. 19. Morijas kalnā ir auns, sapinies krūmājos un tas ir upurējamais dzīvnieks, kuru pēdējā brīdī Dievs rāda un dod savam kalpam. Pēc daudz gadiem Ābrahāma vietā pats Dievs dod mūsu grēku upurim savu Dēlu, to, kuru Jānis Kristītājs reiz Jardanas krastā rādīja tautai: „Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku!” J. ev. 29. Ar cieņu sakām: Ābrahāms, Dieva draugs!

Jaunās Derības notikumos ir brīdinājumi jūdiem, kuri lepojās ar to, ka ir Ābrahāma bērni. Jānis Kristītājs, aicinādams atgriezties no grēkiem, viņus nosauc par odžu dzimumu un, lai nedomā taisnoties ar to, ka ir Ābrahāma bērni. Mat. 3. 9. Jēzus pavēle ir cieta un noteikta: Ja jūs esat Ābrahāma bērni, darait Ābrahāma darbus. J. ev. 8. 39. Jēzus liecināja par sevi: ticiet man, ka es esmu Tēvā un Tēvs ir manī, bet, ja nē, tad vismaz šo darbu dēļ ticiet! J. ev. 14. 11. Pats Jēzus savu ticību Tēvam apliecināja ar darbiem. Kā ir ar mums?

Ja Ābrahāms bija turīgs, augstsirdīgs un cienīts, ir viegli saprast, ka Jēkabs viņu rādīja par ticības un darbu paraugu. Bet turpat viņš raksta par otru personu, kura nekādu cienību nepelnīja un tā ir netikle Rahaba. Iespējams, ka sabiedrībā viņa nekādu cienību nebija ieguvusi. Bet viņa izdarīja vienu bīstamu un pārgalvīgu darbu. Tas aprakstīts Jozuas grāmatas 2. un 6. nodaļā. Rahaba dzīvoja Jērikā tanī laikā, kad Israēls iekaroja Apsolīto zemi. Uz Jēriku bija sūtīti divi Israēla izlūki, spiegi. Viņus pamanīja Jērikas iedzīvotāji un gribēja sagūstīt. Rahaba viņus paslēpa un izlūki izglābās. Tas bija rahabas ticības darbs, jo viņa ticēja vēstīm, kuras dzirdēja par Dieva brīnumiem, caur kuriem Dievs iznīcināja Israēla ienaidniekus. Rahaba izglāba izlūkus, jo ticēja debesu Dievam. Joz. 2. 11 – 12. Viņa ar to izglāba sevi un piederīgos, riskējama ar savu dzīvību

Ticības un darba dēļ viņa iegāja Israēla tautā. Senos Israēla stāstos par viņu stāsta, ka viņa esot precējusies ar izraēlieti un viņas pēcnācējos bijuši priesteri un pravieši. Starp tiem min Ecēchiēlu un Jeremiju. Vai tā patiesi bija, to nevaram droši zināt, bet tautu senos stāstos mēdz būt ziņas par pagātnes ievērojamām personām. Rahaba tāda bija sava darba dēļ, kura pamatā bija ticība Dievam.

Ir labi atminēt lielas pagātnes personas un notikumus, kuros ticība un darbi ir bijuši vienoti. No baznīcas vēstures pieminēsim vienu, izcilu. Reformācijas milzis Mārtiņš Luters neesot necik cienījis Jēkaba vēstuli. Tas jāsaprot, jo viņš savā laikā bija patiesi centies ar darbiem un gavēšanu iegūt dvēseles mieru. To nevarēja, bet satvēra ticībā taisnošanu, tieši tā kā rakstīts Habakuka 2. 4, un Rom. 1. 17. Viņš domāja, ka Jēkabs ir mācījis iegūt taisnošanu caur darbiem. Bet Luters pats caur darbiem pierādīja savu ticību. Tā nebija tukša, bet darbīga.

Vajāts un paslēpts Vartburgas pilī viņš neslinko, bet pārtulko Bībeli vācu tautas valodā. Ar to viņš padarīja tādu ticības darbu, kas nesa svētību arī citām tautām. Ja viņš nebūtu šo lielo darbu veicis, tad varbūt arī latviešu tautai šīs Dieva dāvanas nebūtu. Visi disputi, garīgās un politiskās cīņas viņa ticību varbūt maz parādītu. Bet Lutera ticība taisnošanai caur Kristu ir lieliski parādīta ar viņa darbu, dot tautām Bībeli. Latviešu tautai Bībele ir devusi neizsakāmi daudz. Ne vien evaņģēliskai luteriskai Baznīcai, bet arī citiem. Mūsu tautā pirmie baptisti radās pateicoties Bībeles lasīšanai. Tas bija tā, kā latviešu baptistu 50 gadu jubilejā kori dziedāja:

Pēc klaušu darbiem vakarā, pie skala gaismiņas
Tie lasa Dieva grāmatā, birst gaužas asaras.

Pēc patiesības viņiem slāpst un sirdīm dzēriens gards
Ir svēta, skaidra mācība, ko sniedz tiem Dieva vārds.
Jā, ticība top pilnīga darbos. Ticība un darbi nav pretinieki, bet sabiedrotie.

20. Savāds padoms.

„Netopiet, mani brāļi, daudzi par mācītājiem, zinādami, ka mēs nāksim grūtākā tiesā.” 3. nod.1.

Mūsu dienās šis Jēkaba brīdinājums varbūt daudziem šķiet savāds, pat nepieņemams. Jo vairāk mācītāju, jo labāk! Dažādās kampaņās jaunus ļaudis tik ļoti skubina un pat jautā: „Vai tad tu tiešām negribi klausīt Dieva aicinājumam?” Jaunietis nokaunējies izšķīrās paklausīt. Bet tas, kas ir cilvēka aicinājums, ne vienmēr ir Dieva aicinājums. To dzīve vēlāk parāda. Jēkabs liek brāļiem par augsto aicinājumu nopietni padomāt.

Jaunā Derībā lasām par pirmkristiešu draudžu darbiniekiem. 1. Kor. 12. 28 – 29. Lasām, ka Dievs draudzē ir iecēlis apustuļus, praviešus, mācītājus un devis dažādas dāvanas. Apustuļi un evaņģēlisti ceļoja un darbojās dažādās vietās. Pravieši un mācītāji savu laiku vairāk veltīja draudzei. Pravieši nebija tik daudz nākošu lietu sludinātāji, bet gan Dieva gribas paudēji. Mācītāji izskaidroja Svētos Rakstus un bija draudžu gani. Ef. 4. 11. Šodien mācītāja uzdevums ir, kopt draudzi ticībā. Sludināt pareizu mācību, sargāt draudzi no viltus mācībām, palīdzēt vājiem un gādāt, lai viss notiek kārtīgi un pieklājīgi. 1. Kor. 14. 40.

No mācītāja nopietni prasa to, ka viņam pašam vajag labi zināt un saprast Svētos Rakstus, un tie jālieto rūpīgi. Kādā darbinieku sanāsmē viens daudz piedzīvojis mācītājs runāja uz jaunākiem. Cita starpā viņš brīdināja no tā, ka mācītājam var ienākt prātā kāda patīkama doma un šķietami laba ideja. Tādā gadījumā var sameklēt kādu pantiņu, kuru savai domai „pabāzt apakšā” kā bībelīgu pamatu. Parasti notiek tā, ka šāds Bībeles pants īstenībā neiet kopā ar iecerēto tematu. Rakstu zināšanai ir jābūt plašai un saskanīgai ar visu Bībeles mācību. Laika tecējumā esam piedzīvojuši, ka dažādi ticības novirzieni ir dzimuši no vienpusīgas un šauras rakstu zināšanas. Šādi novirzieni un kustības ir darījušas kaunu Dieva ļaudīm un samaitājušas patiesa evaņģēlija darbu. Mācītājam ir liela atbildība par to, ko māca.

Otra prasība ir tāda, ka mācītājam ir jāgādā par to, lai draudze augtu ticībā. Šis ir garīgas celsmes darbs. Apustulis Pāvils atgādina filipiešiem 4. 8 – 9, lai viņi liek vērā visu, kas patiess, kas svēts, kas šķīsts, kas patīkams, kam laba slava un kas cildināms. Tas jā māca arī šodien. Ir varbūt vieglāk runāt par to, kas ir slikts pasaulē un arī ticīgo saimē. Ir gan jārunā arī par to, bet jo vairāk jārunā un jāreda pestīšanas darbs Kristū, jaunā dzīve, lai draudzei būtu ideāls uz ko tiekties un priekš kā darboties. Celt Dieva draudzi ir grūts uzdevums, to kavē gan ārēji, gan iekšēji negatīvi spēki. Šis mācītāja uzdevums ir grūts. Darbā nav priecīgi brīži vien, ir daudz jācīnās, jāuzvar, jāiztur.

Ir nopietna cīņa ar sevi pašu, lai neuzkundzētos, bet kalpotu. Par to raksta ap. Pēteris 1. vēstulē 5. 1 – 4. Ir piedzīvots, ka mācītājs, kam jāgādā par mieru un sadraudzību, ar savu iedomību un cieta raksturu vairāk atgādina policistu un tiesnesi nekā garīgu ganu. Ar to nav teikts, ka var būt glēvulis un tāds, kas piekrīt katrai nekārtībai. Ir jāliek vērā mūsu Kunga paraugs, kurš atnāca kalpot. Viņš rādīja mācekļiem priekšzīmi un mazgāja viņiem kājas. J. ev. 13. 4 – 14. Ja darbinieks saviem draudzes locekļiem „mazgājot kājas” lieto asas sukas un

nebēdā par ziepēm acīs, tad viņš vairs nav Kristum līdzīgs mazgātājs. Arī citādi amatā var izturēties tā it kā jautātu: Vai jūs zināt, kas es esmu? Valdīt par garīgām un laicīgām lietām draudzē. Par visu. Bet Bībele tā nemāca.

Apustulis Pēteris raksta arī par to, ko jau tad bija novērojis. Pieminētā teksta 3. pantā viņš raksta šādu teikumu: „nedz arī negodīgas peļņas dēļ”. Ja kam ir tieksme saņemt pēc iespējas lielāku algu un izcilu stāvokli sabiedrībā, tad viņam ir labāk izvēlēties kādu citu, godīgu darbu. Ticīgo ļaužu draudzēs lielākā daļa locekļu ir tādi, kuri paši maz pelna un viena daļa dzīvo trūcīgi. Nav teikts, ka mācītāja pienākums būtu dzīvot nabadzīgi un viņa ģimenei jācieš trūkums. Par sava darbinieka uzturu draudze ir atbildīga, sevišķi turīgākie draudzes locekļi. Apustulis Pēteris neko neiebilst pret godīgu atalgojumu, bet negodīgu. Mūsu dienās skaidri redzam dažādus brīnumdarītājus un garīgus propagandistus, kuri agri vai vēlū dara negodu Kristus vārdam. Viņu tiesa nesnauž.

Dieva un sirdsapziņas jautājums ir: Tu citus māci, bet vai pats dari? Ir jā māca un to, ko māca, pašam ir jā dara. Mat. 5. 19. lasām Jēzus vārdus par to, lai māca un dara. Kas māca un dara, būs liels debesu valstībā. Mācīt vien un pašam nedarīt nozīmē nākt grūtā tiesā. Jau šinī dzīvē mācītājs arvien ir grūtākā situācijā nekā draudzes locekļi. Pasaule nemēdz būt draudzīgi noskaņota pret ticīgiem vispār, bet ir vēl sliktāk pret mācītājiem. To nevar teikt par visiem ļaudīm, jo ir arī godīgi „tiesneši” un pat starp dievliežu. Mācītāju tiesāšana ir parasta lieta. Ir izdomātas daudz anekdotes un joku stāsti par mācītājiem. Jau šai dzīvē garīdznieks ir grūtākā tiesā. Par nākamo pasauli domājot, zinām, ka Dieva tiesa nebūs viegla. Vienīgi Kristus krusta nopelns aizstāvēs Viņa kalpus, tā ir katra mācītāja cerība.

Pēc visa pārdomātā un teiktā, ko lai darām? Mācītāji ir vajadzīgi. Jauniem ticīgiem ir jā klausas Dieva aicinājumam. Jābūt skaidrībā, vai tāds aicinājums ir. Ja visi izvairīsies un baidīsies, kas tad notiks? Saprotam, ka Jēkabs brīdina no vieglprātīgas sajūsmas, jo pats līdz ar citiem apustuļiem piedzīvo visas Dieva kalpa grūtības. Ja kas ir patiesi saņēmis Dieva aicinājumu un ir par to pārliecināts, tad aicinājumam ir jāseko. Dieva kalps ir aicināts un izredzēts. Ar viņu būs Dieva padoms, vadība, palīdzība un spēks.

21. Uz pilnību.

„Jo mēs visi daudzējādi klūpam. Ja kāds vārdā neklūp, tas ir pilnīgs vīrs, spējīgs savaldīt savu miesu.” 3. nod.2.

Mūsu Kungs Jēzus rādīja augstu mērķi: Tāpēc esiet pilnīgi, kā jūsu debesu Tēvs ir pilnīgs. Mat. 5. 48. Lasot un dzirdot šos vārdus sev jautājam: vai tas ir iespējams? par sevi zinām, ka pilnīgi neesam un pat šaubāmies, vai tādi kādreiz būsīm. Bet mērķis mums ir rādīts un ceļš arī ir – mūsu Kunga Jēzus persona un Viņa dzīves paraugs. Kam gan citam lai sekojam? Pilnīgi gribam būt un tas ir labi. Kādu ideālu lai meklējam? Esam izvēlējušies Jēzu.

Jēkabs saka, ka mēs visi daudzējādi klūpam. Klūpam mācītāji un mācekļi. Šī ir nepatīkama patiesība, kas nevienam neglaimo. Pasaule kritizē ticīgos un par to, ka tie klūp, priecīgi smejas. Kristus par to nepriecājas, priecājas sātans. Kāpēc mēs visi klūpam? Dzīves ceļš virs zemes ir slidens. Brazīlijā ir sakāmvārds, ka jāuzmanās no banānu mizām. Ļaudīm ir nelāga ieradums, ēd banānus un met mizas zemē, kur pagadās. Gatavu banānu miza ir slidena. Ticības un dienišķā dzīvē ir visāda veida slidenas vietas. Tādas pagādā dvēseles

ienaidnieks un ļaunprātīgi ļaudis. Aizbildinoties varētu teikt, ka gājējs nav vainīgs. Vaina tomēr ir, ja esam neuzmanīgi, tad daudzējādi klūpam. Bet Dievs mums ir dāvinājis dziņu, sargāties no klupšanas un kļūt uzmanīgiem, spēcīgiem, pilnīgiem. Pazemībā, taisnībā un mīlestībā.

Ievērosim labi vārdu: daudzējādi klūpam. Klupšana tāpat ir daudz un dažāda. Mēs tā nesakām, bet, vai nebūtu neticami, ja mēs par kādu dzirdētu: „Tas klūp uz augšu!” Un tomēr. Par dažu jaunu cilvēku vecāki ļaudis teic: „Tam deguns stāv mākoņos!” Ar to domāts lepnums, iedomība, augstprātība. Un tā nav ar jauniem ļaudīm vien. Ir viegli teikt, ka kroga brālis klūp uz leju. Bet farizejs, lai ar augsti mācīts, ar doktora diplomu, bagāts un „svēts”, vai tas neklūp uz augšu? Pēc tam ir jākrīt, ja ne šai dzīvē, tad nākamā. Jēzus ienaidnieku vairums nebija zemu kritušie, bet sevī taisnie. Kā tas ir iesācies? Laiku nezinām, bet pirmais kritējs bija pats sātans, kurš gribēja sēdēt uz Dieva goda krēsla. (Ecech. 28. 12 – 16; Jes. 14. 12 – 15; Luk. 10. 18.) Tā bija briesmīga krišana, kura sev līdzī rāuj vēl šodien ne vien kritušos eņģelus, bet arī cilvēkus. Tomēr ievērosim arī to, ka ir tādi augsti mācīti cilvēki, goda amatos, bet kuri ir pazemīgāki par nemācītiem un ir arī pazemīgi svētbijīgi ļaudis. Klupt var arī neīstā un liekā pazemībā.

Kad apustulis raksta, ka visi daudzējādi klūpam, tad tas saskan ar to, kas rakstīts Rom. 5. 12, proti: viena cilvēka vainas dēļ pasaulē ir ienācis grēks un visi ir grēkojuši. Bet caur viena cilvēka – Jēzus paklausību neskaitāmi ir kļuvuši taisni. Rom. 5. 19. Viņš vienīgais nav klupis un ticībā Viņam topam taisnoti. Taisnotos neviens nevar ne apsūdzēt, ne notiesāt. Ja esam ticībā taisnoti, tad ar sevi nevaram lepoties. Nedrīkstam būt iedomīgi un pārgalvīgi. Esam aicināti uz tīru un skaidru dzīvi, kā tādi, kuri iet uz lielo svētku mielastu, Jēra kāzām. Atkl. 19. 9. Ja to darām rūpīgi un tomēr reizēm klūpam, tomēr nepaliekam zemē, jo Dievs mūs tur savā rokā. Ps. 37. 24.

Apustulis raksta, ka tāds, kas ne vārdā neklūp, ir pilnīgs vīrs. Mēs arvien domājam tā: nu, kas tur liels, kāds vārds, tā tak nieka lieta! Nevajag izkāst odus un meklēt skabargu brāļa acī. Tas pareizi, bet jāapdomā, kādas vienam vienīgam vārdam var būt sekas. Viens vārds var tuvāku pacelt un viens vārds var būt iemesls krišanai. Nepareizs vārds nevietā un nelaikā teikts var būt posta cēlonis. Liksim vērā, ka vienīgais cilvēks, kurš dzīvoja pasaulē un nevienā vārdā neklupa, bija Cilvēka Dēls Jēzus. Par ideālo paraugu nav jāņem neviens cits. Ir arī jāpateicas Dievam par citiem mūsu līdzcilvēkiem, kuri reti kad vārdā klūp. Viņi ir labs paraugs, bet visu paraugu paraugs ir Kristus. Centīsimies būt Viņam līdzīgi.

Kāds Dieva kalps ir teicis, ka vārda grēks esot tāds grēks, kurā varot iekrist nemanot. Viņam ir pilna taisnība. Mēs jau pa gabalu bēgam no netikumības, zagšanas un tamlīdzīgiem pārkāpumiem. Jau domās vien par kaut ko zemu un nicināmu jūtam riebumu. Sākt ķildu ar kaimiņu vai brāli cenšamies būt apdomīgi. Bet vārda grēks tik viegli un nemanot notiek, ka vēlāk paši sevi tiesājam un nožēlojam – kāpēc es nemaz neapdomāju, ko teicu... Tik viegli un ātri tas notika. Kā tagad lai izlaboju? Būtu jāiet un jāsaka: Piedod! Es biju vainīgs. Bet šis vārds ir grūts un prasa lielu cīņu. Sevi uzvarēt.

Labi apdomājot nojaušam, ka vārda grēks nav nekāds nieka grēks. Mēs esam aicināti uz pilnību. Mūsu debesu Tēvs ir pilnīgs. Mūsu Glābējs un Meistars Jēzus ir pilnīgs, jo Viņa mutē viltības nebija. Jes. 53. 9. Esam Dieva ģimenes bērni. Augsim, lai topam pilnīgi.

22. Mēles vara.

„Ja zirgiem liekam iemauktus mutē, lai tos darītu sev paklausīgus, mēs valdām līdz ar visu viņu augumu. Lūk, arī laivas, lai gan tās ir tik lielas, un skarbi vēji tās mētā, jo sīka stūre tās vada, kurp tiecas vadītājs. Tāpat arī mēle ir mazs loceklis un veic lielas lietas.” 3.nod. 3 – 5/a.

Salīdzinot ar citiem cilvēka miesas locekļiem, mēle ir maza. Bet mēli valdīt ir grūti. To var tikai ar Dieva palīgu un stingru disciplīnu. Visi cilvēki gan nav vienādi, jo daži jau no dabas ir klusi un mazrunīgi. Citi ir ar veiklu mēli. Kā vienam tā otram ir sava priekšrocība un sava problēma. Mūsu teksts stāsta par mēles varu, kas cilvēka dzīvi posta vai svētī.

Pirmais piemērs ir par spēcīgu dzīvnieku, senso darba un satiksmes kalpu, zirgu. Zirgi pēc dabas nav vienādi, tāpat kā cilvēki. Daži ir lēni un paklausīgi, viegli kalpināmi. Citi ir strauji un nepadevīgi. Tiem liek mutē iemauktu dzelzi, pat laužņus. Arī tos nav viegli ielikt – zirgs sakož zobus. Bet viņam ātrāk vai vēlāk ir jāpadodas un jāklausas. Pie tam, daudzkreiz šie grūti mācāmie dzīvnieki ir vēl vairāk vērti nekā lēnie un kūtrie. Garīgā izpratnē varam teikt, ka disciplinēta mēle var būt ļoti laba Dieva kalpone. Jēzus teica, ka no sirds pilnības mute runā. Mat. 12. 34. Varbūt, ka nav divu tik cieši saistītu cilvēka orgānu kā sirds un mēle. Ar vārdu „sirds” te saprotam iekšējo, neredzamo cilvēka garīgo centru nevis miesīgo sirdi. Garīgā „sirds” ar citu vārdu var tikt nosaukta par „veco dabu”, un, ja šī sirds ir apgaismota un atjaunota, no augšienes dzimusi, tad tā ir „jauna sirds”, jauna daba. Problēma ir tā, ka mute brīžiem kalpo vecai, brīžiem jaunai dabi. Šī ir mūsu grūtā cīņa, iekšējais konflikts, un mēs meklējam izcīnīt jaunās dabas uzvaru. Ja to panākam, tad mūsu mēle ir paklausīga Dieva gribai un var darīt lielas lietas. 5/a pants.

Otrs piemērs ir lielas laivas. Šodien mēs teiktu, lieli kuģi. Samērā ar preču vai pasažieru kuģi, stūre ir maza, vienkārša, neredzama. Kādam kuģim salūzusi stūre. Stūrmanis bēdājies un bijis liels uztraukums. Kāds gudrs pasažieris teicis, lai nebēdā, jo to tik un tā neviens neredzot. Tieši tāds ir sātana mierinājums un veklam runātājam dod padomu, piekodina, lai tikai citiem neko nestāsta. Sīka stūre vada laivas, mūs un citus, vai nu uz labu ostu, vai uz postu un nelaimes klintīm. Ļausim, lai Jēzus vada šo stūri, jo mēs paši ar visu savu gudrību un uzmanību varam maldīties. Mēs skaisti dziedam: Jēzu, vadi laiviņu, bet vai to atļaujām? Lūgšim un atļausim, lai Viņš vada mūsu sīko stūri, mēli. Daudziem mēle ir liktenīga.

No abiem, Jēkaba rakstītiem piemēriem, par zirgu un laivām, varam secināt, ka mēle var darīt daudz laba, bet arī daudz ļauna. Šo labo vai ļauno padarām mēs, mēles lietotāji. Ir jādomā par gala iznākumu. Jūdiem senos laikos bijis zīmīgs sakāmvārds: Sitiens ar pātāgu ievaino ādu, bet sitiens ar mēli lauž kaulus. Šis sakāmvārds izteic lielu patiesību. Ar mēli ir izpostītas ģimenes, daudzi visu mūžu raud par to, kas par viņiem ir nepareizi runāts un stāstīts. Dažu jaunu cilvēku pavedēja mēle aizved neceļos. Mēles tiesa sabiedrībā, pat draudzē, dažu labu un derīgu cilvēku aizdzen no laba darba. Mēles tiesas iemesls var būt niecīga kļūda, kāda katram var gadīties, bet daudziem par to stāstot, no nieka iztaisa lielu lietu. Tā var kalpot satanam un postīt Dieva darbu. Garīgā dzīve nav izpriece brauciens mierīgos ūdeņos. Jēkabs saka, ka laivas mētā skarbi vēji. Tie mētā individuus, ģimenes un tautas. Savā un draudzes dzīvē lūgšim: Kungs, palīdzi mums!

Jēzus dzīvē bija kāds gadījums, aprakstīts Mat. 8. 5 – 13. Romiešu virsnieka kalps ir slimis. Virsnieks lūdz, lai Jēzus to dziedina. Jēzus apsola iet pie neveselā kalpa. Virsnieks atzīst savu necienību un lūdz, lai Jēzus, kam ir vara, saka tikai vienu vārdu un kalps kļūs vesels. Jēzus apbrīno šī vīra ticību un saka, lai notiek tā, kā viņš ir lūdzis. Kalps top vesels. Cik labi

būtu, ja šodien katrs ticīgais lietotu mēli lūgšanai pats par sevi un citiem. Dvēseļu ienaidnieks daudz zaudētu un cietēji iegūtu. Tai vietā, kur ļaudis lieto mēles varu citiem par sliktu, to vajadzētu lietot tikai par labu. Nav tikai mācītāju un citu garīgu darbinieku pienākums lietot mēli citu garīgai modināšanai un celsmei, tas jādara visiem, kas tic Kristum. Nemaz nespējam iedomāties, cik daudz laba iegūtu gan lūdzējs pats sev, gan arī tas, par ko aizlūdz. Kaut mēs to apzinātos un lietotu Dieva Gara mācītu mēli. Tādai ir liela vara, kādu nemaz nevaram aptvert.

Žēl, ka mūsu dienās senās dziesmas vairs nav modē un tās reti kad dzied. Tajās ir daudz kas tāds, kas runā uz sirdi un to modina labam darbam. Vienu tādu šeit pieminam:

Kāds bij, kas glezni, jūsmīgi, mīļi par Jēzu stāstīja;

Kura darbs prieku atnesa, sirdis ar mieru pildīja -

Teic, vai tu biji tas? Teic, vai tu biji tas?

23. Uguns.

„Redzi, kāda maza uguns iededzina kādu lielu mežu! Un uguns ir arī mēle, šī netaisnības pasaule mēle ir nolikta starp mūsu locekļiem; tā apgāna visu augumu un aizdedzina mūža ritumu, pati būdama elles aizdedzināta.” 3. nod. 5/b – 6.

Ļoti ass, tomēr neapstrīdams salīdzinājums ir šis: mēle ir uguns. Grūti būtu atrast labāku salīdzinājumu priekš degošā jaunuma, kas ik dienas starp cilvēkiem eksplodē un deg. Latviešu valodā ir viens, mazliet dīvains, bet ļoti izteismīgs vārds – ugunsgrēks. Latvieši saka: izcēlās ugunsgrēks. Kādā mājā, noliktavā, mežā, pilsētā. Daudzreiz dzirdam, ka nebija iespējams uguni ierobežot un nodzēst. Zaudējumi ir lieli, ēku atjaunošana maksā dārgi, paiet gadi tiekams ataug mežs. Lielpilsētā Sanpaulā ir degušas 30 un vairāk stāvu ēkas. Vienu daļu cilvēku no tām izglāba ugunsdzēsēji, citus ar helikopteriem no jumta, bet bija arī daudz upuru. Ļaudis par to bija satraukti, runāja, rakstīja, meklēja vainīgos. Ugunsgrēks – nav izteismīgāka vārda par to. Ja uguni var valdīt un kalpināt, tad ir labi, ja nē, tad ir baigs ugunsgrēks ar visām tā sekām.

Uguns izceļas dažādi. To dažreiz pieliek ļaunprātīgi cilvēki, smēķētāji ar nenodzēstu papirosu. Bērni ir neuzmanīgi rotaļājušies ar uguni. Ēkās ir nolietotas un sabojātas elektriskās instalācijas. Karstā laikā mežā pietiek ar kādu stikla gabalu. Rezultātā ir ugunsgrēks. Lemesla, sākums ir mazs, nav nekas liels, bet kāda maza uguniņa aizdedzina lielu mežu. Tie, kuri ir redzējuši meža degšanu, zina, ka pati uguns rada stipru vēju. Vējš lauž koku zarus, kuri degdami lido tālāk un ugunsgrēks izplatās milzu liels. Iesākums bija niecīgs, maza uguniņa, varbūt dzirkstele. Naidam, dusmām un cīņām ģimenē, starp kaimiņiem, pat draudzē, pietiek ar kādu neapdomīgu vārdu. Mēles radītā uguns ir neaprēķināma. Kaut kur tālumā, kaut kas ir runāts, bet ugunij līdzīgi tas aizdedzina cilvēku sirdis. Šai ziņā dvēseles ienaidnieks prot izrunāto aiznest tieši tur, kur var sacelt rūgtumu un naidu. Ja senāk mēles nestā uguns ceļoja lēnām, no mutē mutē un tikai tik ātri, cik stāstītāju kājas to spēja nest, tad šodien ātruma ziņā ir liels progress. Ir telefons, prese, radio un televīzija. Vienā pasaules malā kaut ko runā, bet otrā to jau dzird. Naid starp tautām un ļaužu šķirām pārvar attālumu nedaudz mirkļos. Kāds kaut kur rakstīja naida kurināšanas grāmatas, rīdīja brāļus citu pret citu un iedegās revolūcijas, kari un izpostīšana. Laikraksti un grāmatas izkaisa elles uguni jaunatnes,

pieaugušo un pat ticīgo ļaužu sirdīs. Pasaule ir liesmās, uguns nav labdabīga, bet ir ugunsgrēks. Aizdedzina dvēseles un miesas.

Grēcīga mēle ir vesela netaisnības pasaule. Tā apgāna visu augumu. Grēcīga mēle aizdedzina mūža ritumu un tā ir aizdedzināta no elles. Deg ilgus gadus un daudziem visu mūžu. No elles nenāk nekas labs. Pie tam nelaime ir tā, ka cilvēka vecā daba sevī glabā viegli aizdedzināmas vielas. Tur ir skaudība, meli atriebība un daudz kas tamlīdzīgs. Tie klusi gaida kādu dzirksteli. Ir it kā zem pelniem paslēpti un glabāti. Nāk vējš – baumas, netaisni apmelojumi, izsmiekls, draudu ziņas, pelnus nopūš, no elles dzirksteles sāk liesmot dvēsele un izceļas ugunsgrēks. Pat pasaules karš un neskaitāmi ugunsgrēki. Caur mēli.

Paldies Dievam, ir cita uguns. Debesu uguns. Ar to Dievs nodzēš elles uguni. Atcerēsimies Vasarsvētkus. Svētajā sapulcē visi tika piepildīti ar Svēto Garu. Ap. d. 2. Tur parādījās it kā uguns mēles, kas sadalījās un nolaidās uz ikvienu no tiem. 3. p. Viņi runāja un teica Dieva lielos darbus visādās valodās, kuras klausītāji saprata. Evaņģēlijs tiek sludināts visām tautām un to sludinās līdz pasaules galam. Debesu svētītās uguns mēles nav tikai slaveni, reti sastapti evaņģēlisti un mācītāji. Ir neskoloti, vienkārši ļaudis, kuru sirdīs deg Kristus mīlestības uguns un viņu mutes liecība palīdz daudziem atgriezties un kļūt par jauniem radījumiem. Ir svētītas mēles, kuras ir aizdedzinātas no debesīm.

Jēzus runāja par svētu uguni. „Uguni esmu nācis mest uz zemi, un kā es vēlētos kaut tā jau degtu.” Luk. 12. 49. Kas ir Jēzus uguns. Mēs ticam, ka tā ir dzīvības uguns, pretstats nāves un elles ugunij. Cilvēka organismā notiek degšana. Kad tā izbeidzas, cilvēks mirst. Mūsu organisms uzņem un dedzina barību, uztur siltumu un enerģiju. Tamlīdzīgi noris dvēseles dzīve. dvēseli silda Dieva mīlestība. Garu apgaismo Dieva vārds. Dieva uguns nerada melnus dūmus un tukšu sprēgāšanu, „svētu plāpāšanu”. Nerada piedauzības. Izdedzina iekāres un svētulīgu lepnumu. Nevaram dzīvot bez Dieva uguns.

Dienvidzemēs bieži vien sausā laikā nezina no kurienes sāk degt ganības un lauki. Šo uguni nevar citādi apdzēst, kā laist pretī kontrolētu uguni. Glābēja uguns aizsargā, jo sadedzina ap mājām un laukiem sauso zāli un postītājam pietrūkst, ko dedzināt. Tā izdziest. Dieva mīlestība ir uguns. Ar piedošanu tā iznīcina naida iemeslus, brālības šķēršļus un sētas. No sirds uz sirdi ir brīvs ceļš. Draudzībā sastopas ienaidnieki. Dieva ļaudis vienojas kalpošanai. Lai mīlestības uguns uznīcina elles uguni, tad mūsu mēle nekalpos ļaunumam, bet Dieva gribai un nodomam. Kalpos grēcinieku glābšanai un draudzes celmei. Vienā dziesmā dziedam: Liesmu Gars, ak iededz, iededz, gaišāk savu uguni. Lai ar siltām, šķīstām sirdīm ir šē Tavi mācekļi!

24. Valdīt mēli.

„Jo katras sugas zvēru un putnu, rāpuļu un jūras dzīvnieku dabu savalda un ir savaldījusi cilvēka daba. Bet mēli neviens cilvēks nevar savaldīt: nemitīgs ļaunums, pilns nāvīgas indes.” 3. nod. 7 – 8.

Jēkabs salīdzina spējas valdīt par zvēriem un dzīvniekiem ar paša cilvēka nespēju valdīt savu mēli. Padomāsim mazliet par radīšanas stāstu. Kad Dievs bija radījis dzīvniekus virs zemes, jūrā un putnus gaisā, Viņš radīja cilvēku. Saskaņā ar Dieva rīkojumu, cilvēks pār tiem ir valdnieks. Viņam ir Dieva pilnvara valdīt dzīvniekus un tie Viņam klausā. Pat katram

dzīvniekam cilvēks deva vārdu. 1. Moz. 19 – 30.

Tā ir noticis. Šodien cilvēks prot valdīt plēsīgus zvērus. Cirkā to demonstrē zvēru dīdītāji, lietodami pātagu vai gardu kumosu. Ir novērots, ka pat mežā plēsīgi zvēri nemēdz uzbrukt cilvēkam, viņi paslēpjas. Vajāti un ievainoti ir bīstami. Mājās atnesti maziņi, uzaudzināti ir paklausīgi. Rinkona kaimiņos uzauga tīģeris, draugs cilvēkiem. Kopā ar cilvēkiem iet peldēties siltā ūdenī. Drošības labad to tur piesietu. Piedzīvojumi māca, ka šie plēsoņas nav bīstami tik ilgi, kamēr nav baudījuši asinis. Plēsīgu zvēru var ieslodzīt krātiņā. Brazīlijā audzina krokodilus, kuri ir mazāki par Nīlas krokodiliem, tomēr bīstami. Audzē, lai iegūtu viņu ādu.

Salīdzinot ar dzīvniekiem cilvēks ir gudrs. Kam patīk viņus dīdīt, tas to dara. Kam uz to nav patikas, izvairās. Cilvēks valda, kalpina, izmanto. Bīstamas haizivis medī vienkārši zvejnieki. Uzvāra ķirbjus un tur laivā, vārošā ūdenī. Kad uzmeklē haizivis, karstos ķirbjus iemet jūrā. Miza tūlīt paliek vēsa. Haizivs ķirbi ierij, bet vēderā sāk dedzināt. Sāpēs viņa uzpeld virs ūdens un zvejnieki to nosit ar koka sitamo. Cilvēks valda ar primitīviem un moderniem rīkiem un paņēmieniem. Cilvēks ir iemācījies valdīt.

Mēs lasām, ka cilvēks mēli – pats savu, neviens nespēj savaldīt. Jēkabs atrod un paskaidro, ka mēle ir nevaldāma un taņī ir bīstama inde. Esam piedzīvojuši, ka pat no dabas klusi un mazrunīgi cilvēki dažreiz pārsteidz ar kādu neparastu un negaidītu, indīgu vārdu. Neviens nav drošs par to, ko var izrunāt. Vēlāk žēlojas un saka: „Vai es nevarēju iekost mēlē!” Vai vienkārši: „Man paspruka...” Ļaunākais ir tas, ka mēles indei ir vara ievainot tuvāku. Ir redzēts, ka dažs neaizmirst un tur naidu gadiem ilgi. Tieši tā, kā mēdz teikt: viena vārda dēļ. Inde ilgi neizzūd.

Viena no visļaunākām parādībām ir svētulīga un liekulīga mēle. Kas ir lasījuši brāļu Kaudzišu grāmatu „Mērnieku laiki”, atcerēsies liekulīgo, ļauno Oliņieti. „Man tā Dieva mīlēšana ir vai iedzimta. Lai kur eju vai daru, bet Dieva vārda man vajag mutē.” Bet viņas dzīve ir nāvīgas indes pilna. Ticīgu ļaužu vārdus dzird visi, bet dzīve nedrīkst būt atbaidoša un evaņģēlijam kaitīga. Liekulīga valoda un nesaskanīga dzīve atbaida ieinteresētus un godīgus cilvēkus. Tieši tādi visvieglāk apgrēcinās. Atbildība ir liela visiem, bet sevišķi ticīgiem ļaudīm.

Cīņa ar mēli ir jāizcīna sirdī. Kas grib valdīt mēli, tam vajag šķīstīt sirdi. Sirds ļaunumu mums katram ir grūti atzīt un meklēt skaidru sirdi nav viegli. Bet citas iespējas nav, ja gribam valdīt mēli. Vispirms jāgādā par sirdi, kurā valda Dieva taisnība un mīlestība. Jēzus sacīja: „Jūs odžu dzimums, kā jūs varat labu runāt, paši ļauni būdami?. Jo no sirds pilnības mute runā.” Mat. 12. 34. Cīņa par skaidru sirdi un mutes valdību ir mūža cīņa. Bet to var izcīnīt vienīgi ar Dieva palīgu.

Mēle tomēr ir Dieva dāvana. Tā var darīt brīnumus, ja ir padota Dieva pārveidotai, jaunajai dabai. Mēle ir sirds kalpone. Praviētis Jeremija liecina: „Dievs man ir devis gudru mēli, ka es ar savu uzrunu varu stiprināt nogurušus.” Jer. 50. 4. Zālamana pamācībās ir teikts: „Lēnīga mēle ir dzīvības koks.” (15. 4.) Ja ļauna mēle dara ļaunu, laba mēle, kuru Dievs valda, dara daudz laba. Bībele to apliecina

Mēle ir radīta Dieva godam. Tā izteic Dieva slavu. Iepriecina noskumušus. Prot jaunas, patiesas, Dievam veltītas dzīves valodu. Meistars ir Jēzus. Viņa mutē viltība netapa atrasta. Viņš klusēja, kad cilvēku tiesā Viņu ķircināja. Viņš runāja un apliecināja, ka ir patiesības ķēniņš. Viņš izsūtīja lieciniekus, kuri līdz laikmetu galam sludinās evaņģēliju visām tautām. Kristus ir Kungs par godu Dievam, Tēvam. Fil. 2. 11. Kas valda mūsu mēli? Vai var

sacīt: Es pats? To nevaram. Lai mūsu mēli valda Kristus, piepildot sirdi ar labu saturu. Tad mūsu mēle kalpos Dievam un būs prieka vēstnese.

25. Slava un lāsts.

„Ar viņu mēs slavējam to Kungu un Tēvu, ar viņu mēs lādam cilvēkus, pēc Dieva līdzības radītus. No tās pašas mutes iziet svētība un lāsts. Tam, mani brāļi, nebūs tā notikt!”
3. nod. 9 – 10.

Kad nopietni lūkojam sevi pazīt, tad brīnāmies, cik divi pretēji spēki mūs cenšas vadīt un darbināt. Katrā cilvēkā ir kaut kas apbrīnojami labs un arī ļauns. Ierosme ir dvēselē un redzami izpaužas dzīvē. To varam skaidri novērot mūsu runā, ko izteic mēle. Pie šīs realitātes Jēkabs brīdina, norādot uz labo tendenci slavēt Dievu, bet turpat otru ļaunu – lādēt Dieva radītus cilvēkus. Vienu vai otru darīdami lietojam mēli. Mēle ir vai nu vislabākā vai visļauņākā kalpone. Jautājums ir: kas šo kalponi komandē? Es, kāds cits, Dievs?

Dievu slavējam dažādi. Viena no slavas tīrākām izpausmēm ir lūgšana vienatnē. Tur varam runāt ar Tēvu debesīs atklāti un patiesi. Šādā lūgšanā, kuru neietekmē apkārtne un citas personas, varam lūgt tā kā dziesmā dziedam: Kāds esmu, tāds es atnāku. Nav jākautrējas un jāgudro, ko citi par mani domā. Slavas motīvi varbūt nav tik lieliski, lai citi tos apbrīnotu, bet bērna pateicība Tēvam, kurai nav vajadzīgi brīnišķīgi un vareni notikumi. Katra Dieva svētība ir liela, augsti vērtējama.

Dievu slavējam ar pateicību, kuru apliecinām citiem sarunās ar paziņām un draugiem. Tā ir slavas liecība par to, ko debesu Tēvs mums ir labu darījis. Dzīves labumus un izdevības nepieskaitām saviem nopelniem, gudrībai un pūlēm, bet visu labo, laicīgo un garīgo apliecinām par Dieva dāvanu. Visiem ir jādzird un jāzina, ko Dievs mums dara labu. Liecība vairo Dieva slavu un paskubina mūsu draugus meklēt Dievu un uzticēt Viņam savu dzīvi, grūtības, cīņas un panākumus.

Dieva slavu izpaužam arī draudzē, dievkalpojumos un svētku sanāksmēs. Mūsu slavai jābūt patiesai, saturīgai un saskaņotai ar brāļiem un māsām. Lai tā nav tikai tukša, mutes slava un ieradums. Ja dziedādami meklējam godu par brīnišķīgi izpildītām dziesmām un mūziku, tad tā ir pašslavināšana. Nolaidīga un slikta ir necieņa pret godības Kungu. Dievs caur pravieti Amosu kritizē svētkus, kuros nav īstas slavas. „Es ienīstu jūsu svētkus un neieredzu tos.” Amosa 5. 21. Un vēl: „Mities jel skandināt savas ķērksstošās dziesmas, un es negribu dzirdēt tavu kokļu skaņu.” 5. 23. Svētku slava patīk Dievam tad, kad mūsu sirdis un dzīve ir Viņam patīkama.

Pēdējā laikā ir modē dievkalpojumos veltīt lielu laiku slavas dziesmām. Dažā ziņā tās var sasildīt sirdis turpmākai Dieva vārda apcerei un lūgšanām. Bet ne visi var to sajust un uz pavēli slavēt. Ir nospiestas sirdis, kurām lūgšanas dziesmas ir tuvākas un gribētu labāk dziedāt: Svētā klints, jel atveries... Mākslīga komanda slavēt un slavēt ne vienmēr un visiem atnes svētību. Tomēr dziesma: Ak, kaut man tūkstoš mēles būtu – lai slavētu Dievu, lai ir mūsu patiesa sirds dziesma.

Jēkabs rāda krasu pretstatu. Tā pati mēle, kura radīta, lai slavētu Dievu, nolād cilvēkus, kuri radīti pēc Dieva līdzības. Vecās Derības rakstos ir daudzveidīgi izteikti lāsti. Lāsts ir ļauna, nelaimes un soda novēlējums ienaidniekiem un nelabvēļiem. Psalmos ir daudz ļauna

novēlējumu, kuri līdztekus pateicībai Dievam arvien ir atkārtoti. Varam priecāties, ka Jaunā Derībā ir citādi. Dzīvē jau notiek, ka daudzi dara netaisnību un nevainīgie cieš. Bet lāsts nav ievietots cilvēka tiesībās. Nolādēt drīkst tikai Dievs. Gribās ticēt, ka dievbijīgs cilvēks nelieto šo ieradumu. Bet dažreiz dzirdam teikumu: „Ka viņu velns parautu!” Un tas vēl ir viens no vienkāršākiem lāsta vārdiem. Katrā tautā ir lāsta vārdi, kurus izrunā viegli un veikli. Tādi starp ticīgiem gan lai netiek dzirdēti.

visļauņāk ir tad, ja lāstus lieto reliģiski ļaudis, kuri sevi tur par kristiešiem. Baznīcas vēsture stāsta par baznīcas lāstiem. Nolādēja tā sauktos ķecerus un pat valdniekus. Baznīca bija savienota ar laicīgu varu. Valdnieki baidījās no baznīcas lāsta, jo tāds lāsts tautu atbrīvoja no uzticības zvēresta valdniekam. Nolādētai privātpersonai nevienam nebija brīv sniegt palīdzību, naktsmāju, ēdienu. Šodien domājam, ka senie, tumšie laiki ir aizgājuši un tā vairs nenotiek. Bet vai mūsu laiks un cilvēku sirdis ir gaišāki Dieva priekšā?

Par lāstu jāsaprot arī tas, kas ir paslēpts sirdī un tikai domās un jūtās atrodams soda novēlējums. Ko mēs novēlam tādām, kurš mums ir sariebis, ļaunu runājis vai darījis? Vai mēs spējam patiesā mīlestībā arī tādām novēlēt labāko? Soda novēlējums ir un paliek lāsts, vai to izteicam vārdos vai tikai klusu sirdī. Un pat draudze – kā palīdzam kritušam brālim? Jēzus sacīja: Svētījiet tos, kas jūs nolād. Lūk. 6. 28. Pāvils raksta: Svētījiet tos, kas jūs nolād, lūdziet par tiem, kas jūs kaitina. Rom. 12. 14. Ja svētījam un aizlūdzam, tad tā ir vislabākā slavas dziesma tam Kungam un Dievam Tēvam.

26. Lai tā nenotiek.

„Vai arī avots izverd no vienas mutes saldu un rūgtu? Vai, mani brāļi, vīģes koks var nest eļļas koka augļus un vīnakoks vīģes? Tāpat arī sājš avots nevar dot saldu ūdeni.” 3. nod. 11 – 12.

No viena avota izverd divi ūdeņi, salds un rūgts? Absurds, tā nekur dabā nenotiek. Bet cilvēka sirds? Tā ir laba un ļauna avots? Grūta problēma. No mutes tomēr izverd sirds saturs. Jēzus teica: No sirds pilnības mute runā. Mat. 12. 34. Protams, mēs cenšamies mēli savaldīt, turēt muti ciet. Tā varētu būt rūgtā ūdens ieslodzīšana. Bet esam piedzīvojuši, cik grūti ir rūgtus vārdus savaldīt, mēs sakām „norīt”. Pareizi ir, ja ar Dieva palīgu pašā sirdī var iznīcināt rūgtu ūdeni.. apustuļi jau pirmskristiešu draudzēs bija vērojuši sirds rūgtumu un no tā brīdināja. Ef. 4. 31. Rūgtums lai ir tālu nost nevis sirdī paslēpts un glabāts.

Rūgtais ūdens var rasties no rūgtas saknes. Par rūgtu sakni ir rakstīts brīdinājums Vēstulē ebrejiem 12. 15. „Pielūkodami, ka neviens nezaudētu Dieva žēlastību, lai nekāda rūgta sakne, augstu izaugusi, jums nekaitētu un daudzi ar to netiktu apgānīti”. Ja atsevišķa ticīgā sirdī vai draudzē aug rūgta sakne, tā nes postu un zaudējumus. Lai šāda sakne augtu, nevajag daudz un lielu iemeslu. Maza sēkla, ļauna doma par mūsu vai brāli, niecīgs vārds, un sāk augt rūgta sakne. Ja to jau pašā sākumā neizravē, tad tā aug liela un sirdī krājas rūgtais ūdens. Tas izverd ar rūgtiem vārdiem, rada cīņas starp brāļiem, Dieva darbs un draudze cieš.

Rūgtās saknes un rūgtais ūdens ir pretstati kristīgai mīlestībai. Tos ieraugām, kad lasām „Mīlestības augsto dziesmu” 1. Kor. 13. nodaļu. Tajā ir daudz „nē”. Mīlestība neskauž, nelielās, nav uzpūtīga. Neizturas piedauzīgi, nemeklē savu labumu, neskaistās, nepiemin ļaunu, nepriecājas par netaisnību. Ja savās sirds domās un jūtās pamanām kaut ko pretēju

dievišķai mīlestībai, tad cik vien agri un ātri spējam, lūgšim un cīnīsimies pēc sirds skaidrības. Tad nebūs rūgtās saknes un rūgtā ūdens. Tad mūsu brīvās sirds avots piepildīsies ar saldu ūdeni.

Saldais ūdens ir veselīgs, bet nav cukurūdens. Cukurūdens ir viltus un glaimu pilns. Tas ir bīstamāks par stipri rūgto, jo rūgto tūlīt pazīst un noraida. Kāds gudrs cilvēks ir teicis, ka vislabākais ūdens esot tāds, kam nav ne krāsas, ne piegaršas. Tas ir kristāltīrs un spirdzinošs. Tādi bija Jēzus vārdi, patiesi, saprotami, tīri. Tie vēstīja par glābšanu, dziedināšanu un mūžīgo debesu dzīvi. Viņa vēsts bija dzīvais ūdens, par ko Jēzus stāstīja samariešu sievai pie akas. Kas dzer dabīgo ūdeni, tam slāpst, bet, kas dzer Jēzus piedāvāto garīgo ūdeni dvēselei, tam neslāpst vairs. Dvēselē dzimst avots, kas verd mūžīgai dzīvei. J. ev. 4.

Šis avots, mūsu sirds, ir jākopj, jātīra un jāsargā, lai neviens garāmgājējs tanī neiemestu jaunu sēklu. Lai tur nebūtu nevienas rūgtas saknes. Par visu, kas sargājams, sargāsim sirds avotu. Lai Dievs to pilda ar dzīvu ūdeni. Lai tā notiek un ne citādi.

12. pants stāsta par trim augļu kokiem. Vīģes koku, eļļas koku un vīna koku. Katram augļu kokam ir spējas nest tādus augļus, kādus Radītājs ir nolēmis. Savus augļus mainīt nespēj neviens. Bet no katra koka sagaida vislabākos. Lai tas varētu notikt cilvēku garīgā dzīvē, tad Lielais Dārziņnieks lieto potēšanas mākslu. Apustulis Pāvils par to raksta Romiešiem 11. 17 – 24. Svešo tautu ticīgie ir uzpotēti uz svēta celma, dārza eļļas koka. Uz tā jāaug un jānes labi augļi. Mūsu iekšējam cilvēkam ir vecā Ādama daba un tādi ir arī šīs dabas augļi. Bet mūsos ir iepotēta kristus daba un tai ir jāaug un jānes augļi. Par jaunpiedzimšanu daudzi šaubās. Bet kas ir Kristū, tas ir jauns radījums, kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir kļuvis jauns. 2. Kor. 5. 17. Ar to nav teikts, ka jaunajam radījumam nekas nav jādara. Ir jāieaug Kristū, jāiesakņojas, jāpieaug un jānes augļi.

Visiem kokiem nav vienādi augļi. Trīs tekstā minētie koki ir labi koki. Tie ir domāti Dieva ļaudis. Dzīvē notiek tā, kā varētu teikt līdzībā: vīģes koks ir neapmierināts ar to, ka nes vīģes. Viņš gribētu ražot vīnogas. Ir ticīgie, kuri par katru cenu gribētu darīt to, kas viņiem nav dots. Tā var būt liktenīga kļūda. Dievs ir devis ikvienam tādu dāvanu, kādu Viņš grib. Jānes tādi augļi, kādus Viņš katram ir nolēmis nest. Tāpat ir ar mūsu sirds avotu, no kura jāplūst saldām, veselīgam ūdenim par svētību brāļiem, māsām un arī svešiniekiem. Draudze lai ir kā dārzs, kurā netrūkst labu avotu un augļu koku. Kad nāks mūsu Kungs, Viņš katram atmaksās par to, ko katrs kalps un kalpone Viņa dārzā ir darījuši. Jēkabs ir ieteicis to, lai meklējam visu, kas patiens, labs, kas dod slavu mūsu Dievam. To pašu ieteic Pāvils filipiešiem 4. 8. Ir ļoti skaisti salīdzinājumi mūsu tekstā: dārzs, avots, augļu koki. Kaut šāda skaista bilde būtu mūsu un draudzes dzīve!

27. Jābūt gudram.

„Kas jūsu starpā ir gudrs un saprātīgs, tas lai, pareizi dzīvodams, uzrāda savus darbus, darītus gudrā lēnprātībā. Bet ja jūsu sirdī ir rūgta skaudība un ķilda, tad nelielieties un nemelojiet pret patiesību.” 3. nod.13 – 14.

Šeit nav rakstīts par tādu gudrību, kuru cilvēks iegūst skolā un studijās. Skola var dot zināšanas dabas zinātnēs, vēsturē, filozofijā, u.t.t. Iegūstot teorētiskas Bībeles zināšanas vēl

nedod drošību, ka cilvēks jau ir gudrs laicīgā un garīgā dzīvē. Pie visām zināšanām klāt ir jālūdz un jāmeklē dzīves gudrība. Jālūdz no Dieva gudrība dzīvei un debesu priekam. Mēs sastopam cilvēkus ar daudz zināšanām, bet patiesi gudru cilvēku nav daudz un garīgi gudru ir vēl mazāk. Mūsu tekstā ir ieteikts, lai tie, kuri ir gudri un saprātīgi, to pierāda ar pareizu dzīvi. Gudrību lai rāda darbos ar lēnprātību. Tad neviens nevarēs apstrīdēt ne gudrību, ne darbus. Lēnprātībai ir apsolījums, iemantot zemi. Mat. 5. 5.

Būt gudram nav viegli. Tēvam un mātei audzināt gudrus bērnus. Dieva ģimenei – draudzei, darīt gudrus darbus. Nepietiek ar to, ka zinām, kas būtu jādara. Jābūt par labu paraugu darbos. Mācītājam un evaņģēlistam ir nepieciešami jābūt gudram, bet ne tikai viņiem vien. Visiem ticīgiem jābūt gudriem. Ir pienākums citam citu pamācīt. Rom. 15. 14. Pāvils cer, ka turienes brāļi un māsas ir apveltīti ar atziņu un spējīgi cits citu pamācīt. Cik labi būtu, ja mūsu dienās, mūsu mājās un mūsu draudzēs būtu daudz gudru, kas spētu arī citus darīt gudrus un spējīgus pārspēt viltu un laikmeta ģeķību.

Mēs zinām, ka cilvēks ir gudrs, ja viņš ir atstājis pazušanas ceļu un savu ceļu un savu sirdi un dzīvi devis Kristum. Bet arī tā vēl nav visa un pilnīga dzīves gudrība. Dievbijība ir gudrības iesākums, bet gudrībai ir jātop pilnīgai un šis ceļš ir grūts. Viens no bīstamākiem kavēkļiem uz pilnību ir mūsu pašu augstprātība un uzpūtība. Nav gluži bez iemesla tas, ko neticīgi ļaudis pārmet tiem, kuri par sevi liecina, ka ir ticīgi. Viņiem ir labas acis un, ja saskata augstprātību, tad atklāti pasaka. Šai ziņā visgrūtāk ir garīgiem darbiniekiem. Ir labi būt mācītājam, prast grieķiski, iegūt zināšanas pie izciliem profesoriem. Bet, ka visiem tādēļ draudzē būtu bez ierunas jāklausa, vēl nenozīmē, ka darbinieks jau ir gudrs. Šādai iedomībai daudzreiz ir sliktas sekas. Tas pats ir ar daudz gadu darba pieredzi. Arī ar visu to pienāk brīdis, kad gudrības pietrūkst. Neviens nav gudrs visos apstākļos, visās problēmās un visos laikos. Ir jānokāpj pazemības ielejā...

Negudra cilvēka pazīmes ir skaudība un kodīga ironija. ar tām ievaino vairāk nekā ar atklātu, bet mierīgu pamācību. Kaut ko darīt un teikt tā, lai citam sāp, nav nekāda gudrība. Ja brālim vai mātai kaut kas nav izdevies tā kā bija domāts un cerēts, par to nav ko priecāties vai dusmoties. Ir gudrs tas, kurš citus nevaino. Ir gudrs tas, kurš pēc kādas neizdevības pats par sevi pasmejas un turpina darīt savus darbus lēnprātībā, apņemdami nepiekust un ar labprātību turpināt savu darbu. Gudrs zina, ka neveiksmes nav mūžīgas. Zviedriem ir sakāmvārds: Ja esi noguris, nemet cirvi jūrā! Nāks laiks un vēl noderēs!

Jautāsim arvien katrs pats sev: kas es esmu un kāds es esmu? Liels, gudrs, labāks par citiem? Es neklūpu, nekad nedaru neko nepareizi? Esmu apdomīgs, runāju un daru visu tā kā Kristus darīja? Jūdu tautā bija ļaudis, kuri centīgi pildīja bauslību, domāja, ka ir nevainojami un lūdza: Es Tev pateicu, Dievs, ka es neesmu tāds kā citi... Tikpat viegli to var izdarīt šodien. Svētdienas skolā skolotāja mācīja, ka nav labi melot. Viena meitenīte teica: „Es nekad neesmu melojusi!” Skolotāja atbildēja: „Tad jau šī ir pirmā reize!” Varbūt mēs esam uzvedušies labāk par citiem, bet ar to vēl nav ko lepoties. Varēja būt vēl daudz labāk.

Ir viens grūts uzdevums. Ir jāpamāca brālis vai māsa. Varam sagaidīt dusmīgu atbildi. Aizrādīt, kas ir nepareizi un pamācīt vajag, bet pašam sevi ir jāpārbauda, vai tik to nedarām naidīgi un nosodīdami. Starp veselīgu un nopietnu pamācību un negarīgu ienaidu ir maza distance. Gudri pamācīt nav viegli. Vārdu maiņā var notikt tā, ka pamācītājs, kuram sākumā bija taisnība, pats iekrīt kādā kļūdā un abas puses nevajadzīgā ķildā. Pāri visam ir jāargā miers un brāļu mīlestība. Gudrāka ceļa nav. Nest mieru nemierā ir augsts aicinājums. Dieva saimē vajag daudz, daudz miera nesēju.

28. Ļauna gudrība.

„Tāda gudrība nenāk no augšienes, bet tā ir pasaulīga, tā nav dievišķa, bet dēmoniska; Jo, kur ir skaudība un ķilda, tur ir juceklis un visāda nelietība.” 3. nod. 15 – 16.

Viena no cildenām cilvēka spējām ir gudrība. Mēs gudrību slavējam un meklējam. Vai tad ir ļauna gudrība, no kuras jāsgargās? Jā, tā mēs šeit lasām. Lasītais vārds stāsta, no kurienes šī ļaunā gudrība nāk un kāda tā ir. Jaunākās latviešu Bībelēs ir teikts, ka tā ir pasaulīga. Vecajā tulkojumā rakstīts: pasaules, dabas un velna gudrība. Populārā portugāļu: zemišķa, dzīvnieciska un velnišķīga. Citā tulkojumā: zemes, zemo dziņu un dēmonu gudrība. Kurp aizved šāda gudrība? Tā ved samaitāšanā, jo pati ir samaitāta. 1. Kor. 1. 19. ir rakstīts: Es samaitāšu gudro gudrību un likšu kaunā prātnieku prātu. Tāds iznākums ir gudrībai, kura nenāk no Dieva nu ir bez Dieva svētības. Mācīsimies kaut cik pazīt ļauno, samaitāto gudrību.

Vispirms, ir teikts, ka tā ir pasaulīga. Viņas ideāli un mērķi ir pasaulīgi. Šī gudrība ciena pasaules vērtības, mantu un bagātību. Kas bagāts, tas gudrs. Kas nabags, tas muļķis. Nevar teikt, ka šādai gudrībai nebūtu sava daļa taisnības. Cilvēks, kurš necenšas gādāt par rītdienu, nav gudrs. Kas savu ģimeni neapgādā, ir sliktāks par neticīgu. 1. Tim. 5. 8. Slinki ļaudis Dievam nepatīk. Bet likt pirmā un augstākā vietā radītas lietas, bagātību, un pajauties uz to, ir ģeķība. Atminēsimies bagāto vīru, kurš priecājās, ka viņam ir manta uz daudz gadiem, bet Dievs sacīja: „Tu ģeķi!” Nākošā naktī viņam bija nolikts mirt. Luk. 12. 16 – 21. Īstā gudrība ir, vispirms kļūt bagātam Dievā, tad arī laicīgai mantai ir vērtība.

Laicīgā bagātība ir pievilcība. Bet tāds, kas padodas bagātības kārdinājumam, daudzreiz pārkāpj Dieva likumus. Tuvāku mīlestība pārvēršas nežēlībā. Šādas gudrības ļaunumam nav robežu, jo nekad nav diezgan. Beidzot tomēr ar tukšām rokām ir jāiziet mūžībā. Tāds ir pasaulīgas gudrības iznākums

Otrkārt, ļaunā gudrība ir cilvēka samaitātas dabas, dzīvnieciska gudrība. To ir samaitājis grēks. Tā ir patmīlīga, skaudīga, lielīga. Lai iekāres apmierinātu, lieto melus. Pirmā vietā liek savas iekāres. Tā ir dzīvnieciska. Zemnieks pazīst mājas dzīvnieku dabu. Stiprākam ir vara. Lielāks sivēns padzen mazākos, iekāpj ar kājām silē un rij cik spēj. Dzīvnieku pasaulē tā ir, bet par žēlumu ir arī pie cilvēkiem. Kad pienāk reize ģimenē dalīt mantojumu, tad katrs ir pats sev tuvākais. Valsts dzīvē lielākai partijai ir vara. Kas stiprāks, tam taisnība. Pasaulīgā un dzīvnieciskā gudrība ir ļauna, tā tikai ņem, dievišķīgā dod.

Viena nožēlojama parādība ir tā, ka arī starp ticīgiem ļaudīm var ieraudzīt neīsto, ļauno gudrību. Jēkabs neraksta dievliedziem un pagāniem, bet ticīgiem ļaudīm. Ja ļaunajai gudrībai nebūtu bijusi vieta ticīgo saimē, tad viņš par to nebūtu rakstījis. Viņš bija novērojis un piedzīvojis, ka arī pie ticīgiem ļaudīm reizēm ir skaudība, ķildas, juceklis un visāda nelietība. 16. pants. Kāpēc tā ir? Ir viena dabiska, bet nesvēta vēlēšanās, būt pārākam, lielākam, slavenākam un svētākam par citiem. Ir tā sauktās goda jūtas un griba. Kora dziedātājam (dziedātājai) gribas būt pārākam par citiem. Diriģents grib būt slavenāks, mūzikas pratējs veiklāks un spējīgāks. Pat sludinātāji tiek kārdināti uz to. Uzbrūk slimīga jūtība, godkāre un šķietama gudrība. Bet tā nav dievišķīga un atnes postu. Mani neievēro, apvaino, es vairs nedziedāšu, nespēlēšu, nemācīšu. Kā niķīgs bērns, kas apvainojies paņem savu lelli un ar citiem vairs nerotaļājas. Tik jāievēro viena lieta – garīgā dzīve, darbs, draudze un Dieva valstība nav rotaļu laukums.

Ir dēmoniska velnišķīga gudrība, nenoliedzami ir. Tā visvairāk darbojas reliģiskā, garīgā pasaulē. Ļauni gari un viltus mācības no neredzamās pasaules aplenc cilvēku dvēseles. Ļaunā, dēmoniskā gudrība dara visu iespējamo, lai novērstu ļaudis nost no evaņģēlija, patiesības un veselīgas mācības. Pēdējā laikā ir ļoti daudz viltus strādnieku, kuri, iedvesmoti no sātāniskās varas, ir izgājuši pievilt ļaudis un aizvest maldu ceļos. Ar visādiem brīnišķīgiem solījumiem, labumiem un brīnumdarbiem tie dara visu iespējamo, lai ļaudis novērstu no Kristus, no pestīšanas, no Dieva patiesības un dzīvības ceļa. Ar velnišķīgu pievilšanu dara savus posta darbus.

Šī dēmoniskā gudrība ietērpjas labdarības, palīdzības, cilvēku tiesību un mīlestības izskatā. Dara labus darbus, bet ved nost no Kristus. Aicina cilvēkus padoties kādam padomdevēja un vadītāja garam, kas dos padomu, kā izkļūt no grūtībām un parādiem. Cilvēkam būs laba fiziska veselība un laimīga sajūta trauksmainajā dzīves ritmā. Tā nereti tiešām notiek. Par to nav jābrīnās, jo sātāns prot darīt visu un dot to, kas cilvēkam šai dzīvē vajadzīgs, bet lai pēcgalā iegūtu viņa dvēseli. Šo gudrību sātāns nekaunējās izlietot pat pie Jēzus. Ko gan mēs, nabaga mirstīgie, varam gaidīt? Pat tad, ja cilvēks ir intelektuāli gudrs, sātāniskā gudrība ir lielāka un tai netrūkst skaistu un labu piedāvājumu. No ļaunās gudrības var izglābt vienīgi Dieva žēlastība, jo pat ticīgo draudzēs šī dēmoniskā gudrība laužas iekšā visā iespējamā veidā. Nevainīgā un pat augsta svētuma maskā. Vienīgā glābšana ir pretstatā – dievišķā gudrībā no augšienes, no gaismas Tēva, Viņa vārdā, ar Kristus paraugu un Svētā Gara gaismu.

29. Īstā gudrība.

„Tā gudrība, kas nāk no augšienes, ir vispirms šķīsta, tālāk miermīlīga, lēnīga, paklausīga, pilna žēlsirdības un labu augļu, taisnīga, bez liekulības. Bet taisnības auglis mierā top sēts tiem, kas mieru tur.” 3. nod. 17 – 18.

Paldies Dievam, ka Viņš dod īstu gudrību. Šī gudrība nāk no debesīm un ir dārga dāvana. Dievs ir visuzinātājs, Viņš zina, kas mums ir derīgs un vajadzīgs. Jau šeit, zemes dzīvē, debesu gudrība der šai dzīvei un sagatavo mūžībai. Šo gudrību Jēkabs apraksta ar daudz labām pazīšanas zīmēm.

Vispirms, šī gudrība ir šķīsta, tīra. Jūdu reliģijā miesas un apgērba tīrība bija ievērojama daļa no bauslības. To it sevišķi vajadzēja ievērot dievkalpojumos un šķīstīšanai bija stingri noteikumi, šķīstīšanas ceremonijas. Ikdienas dzīvei bija īpaši noteikumi trauku un dzīvokļu tīrīšanai. Daži noteikumi un ieradumi bija nevajadzīgi, bet principā šķīstīšana bija laba, mācīja higiēnisku dzīvi. Zinām, ka Jēzus tīrību ievēroja, kaut gan atmeta dažu nevajadzīgu pavēli un ieradumu. Jēzus necienīja tikai ārējo mazgāšanu. Viņš mācīja sirds šķīstīšanu. Miesa, rokas, kājas un trauki var būt tīri, bet sirds netīra. Ir jābūt tīram Dieva priekšā. Mēs zinām, ka sirds šķīstīšana, grēku piedošana nāk no debesīm. Jānis raksta 1. vēst. 1. 7 – 9 par šķīstīšanu caur Jēzus asinīm. Vēl arī 1. vēst. 3. 3, raksta par to, ka katrs, kam ir mūžības cerība, šķīsta sevi tā kā Viņš ir šķīsts. Šī šķīstīšanās ir liela daļa no dievišķās gudrības.

Otra pazīme ir tā, ka īstā gudrība ir miermīlīga. Tā izpaužas mierā ar Dievu un ar cilvēkiem. Mēs dzīvojam konfliktu pasaulē. Viena no pasaules lielākām nelaimēm ir tā, ka trūkst miera ar Dievu un miera starp cilvēkiem. Nemiers šķel, miers vieno. Ir neprāts, sākt

karu starp tautām. Ir viegli iesākt, bet neviens nezina, kā to beigt. Tas pats notiek starp cilvēkiem sabiedrībā un brāļiem draudzē. Cīņu sākt ir viegli, nobeigt grūti. Ir jauni tas, ka vienmēr ir zaudējumi, dažreiz ļoti lieli. Īstā gudrība ir miermīlīga un jautāsim katrs pats sev, vai man ir miermīlīga gudrība vai nav?

Gudrība no augšienes ir lēnīga. Tā ir pretstats mūsu dabas ātrsirdībai un neapdomībai. Par dažu cilvēku citi brīnās un saka: tas ir kā uguns. Ātri svilst. Īstā gudrība māca, lai tad, kad redzam kādu, kas dara kaut ko nepareizu vai pat ļaunu, lai lēnprātība mūs savalda. Dievs ir lēnprātīgs ar mums, ja tas tā nebūtu, tad mēs jau būtu iznīcināti. Apustulis Pēteris raksta 2. vēst. 1. 9, ka tas Kungs ir pacietīgs, negrib, ka kāds pazustu, bet lai visi atgrieztos. Ja pats Dievs, kam ir visa vara un zina visus siržu dziļumus, ar lēnprātību pacieš savus ienaidniekus, tad īstā gudrība no augšienes māca, lai mēs darām tāpat.

Gudrība ir paklausīga. Kad pienāk brīdis izvēlēties, kam klausīt – Dievam, cilvēkiem vai savai paša patikai, tad lai izvēlamies klausīt Dievam. Dieva padoms vienmēr ir vislabākais. Lūgšanā lūdzam: Tavs prāts lai notiek. Dieva prāts mums jāpieņem un jādara. Jēzus bija sava Tēva prātam paklausīgs līdz pat krusta nāvei. Tāpēc Dievs Viņu ir paaugstinājis. Fil. 2. 8 – 10. Paklausība pierāda, ka esam gudri

Gudrība ir pilna žēlsirdības un labu augļu. Pēdējā laikā ir modē gādāt par dabu: kokiem, upēm, dzīvniekiem, u.t.t. Visu vajag taupīt, kopt un neiznīcināt. Tā ir labi, bet žēlsirdību maz pazīst bāreņi un nabadzīgi ļaudis. Trūkst līdzekļu izglītībai, ārstēšanai un citām nepieciešamām vajadzībām. Garīgām lietām tiek dots gaužām maz. Varbūt esam dzirdējuši kādu senu dzeju, kura iesākas ar jautājumu: Cik ilgi drusciņas tu dosi Dievam vēl? Dot Dievam savu sirdi un būt žēlsirdīgam un bagātam devējam nozīmē būt gudram. Pasaules ļaudis gan saka, ka tas, kas darot labu, gaidīdams atmaksu no Dieva, esot zemisks un nožēlojams. Bet ir daudz sliktāk, ja pats sev piešķir godalgu par nekā nedarīšanu un nedošanu. Dieva vārds saka, ka nevienam alga nezudīs. Mat. 10. 42. Tāds ir Dieva gudrais likums.

Īstā gudrība ir taisnīga. Tā nav partejiska, aizdomu un aizspriedumu pilna. Tā gan ir, ka pret dažām personām jūtam simpātiju, patiku un labvēlību un pret citiem nē. Tā ne vien jūtam, bet arvien esam tādā situācijā, kad mēs ļaujām sevi vadīt un kaut ko darīt atkarībā no mūsu labvēlības vai nelabvēlības. Tāpat ir valdības iestādēs un pat draudzēs. Saviem draugiem vai partijai – jā, citiem nē. Un daudzkreiz bez nopietna iemesla. Bet paraugs atkal ir Jēzus. Viņš draudzīgi runāja un labu darīja samariešiem un svešiniekiem, kurus Viņa tautieši neieredzēja. Kāda ir mūsu gudrība, partejiska vai taisnīga?

Dievišķīgā gudrība ir bez liekulības. Liekulība ir viena no tām lietām, kuras Kristus visasāk nosodīja. Liekulība iet kopā ar ļauno gudrību. To lieto tirdzniecībā, politikā, sabiedriskā un arī reliģiskā dzīvē. Ar liekulīgiem glaimiem daudzi tiek pievilti. Liekulība aizved jaunus ļaudis grēka dzīvē un nelaimē. Liekulība sagādā materiālus un garīgus zaudējumus. Pasaules viltnieki, sātana inspirēti iet pie citiem un māca: nesi muļķis un vecmodīgs. Tagad ir citi, moderni laiki un dzīve, citi tikumi! Kas tādai liekulīgai gudrībai klausā, piedzīvo vilšanos un sāpes. Garīgā dzīvē, kur visam jānotiek taisnībā un patiesībā, liekulībai ir jābūt pilnīgi izslēgtai. Īstā gudrība brīdina, dara uzmanīgus, sargā no sātana un ļaunu cilvēku lamatām. Tā rāda gudrus tikumus un taisnus ceļus, kas ved uz gaišu nākotni un svētlaimi.

Nobeidzot dievišķās, no augšienes nākušās gudrības aprakstu, apustulis Jēkabs rāda šīs gudrības augli. To viņš nosauc par taisnības augli, kas atspirdzina, iepriecina un atjauno dvēseles spēku un dzīves prieku. Šo augli bauda ikviens, kurš seko šīs gudrības padomam. Taisnības auglis bagātina ne vien tā nesēju, bet arī daudz citus. Tas tiek sēts mierā un mierā

aug. Aug vispirms dvēselē, kura mieru tur. Tur mieru ar Dievu un ar cilvēkiem, visvairāk Dieva ļaudīm. Svētīgi tie, kas mieru tur, šie vārdi ir ļoti pazīstami. Bet, lai mieru turētu un nestu, ir vajadzīga gudrība no augšienes. Tā jālūdz no Dieva, jo neviens nav tik gudrs no dabas, lai dzīvē parādītu dievišķo gudrību, tādu, kas der šai dzīvē un nākamā. Gudrību no augšienes Dievs dod tiem, kuri šo dāvanu lūdz, sargā un lieto.

30. Konflikta cēlonis.

„No kurienes kari, no kurienes cīņas jūsu starpā? Vai ne no turienes, no kārībām, kas cīnās jūsu locekļos? Jūs iekārojat, un jums nav; jūs slepkavojat un skaužat un nevarat iegūt; jūs cīnāties un karojat. Jums nav, tāpēc, ka jūs nelūdzat Dievu. Jūs lūdzat un nedabūjat, tāpēc, ka ar ļaunām sirdīm lūdzat, lai to šķiestu savās kārībās.” 4. nod. 1 – 3.

Mēs lasām ļoti asus vārdus: ticīgi ļaudis karo, cīnās, skauž un slepkavo. Šķiet neticami, ka starp vēstules lasītājiem tā notika. Tā tak dara ļauni pasaules un velna kalpi! Bet šie vārdi liek nopietni padomāt. Atminēt Jēzus vārdus, kāds sods gaida to, kas ar savu brāli dusmo, to sauc par ģeķi un bezdievi. Mat. 5. 22. Apustulis Jānis raksta 1. vēst. 3. 15, ka tas, kas savu brāli ienīst, ir slepkava. Jēkabs neraksta par cīņām ar materiāliem ieročiem un asins izliešanu. Te ir rakstīts par garīgām cīņām. Ienaids, strīdus un šķelšanās nav nekas neparasts, svešs. Starp brāļiem vajadzētu valdīt mīlestībai un labvēlībai, bet ir strīdus, nesaticība un ienaids. Tie posta garīgo dzīvi un darbu.

Apustulis šo cīņu iemeslus nosauc skaidros vārdos: tie ir kārības un skaudība. Šīs tieksmes ir redzamas jau bērnu dzīvē. Pēc Ziemsvētkiem kāda māte rakstīja dienasgrāmatā šādus vārdus: „Vakar visu dienu pavadīju mierinādama, rādama un izšķirdama savus bērnus, kuri svētku dāvanas un rotaļlietas gribēja cits citam atņemt un man nebija miera visu dienu.” Iekārei ir vieta ne vien bērnu, bet arī pieaugušu un ticīgu cilvēku sirdīs. Dievam ir daudz darba, lai visus nomierinātu un gādātu par sadraudzību un sadarbību.

Raugoties uz pasauli, redzam, ka vienmēr kaut kur un kādās vietās ir karš un izpostīšana. Tautas bruņojas un cīnās, lai aizsargātu savu zemi vai iekarotu citu. Bruņošanās maksā dārgi, izdevumi ir milzīgi lieli un pat kara un uzvaras gadījumā daudzkārt zaudējumi ir lielāki par ieguvumiem. Jāsāk bruņoties atkal, un tas nozīmē, ka jāupurē labklājība, jo neatliek līdzekļu trūkumcietēju apgādei, izglītībai un daudz kam citam derīgam, pat ne miera laikā. Mūsu tauta ir grūti strādājusi, sējusi, būvējusi un krājusi, bet laimīgu gadu ir bijis gaužām maz. Tas nu tā, bet iekšējie ienaidnieki – skaudība, ķildas un iekāres posta ne mazāk par svešu tautu iebrucējiem. Vienmēr starp pašu tautas brāļiem rodas cīņas, kuras nāk no kārībām un iekārošanas.

Jēkaba nolūks ir, skubināt ticīgus ļaudis lai ikviens izmeklētu savu sirdi, kur dzimst ļaunas tieksmes un plāni cīņai, kas iedegas tiklīdz gadās kaut kas nepatīkams attiecībās ar citiem. Ja šīs tieksmes jau iekšīgi tiek apkarotas un iznīcinātas, tad nekas nevar izlauzties uz ārieni. Nav konfliktu un eksploziju. Apustulis Pāvils apraksta dažādas cīņas. Ir cīņas katram pašam ar sevi. Bet ir arī cīņas ar viltus brāļiem. 2. Kor. 11. 26. Cīņas ar tiem, kuri sludina citu evaņģēliju. Gal. 1. 6 – 8. Ir arī vēl citas, no kurām nedrīkstam izvairīties. Un ir tādas, kurās nedrīkstam būt dalībnieki. Tās ir tās, par kurām lasām, ka tādas nāk no mūsu pašu nesvētām kārībām.

Par kārībām varētu teikt daudz ko. Jau Mozus bauslībā vairāki baušļi iesākas ar vārdiem: Tev nebūs iekārot... Mēs saprotam, ka ir garīgas mantas un arī tādas, kuras pieder tuvākam. Katram kaut kas ir, dažam vairāk, citam mazāk. Mīlēt tuvāku kā sevi pašu ne vienmēr ir viegli un patīkami. Pat vislabākie ticīgie ir savu reizi jautājuši, klusi sevī un varbūt arī atklāti: Kurš starp mums ir lielākais? Patiktu atbilde: Es! Bet vienmēr ir cīņa starp to, kas patīk Dievam un kas patīk mums...

Ļauna tieksme ir godkāriba. Domāsim par savu darbu un attiecībām ar brāļiem draudzē. Dažam viss veicas labi, citam nē. Rodas garīga skaudība. Visi mani pareizi nenovērtē un manus pūliņus neatzīst. Tas sāp. Kad aicina atkal kaut ko darīt, brālis (māsa) atsakās. Lai dara tie labie! Ja nenotiek vārdu maiņa, dažreiz viss nobeidzas mierā. Citreiz nē. Godkāribas veidi ir dažādi, bet neviens nav pilnīgs gara aristokrāts un svēts. Pilnība prasa grūtu cīņu. Bet, ja necīnās ar iekšējo ienaidnieku, rodas konflikti sabiedrībā, draudzēs un pat Savienībās.

Kārības un konflikti neapmierina ne uzvarētos, ne uzvarētājus. Otrā panta beigās apustulis saka: jums nav, tāpēc, ka jūs nelūdzat Dievu. Kā nav? Nav apmierinājums, nav laimes. Lai to iegūtu, vajadzētu lūgt Dievu. Bet kā lai lūdz ar sliktu sirdsapziņu? Labi zinām, ka kārības Dievam nepatīk. Ir grūti, pat neiespējami ar jaunu sirdi ko labu lūgt. Un ja nelūdz, tad neko nedabū un paliek tukšā.

Trešā pantā Jēkabs atkal saka: Jūs lūdzat un nedabūjat. Var jau saņemt drosmi un lūgt arī ar jaunu sirdi, kad vēl nav atmetas vecās tieksmes un iekāres. Bet lūgšanai tad nav nekādu panākumu. Vispirms ir nepieciešami jāatgriežas un jāmanto skaidra sirds. Tāda sirds, kas mīl tuvāku kā sevi pašu. Vēl vairāk: apustulis Pāvils raksta filipiešiem 2. 3, šos vārdus: Ne strīdēdamies, ne tukšā lielībā, bet pazemībā cits citu uzskatīdami augstāku par sevi. Kāds varētu teikt: tak skaidri ir redzams, ka viņš to nespēj ko es! Jā gan, bet vai mēs zinām, kādas pūles un cīņas mūsu brālis vai māsa ir izcīnījuši, lai sasniegtu to, ko pie viņiem redzam. Ne visiem ir dotības, viegli aizsniegt cienījamu garīgu stāvokli un lielus panākumus. Notiek daudzreiz tā, ka tieši tie, kuriem viss viegli izdodas, nesaņem augstāko godalgu. Ir rakstīts: Bet daudz, kas pirmie būs pēdējie, un pēdējie būs pirmie. Mark. 10.31.

31. Neuzticība un uzticība.

„Laulības pārkāpēju cilts, vai jūs nezināt, ka šīs pasaules draudzība ir Dieva ienaidība? Kas nu gribētu būt pasaules draugs, tas nostājas par Dieva ienaidnieku. Jeb vai jums šķiet, ka raksti velti saka: „Uz skaudību nesas tas gars, ko Viņš mūsos ir licis?”” 4. nod. 4 – 5.

Laicīgā laulība ir Dieva iecelta un svētīta. 1. Moz. 1. 27 – 28. Jēzus teica, ka tā ir bijis kopš iesākuma. Laika gaitā cilvēki sāka neievērot laulības vienību un svētumu. Ir kopdzīve bez likumīgas un iesvētītas laulības. Ir šķiršanās un kopdzīve ar citu personu pat vairākas reizes. Nenoliedzami, otrā laulība dažreiz ir laba un ģimenes dzīve normāla. Izņēmums tomēr neattaisno vieglprātību, ar kādu iedodas laulībā un vēlāk šķiras. Valstu likumi nevar nekā labāka atrast par to, ko Dievs ir devis iesākumā. Laulība nav vis, kā tagad mēdz teikt, valsts iestādē parakstīts papīrs. Tā ir uzticības solījums visam mūžam. Dieva kārtību izjaukt nozīmē pārkāpt laulību.

Līdzībā runājot, ir garīga laulības pārkāpšana, tā ir neuzticība Dievam. Svētos Rakstos Dievs pārmet savai tautai garīgu laulības pārkāpšanu. Jes. 54. 5. Dievs caur pravieti saka savai

tautai: Jo tavs laulāts vīrs ir tavs Radītājs, tas Kungs Cebaots ir Viņa vārds. Israēls piekopa garīgu laulības pārkāpšanu, kalpodams pagānu elkiem. Ja lasām pravieti Ecēchiēlu, tad ir pat neērti klausīties rājienu, kuri izteikti stipros vārdos. Ecēch. 23. Praviētis Elija jautā: Cik ilgi jūs klibosiet uz abām pusēm? Ja tas Kungs ir Dievs, tad sekojiet Viņam, bet ja Bāals ir Dievs, tad sekojiet tam. 1. Ķēn. 18. 21. Senos laikos bija senie elki, mūsu laikā ir citi. Šodien elki ir: manta, nauda, izpriecās, netikumi un citi. Pasaules elki ir tik maskoti un māksloti, ka ir grūti tos pazīt un noraidīt. Varam teikt sekošo: Viss, kas šķir no Kristus mīlestības, dvēseles Līgavaiņa, ievēd garīgas laulības pārkāpšanā.

Nepārpratīsim – ar vārdu „pasaule” nav jādomā par skaisto dabu, kuru pats Dievs ir radījis krāšņu un apbrīnojamu. Jēzus mīlēja puķes laukā un priecājās par putniem gaisā. Nav jāienīst cilvēki, kuriem Kristus ir svešs. Ir jābūt laipniem un draudzīgiem ar visiem un tiem jāpalīdz. Bet nav jāņem dalība viņu nedarbos un jānoklīst neceļos.

Laimīgā laulībā ir kāda maz ievērota, bet augsti vērtējama izturēšanās. Kādai sievai jautāja, kāpēc viņa neapgriez matus, bet tos patur garus un kuplus. Viņa vienkāršos vārdos atbildēja: Manam vīram tā patīk. Šis princips jāievēro abiem, vīram un sievai. Mājas kārtībā un kopdzīvē jādara tā, kā otram patīk. Ticības dzīves laimes noslēpums ir ietērpts vārdos: Tavs prāts lai notiek! Mums jādomā par to, kas patīk Dievam, nevis par to, kas patīk pasaulei. Ļoti krasi Jēkabs saka: Kas nu gribētu būt pasaules draugs, tas nostājas Dievam par ienaidnieku. Jautāsim sev: vai Dievam tas patīk, ko es daru? Kārdinātājs saka: Ko teiks pasaule, draugi, darba biedri? Vai viņiem patīks tas, ko tu dari vai nedari? Izvēle daudzreiz ir grūta. Bet, kas Dieva prātu dara, tas ar to apliecina, ka viņš mīl Dievu vairāk par visu citu. Ir labāk, kad pasaule nīst, bet Dievs mīl. Uzticībai ir liela alga.

Piektā pantā ir zīmīgi vārdi: Uz skaudību nesas tas gars, ko Viņš mūsos licis. Parastā izpratnē skaudība ir grēks. Bet šeit vārds „skaudība” ir jāsaprot citādi. Dažu valodu tulkojumos ir lietots vārds „greizsirdība”, bet ar tādu nozīmi, ka tas ir cīņas gars, kas sargā savu īpašumu, lai to paturētu. Gal. 5. 17. Pāvils raksta, ka miesas tieksmes ir pret garu un gara tieksmes pret miesu. Šie abi stāv viens otram pretī. Garīgais cilvēks nīst miesas tieksmes, bet dažreiz cīņā kļūp. Jaunajai, Dieva dotai dabai, ir dots cīņas gars. Tas ir kā modrīgs sargs. Pasaulīgā daba arvien meklē kārdināt un kaitēt jaunajam radījumam. Tādēļ Dievs ir devis cīņas garu.

Mēs esam jaunas, svētas derības ļaudis, kuri brīvi un nepiespiesti pieņēmām Jēzu par savu Glābēju un Kungu. Esam devuši svētu solījumu, kas ir līdzīgs laulības solījumam. Šim solījumam ir jāpaliek uzticīgiem labās un jaunās dienās. Pasaules gars ir Dieva Gara sāncensis un Viņa pretinieks. Esam sevi nodevuši Dieva mīlestības aicinājumam. Lai esam savam Kungam uzticīgi līdz galam.

32. Lepnība un pazemība.

„Toties Viņš dod lielāku žēlastību; tādēļ raksti saka: „Dievs stājas pretim lepnīem, bet pazemīgiem dod žēlastību.”” 4. nod. 6.

Pēc tam, kad ir rakstīts par nemītīgo cīņu ar grēcīgo dabu un tās tieksmēm, Jēkabs turpina rādīt to, ka īsts ticīgais cīņā ar savām vājībām nav atstāts viens. Bez Dieva žēlastības šai cīņā visi būtu zaudētāji. Dieva žēlastība vispirms cīnītāju dara pazemīgu, tad pazemība

dod uzvaru. Ja esam lepni, tad nespējam uzvarēt, jo lepna ES nemaz nedomā pret sevi cīnīties. Lepnam un lielīgam Dievs stāv pretim. Kāpēc tā? Tāpēc, ka lepna sabiedrotais ir sātans, vecā čūska, velns. Vai tad ar tādu sabiedroto var cīnīties pret lepnumu? Nekādā ziņā, nē!

Te nu ir vietā atgādināt to, ka lepņībai ir sensena vēsture. Jesajas 14. 12 – 15 līdzībā par Bābeles ķēniņu aprakstīts spožās zvaigznes, Ausekļa dēla Lucifera krišanas iemesls. Varenais eņģelis tīkoja celt savu troni augstu pār Dieva zvaigznēm un būt kā Visaugstākais. Viņu un viņa sabiedrotos eņģeļus izdzina no debesīm. Jēzus sacīja: Es redzēju sātanu kā zibeni no debesīm krītam. Luk. 10. 18. Jau cilvēces sākumā viņš iedēstīja lepnumu cilvēkos. „Jūs būsit itin kā Dievs.” 1. Moz. 3. 5. Lepnība, kas vadīja veco čūsku, kā Jauna sēkla ir iesēta cilvēcē un aug līdz mūsu dienām. Lepnība jau pašā sākumā radīja traģēdiju, kuras sekas vēl šodien ciešam visā pasaulē.

Nenoliedzami, lepņības gars ir sātanisks gars. Cilvēks domā, ka viņam nekā no Dieva nevajag. Lepnība stāv pretim Dieva žēlastības piedāvājumam, grēku piedošanai un pestīšanai. Kad Dieva vārds rāda, ka Jēzus pie krusta ir izcietis grēcinieka sodu, cilvēks lepni pasaka, ka viņam nekāda cita nevajag: kas par mani maksā, esmu es; es atbildu pats par saviem grēkiem. . tas esot nemorāli, likt citam samaksāt par saviem grēkiem. Nabaga nožēlojamais cilvēks!. Kad tu stāvēsi Dieva priekšā, tu būsi mēms! Daudzi domā, ka nekāda Pestītāja nevajag. Lepnība rāda taisnu ceļu uz pazušānu.

Lepņības gars ir melu gars. Lepnība māca, ka cilvēks ir neatkarīgs no debesīm un no Dieva. Vienā lekcijā Dr. T. Celms izteica šādu atziņu: „Kas domā, ka ir neatkarīgs no debesīm, tas ir atkarīgs no elles.” Bet cilvēks grib būt neatkarīgs no Dieva palīdzības un valdības. Tā ir cilvēces traģēdija. Dieva vietā cilvēks mīl pats sevi, un ar to vien jau pietiek, lai būtu nelaimīgs. Kam Dievs turas pretim, tas zaudē dzīves laimi.

Patiesa ticīgā, Dieva cilvēka viena pazīšanas zīme ir pazemība. Tā iesākas ar grēka atziņu, zemošanos, lūgšanu pēc piedošanas un pestīšanas. Garīgās dzīves īstais sākums labi izskan dziesmas vārdos: Kāds esmu, tāds es atnāku, uz saviem spēkiem neceru. Savādi gan ir, bet patiesība ir tā, ka būt pazemīgam vajag daudz vairāk drosmes un spēka nekā būt lepnam. Gaišākas gara acis un apskaidrots prāts ir pazemīgam, bet nevis lepnam. Lai to sasniegtu ir nepieciešama Dieva dotā „lielākā žēlastība”, par ko lasām mūsu tekstā, 6. pantā.

Pazemības iesākums un Dieva dāvanu saņemšana iesākas arī ar to, ka cilvēks ir godīgs. Vajadzīga godīga lūgšana, savienota ar godīgu sevis paša un savas dzīves novērtējumu. Par to Jēzus stāstīja līdzībā par farizeja un muitnieka lūgšanām templī. Luk. 18. 13 – 14. Jēzus spriedums bija šāds: muitnieks, kas lūdza lai Dievs viņam, nabaga grēciniekam būtu žēlīgs, aizgāja mājās taisnots un labāks par otru. Pie viņa piepildījās dievišķais likums: kas pats pazemojas, tas tiks paaugstināts. Pazemīgo Dievs paaugstina. Pazemīgais ir labāks par lepno.

Pazemībai ir jābūt patiesai un īstai, nevis liekulīgai. Zem pazemības maskas slēpjas lepņība. Leģenda stāsta par kādu senlaiku gudro, kurš kādā gadījumā saviem mācekļiem stāstījis par pazemības vērtību. Cita starpā par gērbšanos vienkāršās drēbēs. Otrā dienā pie viņa atnācis viens viņa māceklis, gērbies vecās, caurumainās drēbēs. Gudrais meistars teicis: „No katra tava drēbju cauruma uz āru glūn lepņība.” Bībele brīdina no liekas pazemības. Kol. 2. 18. 23. Pāvils izteic atziņu, ka lieka un ārēja pazemība ir bez pamata un dara iedomīgu sava paša miesīgā prātā. Īsta pazemība ir godīga, patiesa un skaidra, Dievam patīkama. Tā dod uzvaru par lepņību un taisnības atmaksu.

Lepnā sabiedrotais ir sātans. Pazemīgā sabiedrotais ir Dievs. Par mūsu Glābēju un Meistaru lasām, ka Viņš bija pazemīgs un lēnprātīgs. Viņam bija pilnas tiesības tērties godībā, bet Viņš sevi iztukšoja un bija pazemīgs. Tāds bija Viņa ceļš un Viņa iemītās pēdas ir mūsu ceļa rādītājas. Paštainsības un lepņības ceļā Viņš nevienam neiet līdz par biedru un draugu. Pazemības ceļā Viņš vienmēr ir klāt un paceļ tad, kad klūpam. Viņš dod drošību un jaunu spēku, kad esam noguruši. Laimīgs ir tas, kam Jēzus ir par vadoni un cīņas biedru. Lielāko žēlastību iegūstam pazemībā.

33. Ar Dievu pret velnu.

„Tad nu padodieties Dievam, stāieties pretim velnam, un viņš bēgs no jums.” 4. nod. 7.

Visiem, kas atzīst Dieva valstību un vadību savā dzīvē, ir jāpadodas Dievam. Dievs valda pār mani – šī ir īstā Dieva valstības pilsoņa atziņa un apziņa. Še mana sirds, Tev, Dievs to atdošu... Tā dziedam un izteicam padošanos Dievam. Par padošanos Dievam dziedam, lūdzam un runājam, tikai dažreiz gribam, lai notiek mūsu prāts. Ne vienmēr Dieva prāts mums patīk. Tādēļ mūsu apceres tekstā lasām atgādinājumu, lai padodamies Dievam.

Bērniem ir jāklausa tēva un mātes padomiem. Bet bērni dažreiz dara tā: kaut kur aizskrien un paslēpjas. Var saukt, var meklēt, bet bērns neatsaucas. Nedara to, ko vecāki grib. Jau no mazām dienām esam tādi, kas gribam darīt to, kas pašiem patīk. Pieaugot darām to pašu ar Dievu. Atcerēsimies notikumu mācekļa Pētera dzīvē. Kad Jēzus teica, ka Viņam būs jācieš, Pēteris teica: lai Dievs pasargā, Kungs, ka Tev tas nenotiek. Mūs pārsteidz Jēzus asā atbilde: Atkāpies no manis, sātān, tu man esi par apgrēcību, jo tu nedomā, kas Dievam, bet kas cilvēkiem patīk! Mat. 16. 22 – 23. Pēteris tak nekā jauna nedomāja... Bet mēs zinām Dieva padomu un tomēr pašu padoms patīk labāk. Padoties Dievam nozīmē darīt to, kas Dievam patīk. Tad ar šādu nostāju varam būt ar Dievu pret velnu un viņa kārdinājumiem.

Padoties Dievam, vispirms nozīmē uzzināt Viņa gribu. Tas jādara jau no paša garīgās dzīves sākuma. Spilgts piemērs ir Sauls – Pāvils. Sastapdamies Damaskas ceļā ar Jēzu, viņš jautā: „Kungs, ko Tu gribi, lai es daru?” Ap. d. 22.10. (Šis jautājums tagad vairs nav jaunajā latviešu tulkojumā, Ap. d. 9. 6. Vecajā bija. Cittaute valodās dažās ir, dažās abu nav. Izlaistais jautājums esot izņemts latīņu val. Vulgātā.) Nav jābūt seno valodu speciālistam, lai uzzinātu, vai šāds jautājums ir vai nav bijis, bet svarīgākais ir tas, ko Sauls darīja, jo viņš klausīja Dieva un Kristus gribai. Bija padevīgs aicinājumam un nepadevās nekādam kārdinājumam. Padodamies Dievam un cīnīdamies labo cīņu, viņš bija Dievam uzticīgs. Padosimies Dievam arī mēs.

Jāpadodas Dievam. Jēzus sacīja: Un es zinu, ka Viņa pavēle ir mūžīga dzīvība. Tāpēc visu, ko runāju, es runāju, kā to mans Tēvs man ir sacījis. J. ev. 12. 50. Dieva pavēle ir tā, ka visiem, kas Viņa Dēlam tic, ir mūžīga dzīvība. Bet par šo dzīvību ir jācīnās. Pāvils raksta savam garīgam dēlam Timotejam: Cīnies labo cīņu, satver mūžīgo dzīvību, uz ko tu esi aicināts. 1. Tim. 6. 12. Timotejs bija mūžīgās dzīvības mantinieks un katram gudram mantiniekam ir jācīnās par sava mantojuma sargāšanu un paturēšanu. To spēj tikai tas, kas klausā mantojuma devējam, noteikumiem un pavēlēm. Ticīga cilvēka apziņā mājo pārliecība, ka Dieva pavēles ir iespējams izpildīt. Jēzus sacīja: Mans jūgs ir patīkams un mana nasta viegla.

Mat. 11. 30. Paklausība un padevība dod patiesu prieku.

Apustuļa ieteikums ir divkāršs: padoties Dievam un stāties pretim velnam. Jēzus teica, ka zaglis nāk, lai zagtu, kautu un nomaitātu. J. ev. 10. 10. Velns ir zaglis un slepkava. Viņš nāk pie cilvēkiem ietērpies draudzības maskā. Retu reizi viņš atklāj savu ļauno nodomu. Dzen izmisumā tikai tad, kad jau ir ievēdis grēkā. Tad viņš pievilto ievē izmisumā un bezcerībā. Gadās gan, ka viņš nāk ar draudiem un rāda savu īsto nolūku – samaitāt un nokaut. Tad viņu var viegli pazīt. Bet parasti viņš nāk kā draugs un labvēlis. Vienādi vai otrādi, viņš ir ienaidnieks, kam ar Dieva palīgu ir jāstājas pretim. Ja to dara Dieva vārdā, tad viņš bēg, jo ir bailīgs un glēvulis.

No kā velnam ir bail? No Dieva vārda. Mūsu paraugs ir Jēzus. Jēzu kārdinot, velns izlikās par lielu labvēli. Mat. 4.1 – 11. Iesākot ar maizi. Maize tak ir nepieciešama. Vai nav vienalga, kā to iegūst? Jēzus atbild, ka cilvēks dzīvo no Dieva vārda. Vai nebūtu labi darīt brīnumu, lai iegūtu ļaužu cieņu? Jēzus atbild, ka Dievu nedrīkst kārdināt. Pēdējais kārdinājums ir visnekaunīgākais. Lai viņu, velnu, pielūdz, tad dabūs visu pasauli. Radītājs lai pielūdz zagli? Vienīgi Dievu vajag pielūgt un Viņam kalpot. Velns atstājas. No viņš aiziet un atkal nāk, bet katru reizi bēg no tā, kas ir rakstīts Dieva vārdā. Un mums šodien ir vairāk nekā Vecās Derības Raksti!

Velnam ir bail no Jēzus Krusta un Viņa asinīm. Ir labi viņam pateikt, ka viņš cīņu ar mūsu Kungu ir pazaudējis. Atgādināt viņam Jēzus uzvaru un pateikt, ka mēs kalpojam Tam, kas savu dzīvību par mums atdeva un ir augšāmcēlies. Jautā, vai velns ir savu dzīvību atdevis, lai kādu izglābtu un tam labu darītu? Jautāsim viņam skaidri un gaiši: Kas tu tāds esi? No debesīm izdzīts noziedznieks!

Neaizmirsīsim to, kas ir rakstīts Jāņa Atklāsmes grāmatā 12. 10 – 11. Atpestītie Kristus valstībā ir tie, kuri viņu, kārdinātāju un velnu, ir uzvarējuši ar Dieva Jēra asinīm un ar savu liecības vārdu. Atpestīta cilvēka liecībai ir varens spēks. Mēs varam ienaidniekam nešaubīgi apliecināt, ka esam atpirkti ar Jēzus asinīm un padodamies Dievam, jo esam Dieva īpašums. Jau cilvēki ar asinīm pirkto tautas brīvību nevienam lēti neatdod. Vai tad Visuvaldītājs ar sava Dēla asinīm pirkto kādam atdos? Teiksim sātanam, ka viņu pašu gaida Dieva tiesa. Viņu pašu iemetīs uguns jūrā uz mūžu mūžiem. Atkl. 20. 10. Vecā čūska to labi zina, un cīņā ar viņu ir labi to atgādināt. Ja stāvam velnam pretim ar Dieva vārdu, Kristus asinīm un savas liecības vārdu, tad viņš bēg. Uzvaras nav mūsu, cilvēku spēkā. Bet ja ar mums ir Dievs, ko tad velns var darīt? Bēgt!

34. Tuvu Dievam.

„Tuvojieties Dievam, tad Viņš tuvosies jums. Šķīstījiet rokas, grēcinieki, un skaidrojiet, šaubīgie, sirdis! Esiet nelaimīgi un gaudieties un raudiet, jūsu smiekli lai top pārvērsti vaidos un jūsu prieks skumjās. Zemojieties tā Kunga priekšā, tad Viņš jūs paaugstinās.” 4. nod. 8 – 10.

Mēs mīlam dziedāt vienu skaistu dziesmu: Tuvāk pie Dieva kļūt, sirds ilgojas. Kas gan var būt labāks virs zemes un debesīs? Bet vai nav tā, ka daudreiz jūtām, cik Dievs ir augstu? Liekas, ka esam vāji, atstāti un vientuļi. Dažreiz ir arī tāda bīstama izjūta, ka viss ir ļoti labi un pēc Dieva nemaz neilgojamies. Pasaules ļaudis mēdz darīt tā: ja iet labi, tad Dieva nevajag un

Viņu nemeklē. Nedarīsim tā, lai klājas labi vai slikti, meklēsim Dieva tuvumu. No Svētiem Rakstiem zinām, ka Dievs ir visur. Ķēniņš Dāvids 139. psalmā brīnišķīgi apraksta Dieva klātbūtni. Tā ir neizteicami augsta privilēģija. Bet vērosim sevi, vai mēs tuvojāmies Dievam vai no Viņa attālināmies.

Tuvoties Dievam ar neskaidru sirdsapziņu ir ļoti grūti, neērti. Ir labi tad, kad esam ar Viņu salīdzināti. Salīdzināšanās process nav viegls. Tas ir aprakstīts mūsu tekstā. Cilvēka dabai, pašapzinīgam lepnumam tāds ir ļoti grūts, ir kā šauri vārti un ērkšķains ceļš, kas atbaida. Tāpēc nav daudz to, kas ieies dzīvībā, jo tikai sirdsšķīstie Dievu redzēs. Jāšķīsti ir viss; sirds, rokas, visa būtne

Aicinājumā tuvoties Dievam, vēstules rakstītājs uzrunā lasītājus kā grēciniekus. Sprotam tā, ka ar vārdu „grēcinieki” šeit apustulis domā par tādiem, kuri ir nākuši pie patiesības atziņas un pat jau reiz atgriezušies no grēkiem. Ar laiku tomēr var palikt nolaidīgi un grēcīgi. Visās apustuļu vēstulēs atrodam, ka pirmkristiešu draudzēs ir bijuši tādi, kurus apustuļi norāj, brīdina un pat nosoda. Ja mūsu laikus atzīstam par „pēdējiem laikiem”, tad grūtības ar bezbēdīgiem ļaudīm ir ļoti lielas. 2. Tim. 3. 1 – 5. Ar to, ka cilvēks reiz ir atgriezies un saņēmis piedošanu, nav teikts, ka vairs nebūtu jā rūpējas par tīru un skaidru dzīvi. Tieši ticīgos ļaudis, apžēlotus grēciniekus, Svētie Raksti neatlaidīgi māca dzīvot tā, lai nevienam nedotu iemeslu piedauzīties un izsmiet. Dzīvei jābūt kā gaismai tumsā.

Latviešu sievas lauku dzīvē bija čaklas audējas. Auda parasti ziemā. Pavasarī linu audeklus izklāja pļavā vai citā piemērotā vietā. Saule, lietus un vējš balināja izklātos pelēkos audeklus baltus. Tāda ir ticīgā dzīve. saņemam Dieva glāstus un pārbaudījumus.

Jautāsim katrs sev, vai mūsu dvēseles un dzīves top arvien baltākas? Baltās drēbes ir jā sārgā rūpīgāk nekā raibās. Nēsā allaž baltas drēbes, rakstīts Sal. māc. 9. 8. Kas uzvar, tas būs gērbts baltās drēbēs. J. Atkl. 3. 5. Tai (Jēra līgavai) ir dots tērpties spožā, tīrā audeklā, proti, audekls ir svēto taisnības darbi. Atkl. 19. 3. Vai mums ir taisnības darbi? Baltām drēbēm vajag tīru roku. Šķīstījiet rokas, raksta Jēkabs. Reliģiskā kalpošanā jūdiem vajadzēja būt ar tīrām rokām. Pirms ēšanas bija jā mazgā. Ja Jēzus teica, ka ar nemazgātām rokām ēst cilvēku nesagāna, tad tas nenozīmēja netīras rokas. Ceremoniāla mazgāšana nedara tīras rokas un tīru sirdi. Pilāts mazgāja rokas, bet uz visiem laikiem palika par netaisna tiesneša simbolu. Bez tīras sirds nav tīru roku. Rokas dara to, kas sirdij patīk un ko tā pavēl. Pāvils raksta, lai vīri lūdz Dievu katrā vietā, paceldami svētas rokas, bez dusmām un šaubām. 1. Tim. 2. 8. Tad var iet tuvu Dievam mīlestībā un ticībā.

Šādu ideālu, Dievam patīkamu garīga cilvēka personību nav viegli veidot un audzināt lielu. Visi zinām, ka cilvēka dzīve un darbi liecina vairāk nekā runāti vārdi. Devītā pantā ir rakstīti grūti pieņemami vārdi: Esiet nelaimīgi, raudiet, vaidiet, esiet noskumuši! Kā tas saskan ar prieka vēsti, ko apustuļi ieteic, piemēram: Priecājieties iekš tā Kunga, es vēlreiz teikšu, priecājieties! Fil. 3. 4. Turpretim te ir teikts, lai prieks pārvēršas skumjās. Nav jāaizmirst, ka visi prieki nav derīgi. Ir nēsāti, vieglprātīgi, kas ir no pasaules un nav no Dieva. Viltus prieks ir samaitāts un ved uz pazušanu. Tas saista ar ļaudīm, kuri nestaigā Dieva ceļus. Ir prieki, kas aizved netikumus un noziegumus. Pievilcīgi, bet kļūst par slazdu un postu. Ievērosim labi, ka ir prieks, kas aizved nāvē un skumjas, kas aizved svētlaimē.

Domājot par skumjām, labu skaidrojumu dod apustulis Pāvils 2. Kor. „Jo dievišķas skumjas dod atgriešanās svētību, ko neviens nenožēlos, bet pasaulīgās skumjas nes nāvi.” Tātad, ir dievišķas skumjas un pasaulīgas skumjas. Starpība ir liela. Atcerēsimies, ka grēku piedošanas, pestīšanas un jaunpiedzimšanas iesākums bija grēku nožēla. Jaunā radījuma

dzīves iesākums nenotiek bez sāpēm. Kāds Dieva kalps reiz savā svētrunā teica, ka dabīgā cilvēka dzimšanas procesā modernā laika ārsti varot palīdzēt, lai dzimšana notiktu bez sāpēm. Garīgi tā nevarot. Ja Dieva vārds neizraisa dievišķas skumjas, tad jāšaubās, vai grēku nožēla ir īsta. Droši ir tas, ka pēc noskumšanas un asarām nāk dievišķs prieks.

Mūsu bērni, zēns vai meitenīte, priecājas par jaunām un skaistām drēbītēm. Ejot pa ielu, paklūp, un skaistās drēbītes ir netīras. Bērns raud. Māte un tēvs mierina. Kad mājās viss ir izmazgāts un tīrs, valda prieks. Cik papus un mamma ir labi nu mīļi! Kad skolā tīši vai netīši gadās izsist loga rūti, ir grūti mājās tēvam to stāstīt. Raud, bet stāsta, citas izejas nav. (Tā bija vecos, „atpalikušos” laikos!) Bet, pēc piedošanas vai pat soda, valda prieks. Cik viegla sirds! Ja jūs netopat kā bērni, tad jūs nenāksit Dieva valstībā, teica Jēzus. Mat. 18. 3. Dzīve arī pēc atgriešanās daudzreiz prasa gan asaras, gan skumjas un vaidus. Bet toties īsts, dievišķs prieks seko sāpēm un skumjām.

Zemošanās Dieva priekšā nav viegla, bet dod skaistu iznākumu. Kas pats paaugstināsies, tiks pazemots, un kas pats pazemojas, tiks paaugstināts, teica Jēzus. Mat. 23. 10. Šis ir dievišķīgs likums un kārtība. Gadās, ka, šo principu ievērodami, pat pasaules ļaudis savā darbā un sabiedrībā piedzīvo paaugstināšanu. Daudz vairāk šī Dieva kārtība parādās ticīgu ļaužu, draudzes locekļu un garīgu darbinieku dzīvē. Pazemība bez liekulības ceļ godā. Tas ir tāpēc, ka pazemīgais ir Dievam tuvu.

35. Populārs grēks.

„Neaprunājiet, brāļi, cits citu; kas savu brāli aprunā vai brāli tiesā, aprunā likumu un tiesā likumu; bet ja tu likumu tiesā, tad tu neesi likuma darītājs, bet soģis. Viens ir likumdevējs un soģis, kas var glābt un pazudināt; bet kas tu tāds esi, ka tu tiesā savu brāli (tuvāku, 1965. g. tulk.).” 4. nod. 11 – 12.

Kādai mazai draudzei nebija sava mācītāja. To reizēm apmeklēja viesi sludinātāji. Kad viens no viesiem bija ieradies un to uzzināja draudzes licekļi, tad daži sprieda tā: „Nu, tad jau atkal mēs dzirdēsim par mēles grēku.” Šis grēks ir visur, gan pasaule, gan draudzē. Nav jābrīnās, ka Jēkabs to vairakkārt atgādina. Bībelē ir daudz padomu, kas mums patīk; bet jāšaubās, vai mūsu teksta padoms visiem patīk. Aprunāšana var skart mūs, bet var notikt, ka mēs ar to aizskaram citus. Aprunātāji mēdz taisnoties, ka nerunājot Jaunu, tikai kritizē. Bet kā lai izšķir vienu no otras. Kas ir aprunāšana un kas kritika? Kur robeža?

Aprunāšana notiek tad, kad aprunājamais nav klāt. Aprunāšana ir māksla, runāt klusiņām un ar noteikumu: „Es tikai tev vienam pastāstu. Tu nestāsti citiem to, ko es tev teicu!” Tā ir viegli runāt, un pat daudzreiz aprunāšanas iemesls ir paties notikums. Aprunāšana var būt patiesība, daļēja patiesība vai mēlnesība. 2.kor. 12. 20, 1. Pēt. 2. 1. Aprunāšanā var atrast viltu, jaunprātību, liekulību un skaudību. Kāds bagāts grēks! Un ir universāls.

Aprunāšanas grēks ir maskējies grēks. Aprunātājs bēg no atbildības. Žēl, ka tas nav tikai pasaulē, bet arī pie ticīgiem ļaudīm, un diezgan bieži. Šis grēks ienes draudzēs aizdomas, apvainojumus, rada partijas un ķildas. Kur šis grēks ieviešas, tur darbojas kā jauna slimība, ēdējs – dažās cittaute Bībelēs – gangrēna un vēzis. 2. Tim. 2. 17. Jāņa 3. vēst. 10. p.

Jēkabs raksta, ka aprunātājs, neslavas un naida cēlējs, tiesnesis grēko ne tikvien pret

cilvēku, bet arī pret likumu. Var jautāt: kas tas par likumu ir? Šis likums ir mīlestības likums. Jēzus mācīja, ka augstākais likums ir mīlēt Dievu. Otrs, tikpat liels, ir mīlēt tuvāku kā sevi pašu. Mat. 22. 37 – 40. Sevi pašu katrs mīl bez kādas pavēles. Bet kā aprunātājam patiktu, ja citi viņu aprunātu, celtu neslavu vai nosodītu? Ir nopietni jāpatur prātā mīlestības likums, pirms runājam par kādu citu personu.

Tiesāt likumu, nozīmē to apstrīdēt un atzīt, ka to var neievērot. Tiesāt likumu ir sacelšanās pret to. Aprunāt un tiesāt tuvāku, nav vienkārša vārdu virkne, bet par to ir stingra, likumīga atbildība. Tāpēc aprunāšana saistās ar glēvulīgām bailēm, meliem un taisnošanos. Gadās saņemt anonīmas vēstules, pa telefonu kāds runā ar sagrozītu balsi. Gan ieteic, lai tādā veidā lasīto un dzirdēto neievēro, bet tas tomēr satrauc, ievaino un apbēdina. Ļauna aprunāšana ir kalpošana tumsas kungam. Kāds liktenis būs tumsas kunga kalpiem, to labi zinām. Netiesājiet, lai jūs netopot tiesāti. Mat. 7. 1 – 2. Jēzus teica vēl kaut ko vairāk: Ar kādu mēru jūs mērojat, mēros jūs un pieliks vēl klāt. Mark. 4. 24. Tas zīmējas tiklab uz labu kā ļaunu runu un darbu. Mīlestības likuma pildīšana dod labu atmaksu, bet šī likuma pārkāpšana maksā dārgi. Dievs ir likuma devējs, tiesnesis un atmaksātājs.

Mēs neesam ne likumdevēji, ne soģi. Vienīgi Dievs var sodīt vai taisnot un svētīt. Viņš visus ir radījis un zina, kas katrs cilvēks ir, kāda katram daba un tieksmes. Kādā sarunā viens jauns, palaidnīgs cilvēks teica otram, ticīgam šādus vārdus: „Tev ir viegli būt godīgam, bet man? Manās asinīs ir velns...” Krasi pateikts, tomēr skaidri un godīgi. Visi nav vienādi arī runāt vai klusēt. Dievbijības sākums dažam ir it kā šūpulī ielikts, mantots no vecākiem un senčiem. Par vienas draudzes sludinātāju veci ļaudis zināja stāstīt, ka viņa vecvectēvs esot bijis iesaukts par pravieti. Vienkāršs zemnieks, bez skolas izglītības, bērnu un citos gadījumos nelasījis drukātās ceremoniju runas, bet „runājis no galvas”, labāk nekā mācītie ļaudis. Cilvēks manto bez nopelna dažas labas spējas, bet tas notiek arī ar ļaunām. Vienīgais likumdevējs ir Radītājs un Viņš taisni tiesā. Mēs tādi neesam, un, ja uzdrošināmies to darīt, tad esam augstākā likuma tiesneši.

Kas tu tāds esi, jautā Jēkabs. Pāvils tāpat: Kas tu tāds esi, ka tu tiesā cita kalpu? Viņš stāv vai krīt savam Kungam. Un viņš stāvēs, jo viņa Kungs spēj viņu stiprināt. Rom. 14. 4. Jēzus teica, ka Viņš nav nācis pasaulī tiesāt, bet glābt. J. ev. 12. 47. Pirms runājam par citiem, jautāsim sev: Kas es esmu? Varbūt neesmu vainojams tādā lietā kā mans brālis (māsa), bet citā gan. Kā varam būt neapdomīgi tiesneši, tiesāt citus? Dieva vārds to neatļauj.

Kāds sacis: „Ja es redzu, ka cits grēko, vai tad es nedrīkstu nekā teikt?” Drīksti gan, un vēl vairāk, tev vajag teikt. Ej un runā ar viņu pašu zem četrām acīm, teica Jēzus. Ja tevi neklausā, ņem līdz vienu vai divus lieciniekus. Ja vēl panākumu nav, tad saki draudzei. Mat. 18. 15 – 17. Nerunā nekā slepeni un aizmuguriski. Protams, tu cietīsi, jo varbūt esi vainīgs citā lietā. Bet cīnies, lai dzīve būtu laba. Bībeles ceļš ir grūts, bet ir vislabākais.

Cilvēka daba ir savāda. Ir gadījumi, kad pie kāda cita cilvēka apgērba redzam kaut ko nekārtībā, ir kaut kas pielipis, mēs pieejam, aizrādām vai palīdzam notīrīt, cilvēks to saprot un mums pateicas. Bet dzīves ziņā ir citādi un ir jāreķinās ar to, ka būs nepatīkšanas. Bet visi, kas klūp, nav nepateicīgi. Vainīgais tomēr savu vainu apzinās un labojas. Ja tā notiek, tad esam brāļi mantojuši. Mums pašiem tiek piedots tas, kas nav bijis Dievam patīkams. Luk. 6. 36 – 37.

36. Nedroši plāni.

„Nu tad jūs, kas sakāt: „Šodien vai rītu mēs dosimies uz to un to pilsētu un pavadīsim tur gadu un tirgosimies un gūsīm peļņu.” Jūs taču nezināt, kāda ir jūsu dzīve rītu; jo tā ir tvaiks, kas uz īsu brīdi ir redzams un tad izgaist, Kur jums būtu jāsaka: „Ja tas Kungs tā gribēs, mēs dzīvosim un darīsim to un to.” Bet tagad jūs lielāties savā augstprātībā; katra tāda lielība ir ļauna.” 4. nod. 13 – 16.

Ir jādodomā par nākotni, darbu, ceļojumiem, par ieguvumiem un iespējamiem zaudējumiem. Cilvēks, kas nekā nedomā par nākotni, nedara pareizi. Veci ļaudis bērniem jautā: Kas tu būsi, kad izaugsi liels? Atbildes ir dažādas, bet liecina, ka Dievs cilvēka dabā ir ielicis domu par nākotni. Nākotnes plāns pats par sevi nav grēcīgs, bet var par tādu kļūt. Valsts dzīvē ir plānošanas ministrijas, iestādes un ierēdņi. Draudzēm nepieciešami ir jādodomā par nākotni un vajag vienoties par darbu nākotnē.

Dienišķā dzīve liek domāt par nākotni, par rītdienu. Jēkaba dzīves laikā dažās vietās radās jaunas pilsētas. Jauno pilsētu valdes, tāpat kā šodien, centās mantot jaunus iedzīvotājus, amatniekus un tirgotājus. Ienācējiem piedāvāja atvieglojumus, iegūt būvlaukumus, ņemt mazus nodokļus, kurus pirmā gadā neprasija. Bija labas izdevības iedzīvoties mantā. Šādas izdevības nebūtu grēks izmantot, ja meklētu Dieva padomu. Bet mēs lasām, ka cilvēki plānoja augstprātīgi un lepni. 16. p.

Visas tautas nav tirgotāju tautas. Par latvieti mēdz teikt, ka tas ir „darba rūķis”. Jūdiem, arābiem, turkiem un citiem tirgošanās dziņa un talants ir „asinīs”. Viņi iegūst peļņu tur, kur citi zaudē un ir lepni uz to. Dieva vārds neaizliedz mainīt dzīves vietu, ceļot un tirgoties. Dievs dod brīvību un daudziem talantu to darīt. Talants ir jālieto, par to liecina Jēzus līdzība Mateja ev. 25. 14 – 30.

Kas ir jāievēro, kad plānojam par darbu un visu citu nākotnē? Vispirms tas, ka neviens nav drošs par rītdienu. Par savu dzīvību. Dieva vārds to vienmēr atgādina, sevišķi tad, kad runā par pestīšanu. Evaņģelizācijas dievkalpojums dziedam: Nezini, vai rītdienu pasaulē vēl pieredzēsi. Žēlastības laiks ir īss – meklē Jēzu, meklē drīz! Visiem ir jābūt pazemīgiem. Dzīvība ir kā tvaiks, ko vējš izklīdina. Nedaudzini sevi, gaidīdams kaut ko no austošās dienas, tu taču nezini, kas šodien notiks. Sal. pam. 27. 1. Cilvēks zina tik ļoti maz par šodien, kur nu vēl par rītdienu.

No kurienes nāk pārliecība, ka cilvēks to, ko ir izdomājis, lepni saka: es darīšu šo un to? No ļauna, saka apustulis 16. p. Cilvēks nav kungs par rītdienu, par saviem drošiem plāniem un par to, ka viss izdosies. Bet čūska Ēdenē solīja, ka „Jūs būsit itin kā Dievs”. Bezdievis var lielīties, ka viņa dievs ir viņa paša galva un rokas. Tas nav nekas jauns, modernas un augstas izglītības atradums. Ēģiptes valdnieks, faraons Mozum jautāja: Kas it tas Kungs, ka man būtu viņam jāklauša? 2. Moz. 5. 2. Notikumi, kas sekoja pirms un pēc Izraēla izešanas no Ēģiptes, liecināja, ka ir gan tāds Kungs, kam ir jāklauša. Cilvēces vēsture ir pilna ar šo jautājumu: kas ir tāds kungs, kam jāklauša? Bet tāds Kungs ir gan un ir labi, ja cilvēks ar to rēķinās un Viņam klausā. Kristietim tas noteikti ir jādara.

Visās, laicīgās un garīgās dzīves nozarēs ir Dievam jādod pirmā vieta. Jāmeklē zināt un saprast, kas ir Dieva griba. Interesanti pieminēt vienu ieradumu brazīliešu tautā. Ir parasta lieta, ka sarunās par rītdienas darbiem paredzamām lietām, cilvēks paceļ cepuri un saka: „ja Dievs gribēs...”. To gan parasti dara vienkārši, nemācīti lauku ļaudis. Retāk to dara izglītoti ļaudis, kuri cepuri nenēsā. „Modernie, kulturālie un gudrie” tā nedara. Gudrie, kas ir gudrie? Vai nav tie, kuri saka „Ja Dievs gribēs?” Labi ir, ja tie, kuri tā saka, meklē un grib, lai

Dievs palīdzētu. Bet visiem, kas labi pazīst Dieva vārdu un Viņa ceļus, ir dažreiz jāmacās no pazemīgiem analfabētiem.

Mūsu Dievs nav tāds Dievs, kas vienmēr būtu pretim cilvēka plāniem un cerībām. Var būt pat tā, ka tieši Viņš ir devis ierosmi un nākotnes domu. Ir gadījumi, kad kāds ticīgais ir tieši tā darījis, aizceļojis un strādā svešā vietā. Apveltīts ar gudrības, uzņēmības un darba spējām, iegūst mantu un cieņu. Draudzes tuvumā nav. Bet viņš ielūdz garīgus darbiniekus savā namā un uzaicina paziņas klausīties evaņģēliju. Caur viņa liecību izaug ticīgo draudze. Kas var teikt, ka tā nebija Dieva griba, nodoms un aicinājums?

Jāstrādā ir. Tāda bija Dieva pavēle jau Ēdenē. Bija jākopj un jāsargā dārzu. Senie latvieši teica, ka slinkums esot grēka perēklis. Atceros vienu vecu māsu, kura dažreiz uzdziedāja: „Slinkums grēka perēklis, nabadzības nesējs. Netikums, netikums, atstāj nost no manis! Kuls ir tevi, kuls ir mani, kuls ir abus divus...”. Neviens ar to, ka nedara šo vai to, vēl nav svēts. Nedarīt to, kas Dievam nepatīk, ir labi, bet vēl nav viss. Dievs grib, lai strādājam, gādājam par ģimeni, palīdzam trūkumcietējiem, bāreņiem, garīgam darbam. Bet, ja kāds čakli strādā, labi pelna, bet ir skops un visu patur sev, tas viņam ir par grēku. Tik liels nejēga nav neviens, kas neredzētu tuvāka nabadzību, slimību un trūkumu. Nepalīdzēt nozīmē aizslēgt sirdi mīlestībai, ir grēks.

Jēzus mazgāja mācekļiem kājas. Deva priekšzīmi, lai mēs kalpotu cits citam. Nav jāatraujas pat no viszemākā darba un kalpošanas. Jākalpo ir mājās un ārpus mājas. Pazemīgs darbs liecina par pareizu garīgo stāvokli, jo ar to seko Meistara priekšzīmei. Tas attiecas arī uz mūsu dzīves plāniem, ceļojumiem, darbam mājās un svešumā. Labu darīdami esam Dieva darba biedri. Esam svētīgi, vienalga, vai peļņa ir liela vai maza.

37. Viegls grēks.

„Tad nu, kas zina labu darīt un to nedara, tas tam ir par grēku.” 4. nod. 17.

Vieglais grēks – kas tas tāds? Tas ir, labu zināt, bet nedarīt. Pēc nīcīgās dzīves apraksta iepriekšējos pantos, varētu viegli sacīt tā: ja es rītdienu nezinu, tad nedarīšu neko. Jau iepriekšējās pārdomās sapratām, ka pretošanās darīt labu, ievēd slinkumā. Slinkuma grēks ir patmīlības grēks. Cilvēks grib būt kungs un nevis kalps. Kristus savus mācekļus nemācīja būt par kungiem, bet par kalpiem. Maldīga ir doma, ka visiem kungiem ir viegla dzīve. Viņi nedara neko. (Vai tā ir?) Ja kungus dabūs pie malas, tad nebūs jāstrādā. Varēs dzīvot kā paradīzē, Leipturijā. Var visādi sapņot, bet reālā dzīve tāda nav. Daudzi savu mūžu aizvada vainodami citus. Vainot citus ir viegli, vainot sevi pašu ļoti grūti.

Ir viegli sapņot par kalngaliem, bet nekāpt augšā. Dzejnieks Liecnieks ir atstājis vienu dzeju: Kalnā kāpējs. Dzeja iesākas ar vārdiem: „Tev nava laika, lai vēl aijātos, kaut acumirkli saldoss sapnišos. Tu esi mērķi spraudis debess tālēs, tev klintīs vīsies ceļš un sniega vālēs...”. Ir viegli palikt lejā un sapņot par debesu skaistumu. To var darīt gulēdam. Tāds ir vieglais grēks. Bet grēks nekad un nevienu nav aizvedis uz debesīm.

Ir viegli pa straumi peldēt uz leju, līdz lielajam pulkam. Neviens neticīgais neteiks, ka tas ir slikti. Uzslavēs. Bet, ja kāds cīnās un peld pret straumi, to nicina un zaimo. Tas ļoti jāievēro, sevišķi jauniem ļaudīm, kurus aicina dažādās izpriecās. Būtu viegli līdz iet lielajam pulkam. Bet Dieva bērns apziņa ir pretim un dažreiz cīņa ir grūta. Izsmiekla dēļ daudzi

neiedrošinās sekot Kristum un peldēt pret straumi. 1. Pēt. 4. 3 – 4. Vieglais grēks attur no dzīvības ceļa. Tāpat ir vecākiem ļaudīm, kuri varētu labi pelnīt netaisnā ceļā. Būtu viegli negodīgam būt. Bet īsts kristietis labāk zaudē darba vietu, jo grib palikt godīgs. Vieglais grēks ir jāuzvar, kas zina labu darīt, tam tas jādara.

Ir viegli nepalīdzēt tuvākam. Tas neko nemaksā. Nav jāizvelk maks no kabatas un jāattaisa vaļā. Kādu māsu vajadzēja iepriecināt. Viens lūdzējs bija nelietīgi izmantojis viņas labsirdību un izkrāpis naudu. Viņa bija pati uz sevi sadusmojusies un teica: „Man tā roka tāda viegla.” Bija jāsaka, ka jāuzmanās gan ir, bet ir labāk kaut ko zaudēt nekā aizslēgt un apcietināt sirdi. Grēks bija negodīgam lūdzējam nevis viņai. Labāk ir cīnīties pret vieglo nepalīdzēšanas grēku. Darīt labu nav viegli – žēlsirdīgajam samarietiem nebija viegli vest sasisto uz mājvietu, apkopt un par viņu maksāt. Priesteris un levits padarīja vieglo grēku. Ļoti labi zināja, kas ir jādara, bet nedarīja.

Ir viegli sevi neiesaistīt garīgā un draudzes darbā. Uzņemties atbildību par svētdienas skolas klasi, būt savā vietā kori, organizāciju darbā. Garīgas dotības ir, bet no atbildīga darba atsakās. Var notikt tas pats, kas notika ar blēdīgo kalpu, kas bija dabūjis vienu talantu, bet to apraka zemē. Dzīvoja bez rūpēm. Nedarīja to, ko vajadzēja darīt. Mat. 25. 14 – 30. Viņš nebija zaglis. Sevi aizbildināja ar to, ka tirgodamies var pazaudēt kunga mantu. Citiem ir drošāk – tiem ir vairāk talantu, ja vienu pazaudē, vēl kāds paliek... Aizbildināties var visādi, bet vieglo grēku nevar attaisnot. Vēl šodien ir tā: lai dara tie citi, kas ir labāki, gudrāki, spējīgāki un kam ir vairāk laika. Tas viss var būt tiesa, bet atsacīšanās pamatā ir vieglais grēks. Kas tā dzīvo, lai labi apdomā, ko dara vai nedara.

Ir viegli sēdēt Dievnamā, noskatīties un noklausīties, kas tur notiek. Tas ir gandrīz tāpat kā teātrī, biļete ir nopirkta un samaksāta. Ir tiesības visu redzēt un dzirdēt. Kungu būšana. Dzied koris. Šodien diezgan labi. Pagājušā svētdienā ne visai. Nu jā, tie jaunie jau negrib pamācīties, nākt uz mēģinājumiem. Un tiem veciem dziedātājiem vairs nav tādas balsis kādas bija jaunībā. Bet kāpēc tu pats sēdi solā un nepalīdz? Tu varētu labāk, bet sirdī ir vieglais grēks. Ārpusē pie izejas sarunājas tie, kuri visu labi zina. Viņi spriež: svētdienas skolā, jauniešu klasē ir tāds neveikls skolotājs (a). Garlaicīgs. Aizbaidīs jauniešus, viņiem apniks un tie aizies. Ar mācītāju arī nav tā kā vajadzētu būt. Labi būtu tāds kā X draudzē. Tā vieglais grēks zied un nobriest pēdējai pļaujai.

Nu ko var darīt? Dievam jāsūta tādi kalpi, kas iet un kalpo. Dievam nevar pavēlēt, kādus kalpus lai Viņš sūta. Ir lasīts tāds mazs stāstiņš. Kāds zemnieks rīkojis savam dēlam kāzas. Kāzu dienā atcerējies, ka bijis aizmirsis vēl kādus ielūgt. Arī muižas īpašnieku, baronu. Neviena brīva kalpa nebijis ko sūtīt un aizsūtījis ganuzēnu. Zēns aizgājis muižā, iegājis barona rakstāmistabā un apsēdies baronam priekšā. Barons iepīcis jautājis: „Puik, ko tavs te sēž, kas tev jāsaka?” Zēns teicis: „Saimnieks mani sūtīja tev teikt, lai tu nāc uz kāzām!” Par tik necienīgu ielūgumu barons saskaities jautājis: „Vai tavam saimniekam nebija neviena labāka ko sūtīt, lai mani ielūgtu?” Zēns mazliet padomājis un teicis: „Tos labākos saimnieks aizsūtīja pie labākiem un mani pie tevis!” Varbūt pie tevis, vieglā grēka kalpa, Dievs ir sūtījis savus vienkāršākos un neveiklākos kalpus. Un labākos pie labākiem... Pie tiem, kuri dabūjuši zināt labu, to darīs.

38. Iznīcīgā bagātība.

„Nu tad, bagātnieki, raudiet un vaimanājiet par tām nelaimēm, kas jums nāk virsū. Jūsu bagātība ir sapuvusi, un jūsu drēbes ir kodes saēdušas. Jūsu zelts un sudrabs ir sarūsējis, un viņu rūsa būs jums par liecību un saēdīs jūsu miesas kā uguns. Jūs esat sev mantas krājuši pēdējās dienās.” 5. nod. 1 – 3.

Bagātība, zelts, sudrabs, grezni apģērbi, kapitāls, skaists īpašums, cik ļoti tas viss cilvēku kārdina! Nabadzība atbaida. Kaut cik iztikušu neapmierina, ja ir kārdinājums, augsti vērtēt redzamo, baudāmo un sapņot par bagātību. Nevar teikt, ka dievbijīgiem ļaudīm zemes mantas nepatīktu. Daži iekrīt kārdināšanā un cenšas kļūt bagāti. Ir jau tā, ka Bībele stāsta par Dieva cilvēkiem, kas ir bijuši bagāti, bet Dievam patīkami. Ābrahāms bija ļoti bagāts. 1. Moz. 13. 2. Bet viņš tapa nosaukts par Dieva draugu. 2. Laiku gr. 20. 7. Ījabs bija bagāts, bet taisns vīrs. Īj. 1. 1 – 3. Pats Dievs viņu atzina par taisnu, un pēc visiem zaudējumiem un pārbaudījumiem, Dievs viņu darīja divkārt bagātu. Īj. 42. 10 – 17. Bīstamā un ļaunā lieta ir tā, ka daudziem taisni un netaisni iegūtā bagātība top par dzīves pamatu, saturu un elku. Pie tam, nākotne ir nedroša, lai cik daudz cieņas un goda bagātais šajā pasaulē baudītu. Pienāk diena, kad ir jāiet mūžībā, un tad?

Viena kārdinātāja un maldīga doma ir tā, ka bagātība un dzīves laime būtu saistītas kopā, it kā būtu salaulātas. Bagātam ir daudz rūpju, paglabāt visu to, ko ir sakrājis. Sargāt savu paša un ģimenes dzīvību. Bagātnieki ceļ lepnas mājas, kuras iežogo augsti mūri, dzelzs restes, elektroniskie briesmu signāli, apkārt skraida nikni suņi, u.t.t. Bet daudreiz gadās, ka visrūpīgākā apsardzība nepalīdz. Bagāto cilvēku, viņa sievu vai bērnu nolaupa, lai izspiestu izpirkšanas maksu. Kad tā ir samaksāta, gadās, ka nolauptie ir jau nogalināti. Bagāto cilvēku laulības un ģimenes dzīve nemēdz būt starp laimīgām. Laulātie šķiras, daži izdara pašnāvību, kas visas bagāto bēdas var uzskaitīt? Iegūto bagātību nodrošināt ir grūti. Saturēt ir grūtāk kā sagrābt. Pienāk laiks, kad viss ir jāatstāj. Protams, arī nabadzība nedara laimīgu. Bet dievbijība un pieticība gan. 1. Tim. 6. 6.

Cita maldīga doma ir tāda, ka bagātais, sasniedzis iecerēto bagātības līmeni, spēs pateikt: tagad man ir diezgan un vairāk nevajag. Tāda iespēja varbūt bija senos laikos, bet ne šodien, modernā pasaulē. Gribi vai negribi, jāuztur cieši sakari ar bankām, uzņēmumiem un kredītu. Jāpērk akcijas, jāriskē, jāiet laikam līdz. Kā var pateikt, kad ir diezgan, ja naudas iestādes un lieli uzņēmumi bankrotē, kapitāls nozūd bez pēdām un vairs neeksistē. Šinī pasaulē zagļi rok un zog. Kāds mācītājs reiz svētrunā teica, ka vārdi „nekustāms īpašums” esot ilūzija. Pienākot laiks, kad nekustāmie sākot kustēties un nozūdod. Tas ir daudzkārt piepildījies. Daudzi tādi, kam piederēja nekustāmi īpašumi un bagātība, par to raudāja. Īpašumi bija par slazda valgu. Bija citi, kas pateica: „Nu jums ir diezgan, tagad viss ir mūsu!”

Viena ļoti nepatīkama patiesība ir tā, ka pie bagātības ir kāda daļa netaisnības. To nevar teikt par visiem bagātiem. Bet vislabākā gadījumā tomēr drusciņ netaisnības ir. Kaut vai 1%. Vecie latvieši teica, ka viens netaisns grasis apriņķi 100 taisnos. Varbūt tas ir ar apzinātu blēdību. Bet kurš gan ar vislabāko apziņu varētu apgalvot, ka viņa bagātība ir iegūta pa 100% taisnu ceļu? Problēma nav viegli atrisināma. Bībele netaisnu, negodīgu peļņu nosoda. Un tomēr tieši tāpēc spriežam, ka ir arī godīga un taisna peļņa. Jēzus nosauca par godīgiem un uzticamiem kalpiem, kuri sava kunga mantu bija vairojuši. Mat. 22. 14 – 25. Pat ar netaisnu mantu var darīt labu. Luk. 16. 9. Visā dzīvē vajag daudz gudrības un Dieva žēlastības, lai manta nebūtu slazda valgs.

Ir sapuvums. Paši bagātnieki sapūst savā grēcīgā dzīvē. Nebūtu bagāti, varbūt tas

nenotiktu. Bagātība var sevī nest kādu ļaunu bacili, kas bagātības labumu baudītājus samaitā. Baudas saēdot miesu kā uguns. 3. pants. Varbūt varētu pielīdzināt arī vēža slimībai. Tā iesākas iekšējā, dvēseles dzīvē. Lai saprastu teksta vārdus: „bagātība sapuvusi”, to nedomājam kā materiālu sapuvumu. Ir daudz ļaunāks sapuvums, un tas ir morālais, tikumiskais sapuvums. To parāda modernā cilvēka, jaunatnes un pat vecu ļaužu grimšana netikumībā. Pornogrāfija, seksuāla izlaidība, ģimenes dzīves sabrukums rāda mūsu laika cilvēka garīgo tragēdiju. Godīgo senču mantojums tiek atmests, nicināts un izsmiets. Iespējamā, garīgā bagātība ir grēka vēža saēsta. Nav cita vārda – tā ir sapuvusi.

Savādi izklausās teikums: „Jūsu zelts un sudrabs ir sarūsējis.” Zinām, ka šie metāli nerūs. Viņu vērtību atzīst visur un vienmēr. Materiālais zelts un sudrabs, par ko raksta apustulis, nebija viltoti, neīsti, kaut gan tādi ir. Par to materiālā izpratnē nespriedīsim. Bet ir daudz kas, ko ar zeltu nopirkt nevar. Ļauna slimība atnes nāvi un zelts tur nekā nepalīdz. Zelts nevar mūžam pielikt klāt nevienu olekti. Varētu salīdzināt zinātni ar zeltu. To vērtē augstāk par zeltu. Bet cilvēku zinātne nav spējusi novēst karus, revolūcijas, asins izliešanu, spīdzināšanas inkvizīcijas pagrabos, deportācijas, spaidu darbu nometnes. Notiek pat tā, ka uz šīm ciešanām aizved tieši zelts un bagātība. Par zeltu augstāk slavē mākslu. Bet tā ir daudzus aizvedusi ļaunās iekārēs un samaitāšanā. Pašnāvībā un nervu sabrukumā ir iekrituši slaveni aktieri, dziedātāji un mūziķi. Viņiem mākslas zelts nav palīdzējis un pēdējās dienās ir vairāk sarūsējis kā jebkad.

Ir jāmeklē cits, īsts zelts. Kādai franču jaunavai labs paziņa bija uzdāvinājis Ķempenes Toma sarakstītu, nelielu grāmatiņu ar tituli „Sekošana Kristus”. Dāvinātājs bija ierakstījis grāmatas sākumā šādu teikumu: „Vai tam, kas sevi saista pie iznīcīgām lietām, tas tiešām ies bojā līdzī tām”. Šī grāmatiņa nāca rokā vienam zviedru virsniekam, Svenam Lidmanim, kurš caur to tika modināts nākt pie Kristus. Viņš kļuva labi pazīstams dzejnieks, rakstnieks un evaņģēlija vēstnesis. Mēs varētu pārfrāzēt zīmīgo teikumu un sacīt: „Svētlaimīgs tas, kurš sevi saista pie neiznīcīgām lietām, jo tas pastāvēs mūžīgi, līdzī ar tām.” Patiesā bagātība un dzīvība ir Kristus, nav nekā dārgāka un mūžīga.

39. Cietsiržu un mantraušu sods.

„Raugi, alga, atrauta strādniekiem, kas ir nopļāvuši jūsu laukus, brēc, un pļāvēju saucieni ir sasnieguši tā Kunga Cebaota ausis. Jūs esat virs zemes dzīvojuši kārumā un baudās, jūs esat savas sirdis barojuši kaujamai dienai. Jūs esat pazudinājuši un nokāvuši taisno: viņš jums nepretojās.” 5. nod. 4 – 6.

Mantkārībai ir ērta vieta cilvēku sirdīs. Cilvēkam ir tieksme sakrāt un saraust daudz mantas. Lai to sasniegtu, ļaudis ir lietojuši un vēl tagad lieto taisnus un netaisnus paņēmienus. Sevišķi pēdējos. Netaisnie līdzekļi ir meli, krāpšana, cietsirdīga citu kalpināšana un izmantošana. Dievs visu redz, un agri vai vēlu katram atmaksā pēc viņa darbiem. Izraēla ļaudis bija nožēlojami vergi Ēģiptē. Bija grūti jāstrādā, taisot ķieģeļus, strādājot pie būvēm un tīrumos. Tas bija savienots ar nežēlīgiem spaidiem. 2. Moz. 1. 11 – 14. Dievs Mozum deva uzdevumu, būt par šīs tautas atbrīvotāju. Vēlāk, kad pašā atbrīvotā tautā radās izmantotāji, Dievs pret tiem deva stingrus likumus.

Jau labi zinām, ka mantas ziņā vienlīdzība nav bijusi un nebūs. Mantu var iegūt taisnā

ceļā ar godīgu, čaklu darbu un taupību. Kas godīgi dzīvo un nopelnīto neizšķiež, ar laiku var kļūt par pārtikušu un pat turīgu cilvēku. Bet, ja reizē ar taupību un krāšanu lieto netaisnību, tad cilvēks kļūst par cietsirdi un izsūcēju. Attiecībā uz strādniekiem Dievs deva stingrus likumus. Lasām 5. Moz. 24. 14 – 15, sekošo: „Neapspiedi bēdīgu nabaga algādzi, vai nu viņš ir no tavas cilts brāļiem vai no taviem svešiniekiem, kas vien atrodas tavā zemē un tavos vārtos. Vēl tanī pašā dienā dod viņam viņa algu, tiekams saule vēl nav norietējusi, jo viņš ir nabags un viņa dvēsele gaida uz to; lai tad viņš nebrēc uz to Kungu par tevi un tas lai nekļūst tev par grēku.” Tanī laikā strādnieki bija ļoti nabadzīgi un, algu nesaņēmuši, vakarā gāja gulēt neēduši. Viņi dzīvoja, kā mēdz teikt, „no rokas mutē”. Jēkabs par to saka, ka atrautā alga brēc uz debesīm un apspiesto saucieni ir aizsnieguši tā Kunga Cebaota ausis. Ievērosim to, ka vārds Cebaots nozīmē debesu karapulku Kungu. Ar viņu nespēj cīnīties neviens cilvēks, neviena tauta. Nav arī citas grāmatas virs zemes, kas tik skaidri atklātu cilvēka dvēselē esošo netaisnības un izmantošanas kāri kā Bībele. Ir citas, cilvēku rakstītas grāmatas, bet no tām dveš pretī cilvēcīgas skaudības un naida kurināšanas vēsts. Dievs dažreiz atmaksā jau šī dzīvē, bet mūžībā tā būs neizbēgama, taisna un drausmīga.

Latviešu tauta ir kalpojusi ilgus gadus svešiem kungiem. Tā kā latviešu zeme ir lielu tautu tuvumā, viņai pāri ir staigājuši sveši karapulki, kam sekoja sveši kungi, kuri mūsu tautu grūti kalpināja. Mūsu sentēvi savus mazos zemes gabaliņus apstrādāja svētdienās un naktīs. Svētdienas vakarā viņiem jau bija jāaiziet muižā, lai pēc nedaudz stundu dusas ietu kunga tīrumā, rijā un citur grūtā darbā. Ne velti mūsu tauta savas sāpes remdināja tautas dziesmās, kuras izteica kailo patiesību par apspiedējiem un apspiešanu.

Kas tie tādi, kas dziedāja, bez saulītes vakarā?

Tie ir visi bāra bērni, bargu kungu klausītāji

Kurin' ugun', silda gaisu, slauka gaužas asaras -

Krimta cietu pelavmaizi, avotiņā mērcēdam' ...

Laiki ir nākuši un gājuši. Izsūcēji nav bijuši tikai muižu īpašnieki. Ko lai saka par tiem, kuri izsūtījumā, spaidu darbos, ziemēlu baltajos mežos un kalnu raktuvēs neilgā laikā nomira un dus nezināmos kapos ledū, sniegā un raktuvju bedrēs? Tie bija mūsu brāļi, māsas un bērni. Ja kāds domā, ka viņu vaidi, asaras un lūgšanas ir aizmirstas, tas ļoti maldās. Debesu karaspēka un mūžīgā Dieva acis visu ir redzējušas un Viņa ausis ir dzirdējušas. Nekas nav aizmirsts. Cilvēki aizmirst, Dievs neaizmirst. Arī netaisnību, cietsirdību, un varmākām rēķinus noslēgs Tas, kam ir visa vara debesīs un virs zemes.

Katram ticīgam darba devējam ir liels atbildība. Patmīlīga iedzīvošanās kāre, kas atrauj kalpam viņa pienācīgo algu un netaisna izturēšanās starp ticīgiem, lai netop minēta. Dieva vārdā ir viens saraksts par tiem, kuri neiemantos Dieva valstību. Šai sarakstā ir: netaisnie, netikļi, elku kalpi, laulības pārkāpēji, zagļi, mantrauši, dzērāji, zaimotāji un laupītāji. No šī saraksta daži ir no draudzes izslēgti. Bet nav dzirdēts, ka būtu izslēgts kāds mantrausis. Jeb varbūt ir? Saraksts ir 1. Kor. 6. 9 – 10. Ikvienam ir jāuzmanās, lai nepieviļas. Dažs teiks, ka tad jau nevar būt lielas lauku saimniecības, rūpnīcas un citas saimnieciskas organizācijas. Var gan būt, bet darba devējiem ir pienākums dot godīgu algu strādniekiem.

Apsūdzība mūsu tekstā turpinās 6. pantā. Netaisnie mantrauši ir pazudinājuši un nokāvuši taisno. Vārdu „taisno” var saprast divējādi. Patiesi taisnais ir Kungs Jēzus. Apustuļi pārmet jūdiem par taisnā nonāvēšanu. Apustulis Pēteris raksta 1. vēst. 3. 18, ka Kristus ir miris, taisnais par netaisniem. Ap. d. 3. 14 apustulis apsūdz jūdus par to, ka viņi ir Svēto un Taisno aizlieguši un attaisnošanai izlūguši slepkavu. Jēkabs raksta, ka taisnais nepretojās. Tas

saskan ar Jes. 53. 7, kur pravietis par Kristu saka, ka Viņš sodīts un spīdzināts nepretojās, bet bija kā jērs, ko ved nokaušanai. Vārds: Taisnais, tā tad būs teikts par Kristu.

Ar Jēkaba rakstītiem vārdiem tomēr ir jāsaprot kaut kas vairāk. Jēzus jau bija miris, augšāmcelies un uzņemts debesīs. Vēstules lasītājiem Jēzus ir par paraugu, lai viņi sekotu Jēzus priekšzīmei. Nav jāseko naida un atreibības sludinātājiem, kūdītājiem un vadoņiem. Svētie Raksti mums māca pacietību un piedošanu. Tas nenozīmē to, ka mantrauši un cietsirži paliks nesodīti. Neatriebieties paši, mīļie, bet atstājiet vietu Dieva dusmībai, jo ir rakstīts: Man pieder atreibšana, es atmaksāšu, saka tas Kungs. Rom. 12. 19, 5. Moz. 32. 35 un Ebr. 10. 30. Ievērosim, ka Dievs neko tukšu nerunā. Ir gadījumi, ka Dieva atmaksa nāk jau šinī dzīvē, bet viss tiks atmaksāts nākošā. Mūsu svētais aicinājums ir, lai cik grūti būtu, sekot Jēzus priekšzīmei.

40. Pacietīgi gaidītāji.

„Esiet pacietīgi, brāļi, līdz tā Kunga atnākšanai. Raugi, zemkopis gaida dārgo zemes augli, pacietīgi uz to cerēdams, līdz tas dabū agro un vēlo lietu. Pacietieties arī jūs, stipriniet savas sirdis, jo tā Kunga atnākšana ir tuvu. 5. nod. 7 – 8.”

Redzot bagātnieku netaisno un nepiepildāmo mantrausību, ir grūti visu panest mierīgā prātā. Cietsirdīgi mantrauši bez līdzcietības un iežēlošanās par nabadzīgiem kalpiem, var radīt rūgtumu pat visdievbijīgākā ticīgā sirdī. Ne par velti ir dzirdēts teiciens: kas bagāts, tam taisnība. Šodien pat godīgs tiesnesis ir bezspēcīgs dot taisnu spriedumu. Likumdevēji ir devuši simtiem likumu, kuri nereti runā viens otram pretim. Veikli advokāti prot tiesnesim parādīt attiecīgu likuma pantu, ko var piemērot blēža attaisnošanai. Ja zog maz, tad vēl tiek sodīts, ja noblēdī daudz, tiek attaisnots. Tautā ir radies izteiciens: cietumā sēd nabaga vīstu zagļi, baltās apkaklītes blēži nekad. Cietas sirdis netop mīkstas, kad redz izsalkušus mazus bērniņus. Ir gan arī tā, ka par palīdzības lūdzējiem pie vārtiem vai uz ielas, nevar zināt, vai tie pelna līdzcietību. Dažs labs, saņēmis kādu grasi, to nodzer pirmā krogā. Bet jāpalīdz ir. Mat. 5. 42.

Vienīgais līdzeklis, kā cīnīties pretim kārdinājumam dusmoties un nīst cietsiržus, ir dievišķa pacietība. Pēc tās ir jālūdz ar tādu apziņu, ka ar savu gudrību un spēku nespējam uzvarēt sirds rūgtumu un naidu. Taisnību atnesīs un pasaulē ievēdīs tikai viens vienīgs Kungs, kam ir vara to darīt un neviens nespēj pretoties. Jes. 9. 6; 62. 2. Taisnību, kādu ne senie valdnieki, ne mūsu laika likumdevēji un tiesneši nav spējuši dot, ar debesu spēku pasaulē atnesīs Majestāte Jēzus Kristus. Un mēs zinām, ka Viņš nāks.

Kad Viņš nāks? Svētie Raksti saka, ka drīz. Apustuļi un viņu laika kristieši cerēja, ka tas notiks viņu dzīves laikā. Vēl līdz šai dienai Viņš nav atnācis, savā godā un spēkā. Vai pagājušos, turpat 2000 gados, ticīgie ir maldījušies, ticēdami Kristus atnākšanai? Nekādā ziņā nē. Individuāli mūsu Pestītājs ir ikdienas nācis pie saviem draugiem un noliktā laikā aicinājis mūžīgos mājokļos. Tiem, kas ticībā uz Viņu ir miruši, zemes laiki un gadi vairs neko nenozīmē. Viņi ir pie sava Kunga un pacietības cīņa ir pabeigta. Tomēr Jēzus atnākšana būs. Maldās tie, kuri grib noteikt gadu un dienu. Ir nepieciešami atminēt Jēzus atbildi mācekļiem, kad viņi jautāja par gaidāmās valstības iestāšanās laiku. Ap. d. 1. 7. Latviešu jaundērbas jaunajā tulkojumā ir rakstīts: Nav jūsu daļa zināt... Vecajā tulkojumā bija: Jums nepieklājas zināt...

Nebūsim nepieklājīgi, jo zināt laiku nav mūsu daļa. Mūsu daļa ir pieklājīgi gaidīt.

Gaidīt nav viegli. Apustulis Pēteris raksta, ka pēdējos laikos būs nikni smējēji, kuri jautās: Kur ir Viņa atnākšana? 1. Pēt. v. 3. 3 – 4. Smējēju arguments ir tāds, ka viss paliek tā kā bija no radīšanas iesākuma. Tā ir bijis līdz šim, bet tas nenozīmē, ka vienmēr viss tāpat paliks. Nepaliks vis, jo debess kalendārs nav zemes kalendārs un Dieva gadi nav mūsu gadi. Franču rakstnieks Viktors Igo reiz uzrakstīja tādu teikumu, ka, no debesīm skatoties, tautu kustības un likteņi esot vēl niecīgāki nekā no Notra Dame katedrāles torņa skatīties uz lapu blusu, ka lec no viena zāles stiebra uz otru. (Citēts no atmiņas.) Jēzus saka: „Redzi, Es nāku drīz, un mana alga līdz ar mani, atmaksāt ikvienam pēc viņa darbiem.” Atkl. 22. 12.

Kas mums jādara? Padoms ir šis: jādzīvo pacietībā un jāstrādā. Paraugš ir zemkopis. Vai viņš nekā nedara, tikai sēž un gaida lietu? Nē, jau pirms sēšanas viņš ir čakli strādājis. Sagatavojis zemi, mēslojis, gādājis labu sēklu, pie visa tā viņam ir bijis daudz darba. Pēc sējas zemniekam atpūtas ir maz un mūsu senči teica, ka darbs dzenot darbu. Gaidot dārgo zemes augli, ir darbs pie ēkām, dārziem, ganībām un Palestīnā – vīna kalnā. Pie pacietīgas gaidīšanas un darba pievienojas skats uz debesīm, gaidot, kad Dievs dos lietu. Lietus Izraēlā bija dzīvības jautājums, un vēl šodien Izraēlas un kaimiņzemju strīdus iemesls ir ūdens avoti. Šodien lietu pa daļai var atvietot ar mākslīgu apūdeņošanu, bet tā prasa daudz darba un naudas. Jēkabs raksta par agro lietu. Tas nāca oktobra un novembra mēnešos. Tad iesētā sēkla varēja dīgt un iesakņoties. Aprīlī un maijā lija vēlais lietus, kas bija nepieciešams, lai graudi pilnvērtīgi nobriestu. Zemkopji abus lietus pacietīgi gaidīja, jo tas nozīmēja tikt pie dienišķās maizes. Arī šodien zemkopim ir jābūt pacietīgam, jo, neskatoties uz moderno tehniku, arī tagad darba ir ļoti daudz un pacietības vajag tāpat kā sendienās.

Vairāk par laicīgā darba rūpēm, ticīgiem ļaudīm nāk klāt garīgā darba rūpes. Ir daudz darba pie pašu dvēselēm, kristīgā rakstura un personības veidošanas. Garīgais darbs citiem par labu, lai tie nāktu pie ticības un pestīšanas Kristū. Jāgādā par evaņģelizāciju, misioni, draudžu materiālu un garīgu apgādi. Gadās daudz kavēkļu un neizdevību. Apustulis dod padomu: pacietieties arī jūs! Stipriniet savas sirdis. Mūsu dzīve ir steigas un trokšņu pilna. Pilsētu ļaudīm vienmēr jāsteidzas uz darbu, darbā ir steiga, jāsteidzas mājās un īsā laikā jāpadara māju darbi. Zemniekam jābrauc uz pilsētu, no viņa prasa papīrus un atkal papīrus, jāiesniedz valdības iestādēs deklarācijas, lūgumi bankās, jākārtro mašīnu remontu, u.t.t. Visur vajag naudas, laika un pacietības. Visvairāk jau pacietības.

Garīgā darbā ir tāpat. Šis darbs norit steigā. Svētdienās ir darbs no rīta līdz vēlam vakaram. Nesen viena krietna garīga darbiniece teica, ka ticīgam cilvēkam atpūtas dienas neesot. Tā ir, daudz darba ir visādās draudzes organizācijās, pie bērniem sākot un beidzot ar veciem ļaudīm. Ja kāds darbinieks (darbiniece) kaut kur iztrūkst, tad to pat uzskata par nedzīvu locekli, sausu un negarīgu. Varbūt visur tā nav? Bet pienākumu tiešām ir tik daudz, ka pirmdienas rītā dažreiz cilvēks noguris iet laicīgā darbā. Nav ko brīnīties, ka dažam pietrūkst pacietības. Domājams, ka apustuļu laikā tā nebija, bet pacietības arī viņiem vajadzēja, jo viņu grūtības bija citas.

Ir jārūpējas katram par sevi. Stipriniet savas sirdis, ieteic Dieva vārds. Kad kārdinājumu un netaisnības vētras trako, kad posta straumes rauj atvarā, ir jāturas pie Mūžīgās Klints. Tā dod mieru, patvērumu un drosmi. Ticības un gara spēkā, Dieva apsolījumu gaismā, varam izturēt un pacietīgi lūkoties uz augšu, no kurienes mēs gaidām palīdzību un sava Kunga atnākšanu. Viņa atnākšana nav tālu, vienalga, vai tā būs mums katram atsevišķi ar aicinājumu dusā vai tad, kad Viņa redzēs katra acs. Nav jāzaudē cerība, nav jāskrien līdzi

visādiem padomdevējiem un brīnumdarītājiem. Jo, kā zibens izšaujas no rīta puses un atspīd līdz vakara pusei, tā būs arī Cilvēka Dēla atnākšana. Mat. 24. 27.

41. Pacietības alga.

„Nenopūtieties, brāļi, cits pret citu, ka netiekat tiesāti. Redzi, soģis stāv durvju priekšā. Par paraugu ļaunuma panešanai un pacietībai ņemiet, brāļi, praviešus, kas ir runājuši tā Kunga vārdā. Raugi, mēs teicam svētīgus tos, kas ir izcietuši. Par Ļjaba pastāvību jūs esat dzirdējuši un redzējuši, kāds ar viņu ir bijis tā Kunga gala mērķis, jo tas Kungs ir žēlsirdīgs un apžēlotājs.” 5. nod. 9 – 11.

Gaidot tā Kunga nākšanu, pienākas dzīvot satiecībā un mīlestībā ar brāļiem. Mūsu attiecības ar brāļiem liecina par pareizu vai nepareizu dzīvi. Ir daudz ļaunuma, kas visus pastāvīgi apdraud, kārdina, un mēs visi klūpam. Viena no ļaunākām parādībām ir nepacietība. Turpretim pacietība starp brāļiem ir viens no slavējamiem tikumiem. Par to Jēkabs rakstīja jau iepriekš, un tagad turpina ar brīdinājumu: Nenopūtieties, brāļi, cits pret citu. Vārds „nopūsties” nozīmē klusu, iekšēju apsūdzību pret brāli. Šāda apsūdzība gan nav skali izteikta vārdos. Citi cilvēki to nedzird, bet, ja klusā nopūšanās turpinās, tas seko vārdi un pārrunas ar kādu draudzīgu personu. Pamazām no mazās sēklas izaug aprunāšana, strīdi, un vēlāk ienaidi. Nopūšanās, kas iesākumā citiem bija noslēpums, izvēršas plašumā, rada ķildas un šķelšanos Dieva saimē. Lai tas nenotiktu, ir jāved klusa iekšēja cīņa, lai nopūšanos uzvarētu. Viens ir, kas visu redz un zina. Viņš var palīdzēt un nepatīkamo pārvērst par prieku.

Nopūšanās vienmēr nenozīmē tīšu ļaunprātību, bet tai var būt nopietns iemesls. Ne jau vienmēr mūsu brāļi un māsa visu runā un dara pareizi. Iespējams, ka mums ir pilna taisnība. Mēs neko ļaunu neesam ne runājuši, ne darījuši. Bet arī tad nav labi nopūsties. Uzmanīsim katrs pats sevi, lai nezaudējam pacietību. Pacietības karaliene ir mīlestība. Mums ļoti patīk (dažreiz ne visai) skaistie vārdi par mīlestību, ka tā aplāj visu, tic visu, cer visu un panes visu. 1. Kor. 13. 7. Jācīnās, lai nenotiek tā, kā mūsu teksts brīdina: „ka netiekat tiesāti; Redzi, soģis stāv durvju priekšā.”

Pacietība ietilpst Dieva audzināšanas plānā. Cilvēka laicīgā mūža sākumā mēs gulējām šūpulī. Garīgās dzīves sākums pēc jaunpiedzimšanas ir prieka un sajūsmas pilns. To varētu pielīdzināt dvēseles šūpuļa laikam. Bet šūpulī ilgi nepaliek. Jāsāk rāpot, spert pirmos soļus, krist un raudāt, bet ir jāmacās staigāt. Neizdevības un ķļūdas ir skolā, darbā un līdz pat kapam. Vienmēr un visur vajag pacietību un izturību. Vecumā, vājībās un sāpēs vēl ir jāmacās pacietību. Esam piedzīvojuši, ka paciest dažu pārestību no neticīgiem cilvēkiem ir vieglāk nekā no ticīgiem brāļiem. Tas pieder pie garīgās audzināšanas, kādu Dievs savā ģimenē ir licis. Pats Jēzus cieta no jūdiem, Ābrahama pēcnācējiem. Jēzum audzināšanas pacietībā nevajadzēja, jo Viņš bija pilnīgs, bet mums vajaga un Jēzus mums ir par priekšzīmi.

Ir vēl citi pacietības paraugi. Vecās Derības laika pravieši. Jeremiju iemeta dubļainā bedrē. Dāniēlu lauvu bedrē. Dievs viņus neatstāja. Vajātājiem viņi bija jāatsvabina, un viņi turpināja kalpot Dievam. Pirms Eliju aizveda ugunīgie zirgi un rati, viņš bēga tuksnesī un bija garīgā depresijā. Bet visiem Dieva vēstnešiem savā laikā nāca eņģeļi ar jauna spēka devu un viņi pacietīgi turpināja savu darbu. Taisnie un pravieši tika nogalināti, un to darīja viņu laika reliģiskie vadoņi. Jēzus, pasludinādams savas ciešanas un nāvi, sacīja, ka neklājas pravietim

mirt ārpus Jeruzalemes. Luk. 11. 33. Kāda ironija! Jeruzaleme, Jehovas reliģijas centrs, bet Visuvarenā sūtņi, pravieši un pats Kristus cieš un mirst Jeruzalemē. Kristīgās baznīcas vēsture ir asinsliecinieku stāstu pilna, bet mēs teicam svētīgus tos, kas ir izcietuši. Pacietībai ir liela alga. Filadelfijas draudzes eņģelim Kristus dod apsolījumu: „Tāpēc, ka tu esi turējis manu pacietības mācību, Es tevi sargāšu pārbaudīšanas stundā, kas nāks pār visu pasauli, pārbaudīt tos, kas dzīvo virs zemes.” Atkl. 3. 10. Šis solījums nav dots tikai vienas draudzes vadonim, bet visiem tiem, kuri tur pacietības mācību. Ticam, ka tas ir dots arī mums un mūsu laikam.

Jēkabs atgādina Ījabu. Ījaba dzīves gājumā izmainījās bagātība ar nabadzību, veselība ar slimību, draugi ar nedraugiem un laime ar nelaimi. Viss notika ar Dieva ziņu un atļauju. Ījaba pacietība šodien ir mums par paraugu. To, ko Ījabs piedzīvoja, šodien tikai kāds retais piedzīvo. Mūsu pašu dzīve ar savām grūtībām nevar tikt salīdzināta ar Ījaba ciešanām. Nav nekā tāda, par ko varētu teikt, ka mūsu ciešanas un zaudējumi notiktu bez Dieva ziņas un nodoma. Visi mūsu galvas mati ir skaitīti. Mat. 10. 30. Mēs zaudējam daudz matu, bet nezinām, kad kurš krit. Par to nebēdājam, izņemot tos, kuri rūpējas par ārējo izskatu un skaistumu. Ja Dievs zina tādus sīkumus, tad Viņš zina mūsu sāpīgos pārdzīvojumus un zaudējumus. Tie visi pieder pie audzināšanas nākamai dzīvei.

Ījaba dzīvē visi pārbaudījumi izbeidzās un iznākums bija košs. Jēkabs saka, ka tāds ar Ījabu bija bijis tā Kunga gala mērķis. Ījaba neatlaidīgo uzticēšanos Dievam vislabāk izteic viņa slavenais teikums: „Taču es zinu, ka mans Glābējs ir dzīvs un pēcgalā Viņš celsies pāri pār pīšļiem.” Īj. 19. 25. Šodien mēs zinām mūsu Glābēja augšāmcelšanos no mirušiem. Zinām Viņa godību un apsolījumus nesam savās sirdīs. Mēs savai dzīvei redzam skaistu gala mērķi. Esam iekļauti Dieva nodomā un mūsu pacietībai ir stiprs pamats uz kā varam stāvēt.

Zinādams ticīgo vājības, Dievs savā vārdā izskaidro mūsu ticības pamatu: „Tas Kungs ir žēlsirdīgs un apžēlotājs. Kunga Jēzus žēlastība, Dieva mīlestība un Svētā Gara sadraudzība lai ir ar jums visiem.” 2. Kor. 13. 13. To nekad neaizmirsīsim.

42. Padoms nezvērēt.

„Bet pār visām lietām, mani brāļi, nezvēriet ne pie debesīm, ne pie zemes, ne citu kādu zvērestu; bet jūsu jā lai ir jā un nē – nē, ka nekrītat sodā.” 5. nod. 12.

Šeit Jēkabs gandrīz vārdu vārdā atkārti Jēzus kalna runā teikto, Mat. 5. 33 – 37. Uzmanīgi lasot šo vēstuli, lasītājs jau būs ievērojis, ka šai vēstulei ir daudz kas līdzīgs tam, ko Jēzus bija teicis. Mūsu teksts ir cieši saistīts ar ikdienas dzīvi un tautas tā laika ieradumiem. Zvērests bija parasta lieta, vairāk nekā mūsu dienās. To lietoja sarunās.

Zvērests bija it kā svinīgs solījums vai apgalvojums. Mēs zinām, ka valsts ar likumu noteic dažus svinīgus solījumus, par kuriem varam domāt, ka tie nav aizliegti. Tie notiek reti un ar likumā noteiktu attiecīgu formulu. To prasa, lai cilvēku, vienalga, kādā amatā vai tiesas prāvā, cilvēku darītu atbildīgu likuma priekšā. Kas šādu zvērestu pārkāpj, tiek smagāk sodīts nekā tāds, kurš nekādu solījumu vai zvērestu nav devis. Vecā Derībā par zvērestu ir rakstīts daudz. Jaunā Derībā atrodam tikai atgādinājumu par to, ko pats Dievs ir zvērēdams teicis. Ebr. 6. 13 – 17 un 7. 20 – 21.

Šodien valstu likumos dažām profesijām ir noteikts svinīgs solījums, ko sauc arī par zvērestu. Tieslietās jaunam advokātam bija jānostrādā noteikts laiks pie kāda zvērināta

advokāta. Tad attiecīgā laikā jādod pašam šis zvērests. Ir zvērināti tiesneši, mērnieki un citi. Reizē ar ārsts diploma saņemšanu ir jādod svinīgs solījums, savu misiju apzinīgi pildīt, kas ir tikpat kā zvērests. Tas jādara karavīriem un godīgiem pilsoņiem, kurus aicina tiesā, dot savu atzinumu pēc tā, ko procesā ir dzirdējuši. Viņi var atzīt apsūdzēto par vainīgu vai nevainīgu. Visos amatos un gadījumos zvērinātam ir lielāka atbildība un iespējams sods nekā tādām, kurš nekādu solījumu nav devis, neko zvērējis.

Dievs un cilvēki zina, ka dažreiz zvērinātais pārkāpj zvērestu un dara netaisnību. Brāļu Kaudzīšu romānā „Mērnieku laiki” ir zīmīga epizode. Slātavas dzirnavās zemnieku gaida savu malšanas kārtu. Gaidot pārrunā notikušo zemes mērīšanu. Viena daļa ar to ir apmierināti, citi nikni sūdzas par netaisnību. Netaisnībā apsūdz mērnieku un pagasta tiesnešus. Strīdu noklausās kāds, par piedzērušu izlikdamies, vīrs. Dzirdēdams par zvērināto netaisno rīcību, viņš no malas īpatnējā žargonā iemet šādus vārdus: „Tas mute man zvēr, bet tā vēder’ grib ēst...” Nav nekāds noslēpums, ka ar netaisnību un zvēresta pārkāpšanu var panākt savu interešu uzvaru un visādus labumus. Vēl šodien ir spēkā Bībeles vārds, kas saka, ka daudziem viņu dievs ir vēders. Fil. 3. 19. Zvēresta pārkāpējiem draud Dieva sods. Svēto Rakstu padoms ir: Nezvēriet! Bet arī tam, kas nav nekā zvērējis, ir jābūt atbildīgam par to, ko runā vai dara.

Pie zvēresta var pieskaitīt netikumu, kāds dažiem šķietami dievbijīgiem cilvēkiem ir. Tas ir tāds netikums, kas sarunās, stāstot kādu notikumu vai runājot par kādu personu, nevietā min Dieva vārdu. Pret tādu uzvešanos kopš sendienām ir Dieva bauslis: Tev nebūs tā Kunga, sava Dieva vārdu nelietīgi valkāt, jo tas Kungs neatstās nesodītu to, kas Viņa vārdu nelietīgi valkā. Daži, visādi godīgi un ticīgi ļaudis mēdz vai katrā teikumā minēt Dieva vārdu. Pirms daudz gadiem svētdienas skolas žurnālītī bija zīmīgs stāstiņš par šo netikumu. Tas bija sekošais.

Kādam vācu mācītājam Oberlīnam bijusi sievas māte, kurai bijis ieradums vienmēr minēt Dieva vārdu. Kādā dienā Oberlīns ar sievas māti iegājuši dārzā, iznīcināt tārpus uz kāpostu lapām. Pie katra tārpa Oberlīns teicis: „Sievasmāt, atkal tārps!” Viņa ilgi necietusi un iekaitusies teikusi: „Ko tu pie katra tārpa mini manu vārdu?” Oberlīns jautājis, ko Dievs domājot, ka viņa katru dienu nezin cik reizes minot Viņa vārdu? No tā laika viņa atmetusi šo netikumu. Vai arī mēs dažreiz neminam nevietā Dieva vārdu? Uzmanīsimies! Sargāsim veco, bet svarīgo bausli, 2. Moz. 20.7.

Kas ticīgam cilvēkam atvieto zvērestu? To teica Jēzus, un Jēkabs atkārtoti. Nav nekā grūta un nesaprotama. Jūsu vārdi lai ir jā – jā. Nē, lai ir nē! Kas ir šie „jūs”? Visi kristieši, Jēzus mācekļi un sekotāji. Ikvienam ir jābūt īstai kristīgai personībai, kura ir gatava atbildēt par saviem vārdiem un darbiem. Nevar vainot citus un izvairīties no atbildības. Tautā ir izteiciens: „Vīrs un vārds!” Ar to saprot un atzīst cilvēku, kurš niekus nerunā. Viņu pazīst par uzticamu personu, kura stāstījumam un vārdiem var ticēt. Tāds ir krietns un godīgs kristietis, kam ir autoritāte un ticama liecība par Kristu, evaņģēliju un pestīšanu.

Bībele māca, ka Dievs dzird un zina visu, ko mēs runājam. Katras cienījamas, augsti stāvošas personas klātbūtnē ikviens esam uzmanīgi par to, ko runājam. Dieva klātnība ir daudzārt nozīmīgāka, augsti cienījama. Ja to liekam vērā, tad nekāda zvēresta nevajag. Tādām cilvēkiem, kurš sevi jūt Visaugstākā klātbūtnē, sarunājoties ar citiem, jau ir noteikta kontrole par to, vai saka jā vai nē. Kristietim ar tīru sirdsapziņu arī tādā gadījumā, kad viņā „jā” vai „nē” ir pretim viņa interesēm un labumam, ir iespējams teikt to, ko Dieva klātbūtnē ir labi sacīt. Šai ziņā ir jāaug un jātop tādiem, kā jau iepriekš Jēkabs rakstīja: „Ja kāds vārdā

neklūp, tas ir pilnīgs vīrs.” 3. nod. 2. Pilnīgam vīram zvēresta nevajag. Pietiek ar vārdu jā vai nē!

43. Padoms cietējiem un priecīgiem.

„Ja kāds starp jums ir cietējs, lai viņš lūdz Dievu; ja kādam ir priecīgs prāts, lai viņš dzied slavas dziesmas.” 5. nod. 13.

Cilvēka dzīvē ir ciešanu un bēdu brīži. Ir arī prieka un sajūsmas laiki, kad dzīve ir kā saulaina diena. To piedzīvo tādi, kas Dievam netic un visdievbijīgākie ļaudis. Prieki un bēdas mainās tāpat kā diena un nakts. Gadskārtā ir garas un īsas dienas, un tāpat ir ar to, ko dzīve sniedz. No tā, cik kāds ir liksms vai noskumis, nevaram spriest, kāda ir viņu dvēseles un ticības dzīve. Bībele saka, ka taisnam ir daudz bēdu un arī to, ka bezdievim labi klājas. Bet Rakstos ir teikts arī pretējais: dievbijīgais ir kā auglīgs koks un bezdievis kā pelavas, ko vējš izputina.

Šādai šķietamai pretrunai varam atrast atbildi. Ja ticam tam, ka zemes dzīve nav viss, bet tai seko mūžība un cilvēkam ir nemirstīga dvēsele, tad priekus un bēdas redzam citā, jaunā gaismā. Ja mūsu mūžs virs zemes ir sagatavošanās nākošai dzīvei, tad prieki un bēdas pieder personības audzināšanai. Šāda izpratne liek izvēlēties, vai pieņemt Jēzu Kristu par dzīves Kungu un Meistaru jeb būt pašam sev par kungu un valdnieku. Nepareizas izvēles sekas ir tās, ka par padomnieku pieteicas sātans un ievēd ceļā uz pazušanu. Prieka un bēdu brīži ir jāpiedzīvo visiem, vienai, kam seko. Mēs labāko ceļu un vadoni zinām: tas ir Kristus.

Ko lai dara ciešanās un bēdās? Sātans dažiem dod padomu, piedzerties. Citam kaut ko citu. Izdarīt pašnāvību. Pasaule ieteic vēl daudz ko citu. Bībele ieteic lūgt Dievu. Tas nenozīmē, ka tūlīt pēc lūgšanas ciešanu vairs nebūs. Ciešanu skola dažreiz ir ilga un grūta. Arī laicīgā dzīvē skola un audzināšana ir ilgstoša. Mūžu dzīvo, mūžu mācies!. Kā gan citādi lai būtu Dieva skolā? Ja ticam, ka Dievam priekš mums ir savs plāns, tad runāsim ar Viņu. Laicīgā dzīvē cienām norūdītus cilvēkus: karavīrus, jūrniekus, strādniekus un citus. Ļaudis, kas gājuši caur cīņām, grūtībām un zaudējumiem, bet nav padevušies, ir ļoti vērti un cienjami, gan garīgi, gan laicīgi norūdīti.

Kad evaņģēlijos lasām Jēzus aicinājumu, lai seko Viņam, tad Viņš nekad nesolīja jaukus un patīkamus piedzīvojumus vien. Būt Kristus sekotājam ir nopietna lieta. Ar Svētiem Rakstiem nesaskan mūsu laika vieglprātīgā sludināšana, kas apsola tādu dzīvi, kurā nav ciešanu, cīņu, slimību un bēdu. Jēzus nesludināja labklājības un bagātības teoloģiju. Viņš nevienu nemānīja ar jaukām izredzēm uz bezbēdīgu dzīvi. Viņš teica, ka būs jānes krusts, jāpacieš tuvinieku un svešinieku nicināšana, pat vajāšanas. Bet Viņš apsolīja savu padomu, palīdzību un vadību. Viņš savus apsolījumus izpilda un vārdu nelauž. Bet daudzreiz ir pacietīgi jāgaida Viņa laiks.

Lai cietējs lūdz Dievu. Lūgšana ir saruna ar Dievu un to darām Jēzus vārdā. Par savām bēdām labprāt sarunājamies ar draudzīgiem ļaudīm. Kad esam neveseli, ar ārstiem. Runājam ar ticīgiem brāļiem un māsām, ar labiem kaimiņiem. Ja viņi nevar mums palīdzēt, tad jau ar to vien, ka esam savas bēdas citiem pastāstījuši un kādu labu vārdu dzirdējuši, mēs jūtamies atviegloti. Redzam kādu gaišāku cerības staru. Mēdz teikt, ka dalītas bēdas esot pusbēdas, un tā tas tiešām ir. Lūgšanā visu uzticēdami Dievam, varam droši ticēt, ka Viņš daudz labāk

nekā cilvēki mūs izvedīs no bēdām un atvieglinās ciešanas. Viņš ir mūsu Tēvs un mēs Viņa bērni. Tā Jēzus mācīja un tā patiesi ir.

Dzīve tomēr nepastāv no nepārtrauktām ciešanām un nebeidzamām bēdām. Kristus sekotāju dzīve ir arī saulaina, ziedu krāšņuma un laimes pilna. Ja mēs spētu saskaitīt laimes stundas un dienas, tad atzītu, ka dzīves prieka Dievs mums ir devis diezgan daudz. „Redzi, nekas šeit nav mūžīgs, bēdas jau ar tādās nav”, ir viena cerības dziesma. Tā nav tukša ilūzija. Mēdz teikt, ka kristīgā reliģija ir priecīga reliģija, un tāda viņa ir. Kas ir piedzīvojis pestīšanas prieku, tas to nevar aizmirst. Kas ir atradis dārgo pērli – savu Glābēju un dvēseles Draugu, tas var baudīt godības pilnu prieku arī ciešanās. Un, kad tās ir pārdzīvotas, tad ir liels prieks par paklausītām lūgšanām. Prieka iemeslu ir daudz.

Pasaules ļaudis dzied. Dzied ar laicīgu prieku. Dziedāšanas motīvi ir dabas skaistums, jaunība, tautas brīvība un citi. Visi tie tomēr ir iznīcīgi. Laikam ejot, viss novīst, nobāl un zūd. Tā ir dziesma iznīcīgām lietām. Ticīgas dvēseles dziesma ir dziesma mūžībai. Žēl, ka pēdējos gados daudzi to ir aizmirsuši. Senāk garīgas dziesmas dziedāja rītā un vakarā. Vectētiņi un vecmāmiņas klusu nepalika. Ticīgas māšas vērpja, adīja un auda, bet dziesma neapklusā. Dažreiz tikai dungoja melodiju. Šāds tikums pielīpa bērniem. Vai ticīgi latvieši vēl ir dziedātāju tauta?

Dievnamos jau dzied. Bet brīžam šķiet, ka daudzi to dara kā pienākumu. Sapulces vadītājs liek uzšķirt attiecīgo dziesmu un ļaudis dzied. Jāklausa ir. Citreiz dzied īsas dziesmiņas citu pēc citas, kuru saturā ir viens pats teikums. Labi arī tā. Bet dziesma paliek dievnāmā un nedēļas darba gaitās apklust. Žēl. Vai ticīgiem ļaudīm tik vien priecīgs prāts ir? Bērniecībā dzirdēju, ticīgie ļaudis sprieda, ka tad, kad viņi dziedot, sētanam esot grūti viņus kārdināt. Šai domā būs laba tiesa taisnības. Sirds dziesma, ikdienas dziesma nav publiska uzstāšanās un goda meklēšana. Sirds dziesma var būt vientuļa dziesma, bet tā nav neauglīga. Kāds cits to dzird un dzied līdz. Izteic priecīgu prātu par Dieva neizteicamām dāvanām.

Apustuļi ieteic dziedāt. Dziedāt psalmus, himnas, garīgas dziesmas un slavas dziesmas. Dziedāt un koplēt tam Kungam savās sirdīs. Ef. 5. 19. Jēkabs mums deva divus padomus: lūgt un dziedāt. Šis padoms ietver visu dzīvi, kura aizrit priekos un bēdās.

44. Palīdzība neveseliem.

„Ja kāds starp jums ir nevesels, lai viņš ataicina draudzes vecākus, un tie lai lūdz Dievu par viņu, to svaidīdami ar eļļu tā Kunga vārdā. Un ticīga lūgšana izglābs slimo, un tas Kungs viņu uzcelš. Un ja viņš grēkus būtu darījis, viņam tiks piedots.” 5. nod. 14 – 15.

Visus cilvēkus piemeklē slimības. Neveseli kļūst gan ticīgie, gan neticīgie. Notiek kāda nelaime, cilvēks tiek ievainots, un ievainojumi dažreiz ilgi nedzīst. Ir slimības, kuru iemesls ir mūsu pašu vaina, neesam sargājušies no saaukstēšanās, esam bijuši neuzmanīgi, labi zinādami, kas veselībai kaitīgs, esam bijuši bezbēdīgi. Ir arī tādi gadījumi, par kuriem varam teikt, ka tie ir pārbaudījumi ar Dieva ziņu un atļauju. Ir gan ļaudis, par kuriem varam teikt, ka tiem ir dzelzs veselība, un citi ir ļoti vāji. Kļūstam neveseli un ciešam, bet ko lai darām? Jēkaba laikā šis bija grūts jautājums.

No Jaunās Derības rakstiem zinām, ka pirmkristiešu draudzēs bija tādas personas, kam bija dāvanas dziedināt. 1. Kor. 12. 9. Visiem tādas nebija. 1. Kor. 12. 30. Jēzus savā dzīves

laikā mācekļiem deva varu dziedināt. Mat. 10. 8. Jēzus pats dziedināja. Apustuļiem bija pilnvara dziedināt. Pēterim garām ejot, viņa ēna dziedināja. Ap. d. 5. 15. Nav teikts, ka visus un katrā gadījumā. Vēlāk, pirmajos gadsimtos vēl šādas dziedināšanas notika, un par tām stāsta baznīcas vēsture. Bet dziedināšanas pamazām kļuva arvien retākas.

Par slimību iemeslu jūdi atzina grēku. Cilvēks ir grēkojis un tādēļ ir slim. Par aklo cilvēku jūdi Jēzum jautāja, kas ir grēkojis, aklais pats vai viņa vecāki. Jāņa 9. 3. Jēzus paskaidroja, ka šis cilvēks bija akls, lai pie viņa parādītos Dieva darbs. Citā gadījumā varam noprast, ka slimība bija grēka sekas. Paralizētam cilvēkam Jēzus vispirms teica, ka viņa grēki ir piedoti. Mat. 9. 2 – 7. Tāpat var būt šodien, esam grēkojuši un ciešam, bet varbūt ciešam tādēļ, lai Dieva gods pie mums parādās, lai augam ticībā un varam liecināt par Dieva žēlastību. Bet ir ļoti jāšargās no netaisna un ātra sprieduma par brāli vai māsu. Pārāk čakli dažreiz spriež par neveselo un saka, ka tas viņam ir par grēkiem. Jēkabs raksta: ja viņš ir grēkojis, viņam tiks piedots.

Jēkaba padoms neveselam ir, lai viņš aicina draudzes vecajus un tie lai par viņu lūdz Dievu. Te sevišķi jāievēro tas, ka jāaicina tieši draudzes vecaji. Kāpēc tā? Vai nevar aicināt savus draugus jeb kādu iecienītu dziedātāju? Var gan, bet ievērosim to, ka neveselajam ir jābūt labās attiecībās ar draudzi un draudzes vadību. Ja tādu nav, tad tās ir jāmeklē un jāatjauno. Nav nekāda sveša lieta, ka mīlestības saites ar draudzi un tās vadību dažreiz ir pārtrūkušas. Mīlestība, brālība, draudzība un satiecība ar tiem, kuri paša draudzē ir Dieva iecelti, ir liecība par to, ka garīgā dzīve ir kārtībā. Patiesu svētību meklēt kaut kur tālu un cerēt uz slavenām personām, brīnumdarītājiem, nav saskaņā ar Dieva gribu, sagādā vilšanos, un pat tad, ja miesa ir vesela, dvēsele tāda nav. Var palikt kritizētāja doma par tiem, ar kuriem jādzīvo kopā vienā draudzē, un tas nekad nesaskanēs ar Dieva audzināšanas nodomu

Mūsu dienās pa malu malām rodas brīnumdari, kuri ar lielu propagandu sevi pasludina par Dieva pilnvarotiem dziedināt neveselos. Paņēmienu ir dažādi. Notiek speciālas dziedināšanas sapulces, kurās ar „spēcīgām lūgšanām” un pat fizisku iespaidošanu sola dziedināt visādas kaites. Propagandai kalpo laikraksti, radio un TV. Pārdod svētītās eļļas pudeliņas, kuras var nest uz mājām slimajam. Var likt mājās uz TV aparāta ūdens glāzi, kura reizē ar sapulcē doto mājienu ir jāizdzer. Sapulcē piedalās ļaudis, kuri liecina, ka ir izdziedināti. „Izdziedinātie” uzdod savus vārdus un adreses. Tur varot pārliecināties par dziedināšanas īstenību. Tie, kas meklē šos izdziedinātos, parasti neatrod ne viņus, ne pareizas adreses. Paši brīnumdari ar laiku nozūd. Iespējams, ka daži godīgi palīdzības meklētāji tiešām saņem kādu atvieglinājumu un, ja viņu ticība ir vientiesīga, ir iepriecināti. Bet īstam Dieva bērnam ir nopietni jāšargājas no viltus mācībām un brīnumdariem. Bībele ir nopietni no tiem brīdinājusi, jo viltus dziedināšana var dārgi maksāt vēlākā dzīvē.

Mēs ticam, ka Dievs vēl šodien dziedina. To daudzi var apliecināt. Bet nedziedina vienmēr un visus. Apustuļi un viņu darba biedri dažreiz slimoja. Pāvils raksta, ka viņa lūgšanas pēc dziedināšanas netika paklausītas. 1. Kor. 12. 7 – 10. Trofims tika atstāts nevesels Miletā. 2. Tim. 4. 20. Apustuļa Pāvila atziņa ir tāda, ka Dievs lieto ārstus, un viņš raksta par savu draugu: Jūs sveicina mīļais ārsts Lūka. Kol. 4. 14. Jēzus teica, ka veseliem ārsta nevajag, bet slimiem. Mat. 9. 12.

Ir liela atšķirība starp apustuļu laiku un mūsu dienām. Bez Dieva ziņas un labvēlības nav iedomājam apbrīnojami lielais progress ārstniecībā. Dievs ir devis gudrus ārstus, un mēs ticam, ka viņi ir Dieva kalpi. Daži teic, ka ārsti esot neticīgi ļaudis un ticīgajiem nepieklājoties pie viņiem meklēt palīdzību. Šādu izrunāšanos noraidām, jo visi ārsti nav neticīgi, un starp

ārstiem ir krietni Dieva ļaudis, kuri savu uzdevumu izpilda ar patiesu ticību un atbildību. Kritiķiem varam aizrādīt, ka viņi iekrīt liekulībā, jo dienišķo barību viņi pērk un ēd, neizmeklēdami, vai to ir ražojuši ticīgi vai neticīgi zemnieki. Dievs lieto savus kalpus, ārstus, un nav labi Dievu kārdināt ar svētulīgām izrunām. Ne visi kļūst veseli ar ārstu palīdzību, ne visi ar aizlūgšanām. Varbūt daudziem ārstu noraidījums ir vienkāršs aprēķins, ka aizlūgšanas ir lētākas. Tas nav svētuma dēļ, bet skopuma dēļ.

Dievs ir radījis visu. Radījis eļļu un visus materiālus zāļu produkcijai. Tos neradīja velns. Modernie ārstniecības līdzekļi ir Dieva dāvanas. Par tiem ir jāpateicas Dievam. Bet noteikti ticam, ka pāri visam stāv Dieva nodoms un Viņa atļauja, ka kļūstam veseli. Svaidīšana ar eļļu var notikt, bet piedzīvojumi liek domāt, ka senos laikos eļļa un vīns bija galvenie ārstniecības līdzekļi. Lūk. ev. 10. 34. Pāri visam ir Dieva žēlastība, grēku piedošana, un mums jāpadodas Viņa vadībai visos apstākļos, ieskaitot slimību un nāvi. Dievs dziedina tā, kā Viņš grib, gan ar ārstu palīdzību un zālēm, gan ar aizlūgšanām.

45. Lūgšanas spēks.

„Izsūdziet cits citam savus grēkus un aizlūdziet cits par citu, ka topat dziedināti. Daudz spēj taisna cilvēka lūgšana, darbodamās savā spēkā. Elija bija cilvēks, līdzīgs mums, bet lūgdams lūdza, lai lietus nelītu, un nelija virs zemes trīs gadus un sešus mēnešus. Un atkal viņš lūdza Dievu, un debesis deva lietu, un zeme nesa savu augli. 5. nod. 16 – 18.”

Ļoti populāra ir doma, ka slimība ir grēka sekas. Par to jau agrāk domājām un zinām, ka tā var būt, kaut gan ne vienmēr un visos gadījumos. Jēkabs tagad dod padomu, kuru pieņemt un pildīt nav viegli. Viņš ieteic, lai izsūdzam cits citam savus grēkus. Šķiet, ka ir vieglāk savus grēkus izsūdzēt Dievam nekā cilvēkiem. Lai citi dzird, ko esmu grēkojis, ir ļoti neērti. Ko citi par mani domās? Varbūt tā: redzi nu, kāds viņš ir... Kas to būtu domājis?

Dažreiz notiek tā, ka tie „citi” nespēj pareizi grēku izsūdzētāju saprast un par dzirdēto klusēt. Notiek tā, ka izstāsta „visai pasaulei” to, ko nedrīkst stāstīt pat ne tuvākiem draugiem. Vēl sliktāk ir tas, ka tie, kas kaut ko dzirdējuši, tālāk stāstot, arvien vēl pieliek kaut ko klāt. Šādu piedzīvojumu dēļ katrs glabā savu noslēpumu, un to stāsta tikai Dievam, nevis cilvēkiem. Bet, ja ir patiesi un uzticami draugi, tad ir labi, ja runājam ar tiem un kopīgi lūdzam ar viņiem. Tas tiešām palīdz daudz. Jāpiemin, ka tiem, kuri kādu atzīšanos ir dzirdējuši, ir daudz lielāka atbildība nekā tam, kurš savos pārkāpumos ir atzinies. Dažās evaņģēliskās draudzēs ir bijušas speciālas lūgšanas sapulces, kurās ir notikušas atklātas grēku izsūdzēšanas un lūgšanas. Ir bijušas salīdzināšanās citam ar citu. Bet ne vienmēr piedzīvojumi ir bijuši svētīgi. Gan otrādi.

Atzīties, atvainoties un lūgt piedošanu, kad kaut kas ir runāts vai darīts pret brāli vai māsu, ir jādara divatā. Te atkal lielākā atbildība ir piedevējam. Ja viņš ir lepns un nepiedevīgs vai teic, ka piedod, bet vēlāk stāsta citiem, tad tādām ir jāzina Jēzus vārdi: „Ja jūs cilvēkiem viņu noziegumus nepiedodat, tad jūsu debesu Tēvs jums jūsu noziegumus arīdzan nepiedos.” Mat. 6. 15. Ir tādi gadījumi, kad nepiedevīgs cilvēks pats kļūst nelaimīgs. Tam, kas piedošanu ir lūdzis un to nebūtu saņēmis, varbūt pat piedzīvojis nepatikšanas, būs miers ar Dievu.

Dvēseles ciešanas var būt sāpīgākas par fiziskām. Notiek tā, ka reizē ar saņemtu piedošanu un salīdzināšanos, daudzkreiz atgūst arī fizisko veselību. Var notikt, ka ir jācieš

miesā vēl joprojām, bet pretinieki top par draugiem. Mīlestībā vienoti, viņi bauda sevišķu draudzības svētību. To saņem neveselais un apmeklētājs. Piedošanā ir tāda laime, kādu vienīgi Dievs un debesis var dot. Tā ir daļa no debesu valstības jau zemes virsū. Lasot ieteikumus par grēku izsūdzēšanu, varam tai pievienot arī dažādu grūtību un bēdu līdzdalīšanu citiem. Kopīga lūgšana atvieglo sāpes, dod padomu, mierinājumu un jaunu cerību. Tā varam cits citam daudz palīdzēt.

Pie skubinājuma, lai lūdzam, ir pievienots iedrošinājums. Ir teikts, ka lūgšana daudz iespēj, kad lūdz taisns cilvēks. Mēs saprotam, ka taisns ir tas, kuru Dievs caur Kristu ir taisnojis un kam grēki ir piedoti. Tāds nav paštaisns, bet viņam ir pielīdzināta Kristus taisnība. Un tomēr, cilvēki vien visi esam. Lai lūdzējus iedrošinātu, Jēkabs atgādina Eliju. Mēs varbūt tik skaidri neapzināmies Elijas autoritāti, kādu to jūdi saprata. Pravieši bija vēstījuši par Mesijas priekšteci, un to nosaukuši par Eliju. Mal. 3. 23 – 24. Jūdi Elijas un Mesijas nākšanu saprata politiski. Jaunā Derība dod citu izskaidrojumu. Kad eņģelis Jāņa Kristītāja tēvam pasludināja Jāņa piedzimšanu, viņš teica: „Viņš ies Viņa (Mesijas) priekšā Elijas garā un spēkā.” Lūk. 1. 17. Jēzus saka par Jāni sekošo: „Un kad jūs gribat saprast, viņš ir Elija, kam bija jānāk.” Mat. 1. 14. Kad mācekļi Jēzum jautāja par Elijas nākšanu, Jēzus izskaidroja, ka Elija jau ir nācis, bet reliģijas vadoņi ar viņu darīja, ko gribēja. Mācekļi saprata, ka Jēzus runāja par Jāni Kristītāju. Mat. 17. 10 – 13.

Kā gan mēs, vienkārši ļaudis, varam iedrošināties domāt, ka mūsu lūgšanas tiks paklausītas, jo Elija tak bija liels un varens vīrs. Kas esam mēs? Šis jautājums pastāv vēl šodien. Līdz pat mūsu dienām mums stāsta un mēs lasām par lieliem ticības vīriem, kuri, Dievu lūgdami, ir darījuši brīnišķīgas lietas. Dibinājuši bāreņu patversmes, tūkstošus atgriezuši, u.t.t. Ko mēs, nabagi? Ir labi, ja esam pazemīgi, bet nebūsim mazticīgi, kas šaubās par Dieva labprātību. Ievērosi, ka visiem „lielajiem” ir bijuši tādi brīži, kad viņi izjuta savu mazvērtību, piedzīvoja zaudējumus, sakāvi un izmisumu. Tā bija arī Elijam.

Mēs atminam Eliju uz Karmeļa kalna kā varenu uzvarētāju tā Kunga vārdā. Bet mēs atminam Eliju arī zem paegļa krūma un kalnu alā. Kāpēc? Tieši tāpēc, ka viņš bija cilvēks mums līdzīgs. Bet šādas atziņas vien nav viss. Mums jāatmin viņa lūgšanas un pašiem jālūdz. Jēkabs atgādina Elijas lūgšanas. Vispirms, lai lietus nelītu, un tad atkal, lai lietus lītu. Tās bija varenas lūgšanas, kurām debesis klausīja. Debesis klausīs arī mūsu lūgšanas. Dvēseles un miesas vajadzības tiek paklausītas, jo Tēvs dzird vismazākā un vājākā bērna lūgšanas.

Elija mums līdzīgs? Kā mēs tā varam iedrošināties domāt? Par Elijas izcelsmi neko droši nezīnām. Bet Elija nāk pie bezdievīgā ķēniņa Akaba, un, pirms pasludina nākamo sodu, saka tā: „Tik tiešām, ka tas Kungs, Izraēļa Dievs dzīvo, kā priekšā es stāvu, šinīs nākamajos gados nebūs ne rasas, ne lietus, kā vienīgi pēc mana vārda pavēles.” 1. Ķēn. 17. 1. Tā ir liela personība, kas drīkst stāvēt Dieva priekšā. Elija, kas stāvēja Dieva priekšā, bija Viņa kalps, sūtnis, taisnā Dieva vēstnesis. Mums līdzīgs? Ikvienš patiess kristietis, no Dieva dzimis, Kristū ar Dievu salīdzināts, var pieiet pie Dieva troņa ar lūgšanu. Ebr. 4. 16. Stāvēt Dieva priekšā priekš mums nozīmē, iet pie Viņa lūgšanā. To drīkstēja Elija, un to drīkstam mēs.

Elija bija cīnītājs par Dieva godu. Debesis sūtīja uguni, tauta krita ceļos un teica: „Tas Kungs ir Dievs!” Mēs neesam brīnumdari, bet Kristus liecinieki, ko Dievs šodien lieto, lai ļaudis atgrieztos. Kad, līdzīgi Elijam, dažreiz zaudējam drosmi, esam noskumuši vai neveseli, Dievs mūs atjauno tāpat kā Eliju. Jēkabs no Dieva puses iedrošina rakstīdams, ka taisna cilvēka lūgšana daudz ko spēj. Lai pastāvam Kristus taisnībā, draudzīgā mīlestībā ar Dieva ļaudīm, tad piedzīvosim lūgšanu paklausīšanu. Mēs saņemsim debesu Tēva palīdzību miesai

un garam; svētību lietu no augšienes.

Lūgšanai ir brīnumvara, visu dzīvi pārvērš tā -
Tumšo taku gaišu dara, ceļā stiprina...

46. Pienākums glābt.

„Mani brāļi, ja kāds jūsu starpā nomaldījies no patiesības, un kāds viņu atgriež, zini, ka tas, kas ir atgriezis grēcinieku no viņa maldu ceļa, izglābs tā dvēseli no nāves un aplās grēku pulku.” 5. nod. 19 – 20.

Vēstules beigās apustulis paskubina Kristus sekotāju darīt svētīgu darbu pie tāda, kas ir nomaldījies no patiesības un staigā maldu ceļu. Tādu maldīgo ir jācenšas atgriezt uz dzīvības ceļa. Svētie Raksti māca, ka dievišķā patiesība un dzīvība nav tikai mācība vai teorija vien. Jēzus sacīja: „Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība.” Jāņa ev. 14. 6 . Patiesība un dzīvība ir Jēzus persona. Viņš ir vārds un Viņš ir priekšzīme. Ir daudz labu cilvēku padomu, bet īstam kristietim pats Jēzus ir īstais patiesības avots, ticības dzīves A un O. Sātans dara visu iespējamo, lai katru novērstu nost no Kristus, no vienības ar Pestītāju un Labo Ganu. Kamēr vien pasaule pastāvēs, tā būs pilna ar maldu mācībām, viltus praviešiem un padomdevējiem. Lai nemaldītos, ir jādara visu, ko spējam, lai paturētu prātā un sirdī priekš gara acīm Jēzu Kristu. Ja redzam kādu brāli, kas ir nomaldījies, lai cenšamies viņu atgriezt pie Kristus.

No patiesības var nomaldīties, kad seko tikai kailam likuma burtam un reliģiskiem ieradumiem. Tā draudēja notikt ar kristiešiem Galatijā. Tur bija ļaudis, kas centās atjaunot jūdu bauslības noteikumus un paražas. Reizē ar to viņi atrada par nepietiekošu ticību Jēzum Kristum. Apustulis Pāvils vēstulē galatiešiem cīnās pret šiem uzskatiem un raksta: „Jūs bijāt skaistā gājienā, kas jūs ir kavējis paklausīt patiesībai?” Gal. 5. 7. Kalpošana likuma burtam ir bīstama, jo tā dod paļaušanos uz paša nopelniem, novērš uzmanību no Kristus nopelna un uzticēšanos, pie krusta sagādātai, pilnīgai pestīšanai. Ikviens, kas cer iegūt taisnību ar bauslības darbiem, ir neprātīgs, garā iesācis, miesā pabeidz. Gal. 3. 2 – 3. Ar citiem vārdiem sakot: Kristū iesācis, grib bauslībā pabeigt. Patiesība un dzīvība ir Kristus. Viņam ir jāklausa un jāseko.

Kāds jautās: Vai tad cilvēkam pašam nekas nav jādara? Ir gan, un daudz. Apustulis Jānis raksta: bet, kas dara patiesību, nāk pie gaismas, lai būtu redzami viņa darbi, jo tie Dievā darīti. Jāņa ev. 3. 21. Vienmēr jānāk gaismā un jādara patiesība. Gaisma pārbauda un rāda, kādi ir cilvēka darbi, vai tie ir darīti paštaisnībā vai Dieva mīlestībā. To cilvēks Dieva gaismā var pārbaudīt, vai savus darbus ir darījis godkārībā un iedomībā vai Dieva mīlestībā. Jēzus mācīja, ka ikviens, pat vismazākais mīlestības darbs, ir debesu Tēvam patīkams, un Viņš to atmaksā. Kristus pavēlēja, lai apustulis Jānis raksta Efezas draudzes eņģelim, lai viņš atgrieztos pie pirmās mīlestības un darītu pirmos darbus. Atkl. 2. 4 – 5. Darbi mīlestībā – tie jādara visiem, ne tikai draudzes eņģeļiem vien.

Jēkaba vēstules pēdējie vārdi nozīmē to, ka mums ir jārupējas ne tikvien pašiem par sevi, bet arī par citiem. Tas ir neatliekams, brālīgs pienākums to, kas nomaldījies neceļā, atgriezt uz patiesības ceļa. Gādāt par to, lai maldošais no jauna sāktu sekot Kristum. Šis uzdevums nav viegls. Vajag daudz mīlestības, pacietības, pazemības, gudrības un spēka. Kā lai iesāk sarunu par nomaldīšanos no patiesības? Kāda būs maldošā brāļa reakcija? Mēdz būt

tā, ka atbilde ir skarba un tajā ir pārmetumi: Kāds tu pats esi? Vai citi ir labāki? Vai visi nav liekuļi? Pārmetumus panest mierīgā garā, mīlestībā un, Dievu lūdzot, tomēr darīt labāko, ko spējam. Nevienš cits, vienīgi Dievs, tādus gadījumos var dot gudrību, pārliecināt un runāt maldošā dvēselē. Dievs tomēr lieto mūs – brāļus un māsas. Ir iespējams, ka pats Dievs uz maldošo jau ir runājis un atceļu uz patiesību sagatavojis. Dievam viss ir iespējams, un ir vajadzīgs tikai mīļa brāļa paskubinājums.

Glābšanas iznākums ir brīnišķīgs. Grēcinieka dvēsele top izglābta no nāves, viņa grēku pulks ir apklāts mūžīgā piedošanā. Ir iesākta jauna dzīve, jauns ceļš jaunā spēkā, gājiens kopā ar citiem Dieva ļaudīm uz godību. Izglābšanas darbā ir aicināti visi, kas paši ir mantojuši piedošanu un kam Dievs ir palīdzējis neklupt, bet staigāt mīlestībā un patiesībā.

Ar šāda pienākuma atgādinājumu apustulis nobeidz savu vēstuli divpadsmit ciltīm, kas dzīvo izkaisītas. Šo ticīgo cilšu brālībā Dievam ir patīcis iekļaut izglābtos no visām tautām, ciltīm un valodām. Apustuļa rakstītie vārdi ir arī mūsu mantojums. Turēsim to dārgu. Izlietosim dzīvē. Pārdomas nobeidzot, vēl atcerēsimies iesākumā izteikto domu par vēstules autoru, tā Kunga brāli. Viņam bija dota privilēģija, vērot Jēzu, savu vecāko Brāli ikdienas dzīvē un laicīgā darbā. Vēlāk garīgā. Saprotam, ka tādēļ Jēkabs ir tik cieši turējies pie ikdienas dzīves praktiskiem aizrādījumiem, jo ikdienas problēmas sastopam visi un vienmēr. Atcerēsimies Jēkaba padomus, pateiksimies Dievam par tiem, un mūsu dzīve būs svētību pilna un bagāta.